FERNANDA
MELCHOR

„O experiență literară intensă și hipnotică."
MARIANA ENRÍQUEZ

Sezonul uraganelor

ROMAN FINALIST AL INTERNATIONAL BOOKER PRIZE 2020 ȘI NATIONAL BOOK AWARD 2020

Anansi
CONTEMPORAN

COLECȚIE COORDONATĂ DE **BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU**

Anansi
CONTEMPORAN

FERNANDA
MELCHOR

Sezonul uraganelor

Traducere din limba spaniolă de
Marin Mălaicu-Hondrari

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Alexandra Turcu

DESIGN:
Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Titlul original: *Temporada de huracanes*
Autor: Fernanda Melchor

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN (print): 978-606-978-518-8
ISBN (EPUB): 978-606-978-546-1

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Pentru Eric

Și el, la rândul lui, a renunțat la rolul
ce-l juca în comedia ușurică;
Și el, la rândul lui, a fost schimbat,
transformat cu totul;
O groaznică frumusețe s-a născut.

W. B. Yeats,
Paște, 1916

Unele dintre întâmplările povestite aici
sunt adevărate. Toate personajele sunt imaginare.

Jorge Ibargüengoitia,
Moartele

I

Au ajuns la canal urmând drumeagul ce urcă dinspre râu, cu praștiile gata de luptă și ochii mijiți, pleoapele aproape cusute de strălucirea amiezii. Erau cinci, iar liderul lor era singurul care purta costum de baie: un slip colorat scânteind printre buruienile moarte de sete ale canalului aproape secat de seceta începutului de mai. Ceilalți din trupă purtau chiloți și cizme de cauciuc, cărau pe rând bocceaua cu pietricelele pe care le scoseseră din râu chiar în dimineața aceea; toți patru încrâncenați, gata să-și dea viața, până-ntr-acolo că nici cel mai mic dintre ei nu ar fi recunoscut în veci că îi e frică, mergea tăcut pe urmele tovarășilor săi, cu praștia strânsă în pumn, pietricica prinsă în fâșia de piele, gata să pună la pământ pe primul care i-ar fi ieșit în față la cel mai mic semn de luptă, fie el țipătul *staicătevăd*, pornind de la unul care stă de șase printre copacii din spatele lor, sau clinchetul frunzelor îndepărtate cu violență, sfârâitul pietricelelor despicând aerul în fața ochilor lor, adierea caldă, plină de vulturi negri pe cerul aproape alb, o duhoare care te făcea să scuipi ca să nu-ți verși mațele și să-ți piară cheful de a merge mai departe. Liderul a făcut semn spre marginea canalului și toți cinci, de-a bușilea prin iarba uscată, toți cinci făcând corp comun, toți cinci înconjurați de muște verzi, și-au dat seama ce era lucrul care se ițea din spuma galbenă a apei: fața putrezită a unui mort plutind printre trestii și pungi de plastic, aduse de vânt de pe șosea, vălul lipit de chipul de sub care țâșneau nenumărați șerpi negri, dar mortul zâmbea.

II

I se spunea Vrăjitoarea, la fel ca mamei sale: Vrăjitoarea a' Mică, atunci când a început să facă bani din tămăduiri și bozgoane, iar mai apoi Vrăjitoarea și atât, după ce a rămas singură, în anul alunecărilor de teren. Dacă o fi avut vreodată un alt nume, scris pe o hârtie roasă de trecerea timpului și de viermi, poate ascunsă într-unul dintre dulapurile pe care le burdușea bătrâna cu pungi, cârpe slinoase, șuvițe de păr, oase și resturi de mâncare, dacă vreodată avusese nume și prenume, așa cum aveau toți ceilalți săteni, nimeni nu i le-a știut, nici măcar femeile ce treceau vinerea pe la ea nu au auzit vreodată să i se fi spus altfel. Numai tu, tăntălaucă, tu, dobitoacă, sau tu, proasta dracului ce te-o făcut, când Vrăjitoarea voia s-o facă pe a' Mică să plece de lângă ea, sau să-și țină gura, ori să stea pur și simplu cuminte sub masă și să o lase-n pace ca să asculte tânguirile femeilor, smiorcăielile cu care-și deșertau necazurile, supărările, nopțile de nesomn, visele cu rude moarte, certurile cu cele încă vii și banii, mai mereu banii, dar și soțul și curvele din parcări, nu pricep deloc de ce mă părăsesc exact când mă simt mai bine, și toate astea pentru ce, se smiorcăiau, mai bine moartă, moartă și-ngropată, să nu mai știe nimeni că a existat vreodată, ziceau și-și ștergeau fața cu colțul șalului, pe care oricum și-o acopereau când plecau din bucătăria Vrăjitoarei, ca nu cumva mai apoi să-și audă vorbe, parcă poți să știi?, la cât de clevetitori erau sătenii, să se spună că cine se duce la Vrăjitoare vrea să se răzbune pe cineva, să-i facă vrăji știoarfei care-i îmbrobodea soțul, pentru că mereu se găsea cineva care să vină cu scorneli, pe când, de fapt, era vorba de o biată nevinovată ce nu voia altceva decât un leac pentru băietanul ei care halise de-unul singur un kil de cartofi, sau dăduse pe gât o stacană de ceai de mac sau o alifie pentru cufureală, ori nici măcar atât, voia doar să stea puțin în bucătărie ca să-și verse năduful, să se răcorească, să scape de nodul care i se zbătea în gâtlej. Pentru că Vrăjitoarea asculta și, aparent, nu o speria nimic, doar nu degeaba se spunea că-și omorâse soțul, nimeni altul decât boul de Manolo Conde, pentru bani, pentru banii, casa și pământurile vâjului, sute de pogoane numai bune de semănat și pășunat, moștenite de la taică-său, ce mai rămăsese după ce vânduse parcelă cu parcelă liderului Sindicatului Cultivatorilor de trestie de zahăr, ca să nu fie nevoit să ridice vreodată un deget și să trăiască liniștit din rente, fără să-i pese

de afacerile care mereu îi mergeau prost, o proprietate atât de imensă încât, atunci când don Manolo a murit, încă mai rămăsese din ea o bucată destul de mare încât să aducă o rentă frumușică, așa că odraslele vâjului, de acum doi handralăi, școliți, pe care don Manolo îi avusese cu soția lui legitimă, în Montiel Sosa, au dat buzna în sat, imediat ce au aflat vestea: un infarct fatal, asta le-a spus medicul din Villa când flăcăii au ajuns la casa înconjurată de stufăriș, unde vegheau mortul, și chiar acolo, de față cu toată lumea, i-au zis Vrăjitoarei că are timp până a doua zi ca să dispară din casă și din sat, că numai o nebună și-ar fi putut închipui că vor permite ca o târâtură să pună mâna pe bunurile tatălui lor: pământurile, casa, casa aceea care chiar și după atâția ani încă mai era la roșu, imensă și întortocheată, exact ca visurile lui don Manolo, scara cu balustradă cu heruvimi de gips și tavanele înalte unde cuibăreau liliecii, plus banii ascunși pe undeva prin casă, un purcoi de bani moșteniți de don Manolo de la taică-său, pe care nu i-a băgat niciodată la bancă, plus diamantul, ghiulul cu diamante pe care nimeni nu-l văzuse vreodată, nici măcar copiii, dar se spunea că avea o piatră atât de mare încât părea falsă, o relicvă ce-i aparținuse bunicii lui don Manolo, señora Chucita Villagarbosa de los Monteros de Conde, și care, sub aspect legal și chiar divin, i se cuvenea mamei băieților, soția legitimă a lui don Manolo, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, nu farfuzei profitoare, abjectă și criminală care era Vrăjitoarea, ce-și dădea aere de mare doamnă, dar nu era decât o parașută scoasă de don Manolo dintr-o cocioabă din selvă, pentru a-și face mendrele cu ea, acolo, în singurătatea șesului. În fine, o femeie rea, pentru că numai ea știe cum, sfătuită de diavol credeau unii, a aflat de niște ierburi ce creșteau pe deal, aproape de coamă, printre ruinele despre care guvernul spunea că sunt mormintele strămoșilor, cei care locuiseră în vechime pe pământurile alea, primii sosiți, înainte chiar și de *gachupines*[1], care au văzut de pe corăbiile lor întinderea aceea și au zis prost să fii bulan să ai, pământurile astea sunt ale noastre și ale Regatului Castiliei, așa că strămoșii, puținii rămași, au fost siliți să-și ia picioarele-n spinare și să se ascundă în munți, au pierdut totul, până și pietrele templelor lor, care au sfârșit îngropate cu totul când a lovit uraganul din șaptezeci și opt, când cu alunecările de teren, avalanșa de lut ce a îngropat peste o sută de locuitori din La Matosa și ruinele acelea unde se zicea că se găsesc ierburile fierte de Vrăjitoare ca să facă o otrava ce nu avea culoare, nici gust, și nu lăsa nicio urmă, pentru că până și doctorul din Villa a spus că don Manolo

murise de infarct, dar fiii o țineau una și bună că fusese otrăvit, iar mai apoi sătenii au acuzat-o tot pe Vrăjitoare de moartea celor doi fii ai lui don Manolo, căci exact în ziua înmormântării și-au încasat-o amândoi pe șosea, în drum spre cimitirul din Villa, în timp ce conduceau în fruntea cortegiului funerar; amândoi au murit striviți de bare de fier beton căzute dintr-un camion ce mergea în fața lor, în fotografiile publicate în ziar în ziua următoare se vedeau fierătaie însângerate, ceva îngrozitor, căci nimeni nu a putut să explice cum de s-a întâmplat una ca asta, cum de-au căzut barele din benă, au spulberat parbrizul și i-au făcut terci pe amândoi, și bineînțeles că unii n-au scăpat ocazia să dea vina pe Vrăjitoare, ea le făcuse bozgoane, ca să nu piardă casa și pământurile, își vânduse sufletul Diavolului ca să aibă puteri, și cam pe vremea aia Vrăjitoarea s-a închis în casă și nu a mai ieșit niciodată, nici ziua, nici noaptea, poate de frica răzbunării celor din familia Conde, sau poate pentru că ascundea ceva, un secret de care nu voia să se despartă, ceva din casa aceea nu putea să rămână neprotejat, ajunsese atât de slabă și de palidă că ți-era și frică să o vezi în ochi, părea că se țicnise, femeile din La Matosa îi duceau de-ale gurii ca să le ajute, să le pregătească licorile, doftoriile făcute de Vrăjitoare cu ierburile plantate chiar de ea în grădina din curte, sau cu cele culese de femeile pe care le trimitea pe deal ca să i le aducă, pe vremea când dealul încă mai exista. Tot în vremea aceea, oamenii au început să-l vadă pe păsăroiul ăla, cel care îi urmărea noaptea când se întorceau acasă pe drumurile nămoloase ce legau satele, cu ghearele deschise, pregătite să-i rănească, sau să-i ducă în zbor direct în infern, ochii monstrului scăpărând înfricoșător; vremea aceea când a început să circule zvonul despre statueta pe care Vrăjitoarea o ținea ascunsă într-una dintre odăi, cu siguranță undeva la etaj, acolo unde nu lăsa pe nimeni să calce, nici măcar pe femeile ce treceau să o vadă, unde se încuia ca să-și facă poftele trupești cu ea, cu statueta aceea care nu era altceva decât o copie a necuratului, care avea o mătărângă lungă și groasă cât mâna unui bărbat strângând în pumn o custură, o pulă nemaipomenită cu care Vrăjitoarea se împreuna noapte de noapte, de aceea spunea că n-are nevoie de soț, căci, într-adevăr, după moartea lui don Manolo nu s-a mai auzit ca Vrăjitoarea să fi umblat cu vreun bărbat, și cum să fi făcut așa ceva, când îi spurca pe băieți, făcându-i bețivi și tontălăi, pule de câini înciotați, porci afurisiți, și că mai bine moartă decât să lase să-i calce-n casă vreunul dintre fătălăii ăia, iar ele, femeile din sat, erau niște proaste că-i suportau, și când spunea toate astea ochii îi scânteiau și pentru o clipă redevenea frumoasă, cu părul vâlvoi și îmbujorată de

emoție, iar femeile din sat își făceau cruce închipuindu-și-o goală pușcă, călare pe mătărânga grotescă a necuratului, înfigându-se-n ea până în plăsele, sperma împielițatului scurgându-i-se pe coapse, roșie ca lava, sau verde și vâscoasă ca fierturile ce bulbuceau în ceaunul de pe foc, pe care Vrăjitoarea le da să le bea cu lingurița pentru a le vindeca de toate relele, sau neagră ca gudronul, neagră ca pupilele imense și ca părul încâlcit ale creaturii pe care într-o zi au găsit-o ascunsă sub masă, ținându-se strâns de fusta Vrăjitoarei, atât de mută și de netoată, încât femeile s-au rugat în gând să nu aibă parte de o viață prea lungă, ca să nu sufere; aceeași creatură pe care, după o vreme, au văzut-o stând pe prima treaptă a scării, ținând pe picioarele încrucișate o carte deschisă, cu buzele îngânând cuvintele pe care le citeau ochi ei negri, imenși, iar vestea a ajuns în tot satul în doar câteva ore, până și în Villa s-a aflat că fiica Vrăjitoarei continua să trăiască, iar asta nu avea cum să nu te bage în sperieți, pentru că până și pocitaniile fătate uneori de animale, iezi cu cinci picioare sau pui cu două capete, mureau la câteva zile după ce deschideau ochii, pe când colo fata Vrăjitoarei, a' Mică, așa cum i-au zis de atunci încolo, făptura aia născută pe ascuns și din păcat, se făcea tot mai mare și mai puternică pe zi ce trecea și în curând s-a dovedit a fi în stare să facă tot ce îi poruncea maică-sa: să taie lemne, să scoată apă din fântână, să meargă la piața din Villa, treisprezece kilometri și jumătate dus, treisprezece kilometri și jumătate întors, cu pungile și lada de cumpărături în cârcă, fără să se oprească deloc pentru a se odihni, cu atât mai puțin să se abată din drum sau să flecărească cu fetișcanele din sat, care oricum n-ar fi îndrăznit să-i vorbească, așa cum nu îndrăzneau nici să râdă de ea, de părul ei cârlionțat și încâlcit, de zdrențele de pe ea sau de picioroaiele ei desculțe, atât de lungană și de împiedicată, trufașă ca un băiat și mai isteață decât oricine, căci după o vreme s-a aflat că a' Mică era cea care avea grijă de cheltuielile casei și tot ea se târguia pentru rentă cu reprezentanții Sindicatului, interesați mai mult ca niciodată de bucata aceea de pământ, pândind cel mai mic pas greșit din partea Vrăjitoarelor pentru a le deproprietări pe cale legală, profitând de faptul că nu existau niciun fel de documente, că nu aveau un bărbat care să le apere, chiar dacă nici nu le lipsea, pentru că a' Mică, cum, necum, învățase să se tocmească, ba chiar era atât de ciudoasă încât într-o zi și-a făcut apariția în bucătărie zicând că de acum înainte orice consultație va fi pe bani, pentru că Bătrâna — deși pe atunci nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar arăta ca de șaizeci, plină de riduri, căruntă și cu pielea lăsată — o lua pe arătură și uita de banii pentru consultație, sau se mulțumea cu ce-i dădeau

femeile: calupuri de zahăr brut, un sfert de kil de năut uscat, o mână de lămâi pe jumătate putrede sau un pui pe jumătate mort: mizerii, ce mai, până când Vrăjitoarea a' Mică a pus punct la toată debandada aceea, a intrat în bucătărie și cu vocea ei aspră, nededată la vorbă, a spus că plocoanele aduse de femei nu acoperă costul consultației și că lucrurile nu mai pot merge așa, că din acel moment va exista un tarif în funcție de dificultatea consultației, de resursele pe care maică-sa trebuie să le folosească și de genul de magie necesar pentru lecuire, că nu e totuna să scapi pe cineva de hemoroizi sau să faci ca un bărbat străin să cadă la picioarele unei femei, sau să le mijlocești o discuție cu mama moartă ca să afle dacă le-a iertat pentru că au lăsat-o de izbeliște, nu-i așa? Așa că de azi înainte lucrurile se vor schimba, iar multora nu le-a plăcut asta deloc, așa că n-au mai venit vinerea, iar când se simțeau rău se gândeau să se ducă la domnul acela din Palogacho, părea să fie și mai priceput decât Vrăjitoarea, veneau la el până și din capitală, oameni faimoși din televiziune, fotbaliști, politicieni aflați în campanie, numai că, normal, era scump ca dracu' și, cum cele mai multe dintre femei nu aveau bani nici de autobuz până la Palogacho, s-au gândit că tot mai bine să vadă ce vrea a' Mică, să se înțeleagă cumva, că numai ele veneau la Vrăjitoare și că trebuia găsită o soluție, iar a' Mică le-a arătat dinții ei enormi și le-a spus să nu-și facă griji, că dacă nu vor putea achita toată consultația pot să lase gaj, de pildă cerceii ăia cu care te-am văzut într-o zi, sau lănțișorul copilei tale, ori, dacă tot veni vorba, o cratiță cu tocăniță de cârlan, cafetiera, aparatul de radio, bicicleta, accepta orice, iar dacă întârziau cu plata trebuiau să plătească dobândă, pentru că de la o zi la alta începuse să facă cămătărie, cu dobândă de treizeci și cinci la sută sau și mai mare și toți din sat au zis că astea-s șiretlicuri diavolești, unde s-a mai văzut o zgâtie atât de isteață, de unde-i venise ideea, și se mai găsea câte unul să spună la crâșmă că faza cu dobânda era furt pe față, că cotoroanța de maică-sa trebuia dată pe mâna autorităților, la poliție, să o bage la pârnaie, acolo unde le e locul cămătarilor și profitorilor, cine se crede ea de-ndrăznește să-i exploateze pe sătenii din La Matosa și din împrejurimi, dar când venea vorba să treacă la fapte nimeni nu făcea nimic, pentru că cine le-ar mai fi împrumutat bani pe baza unor chezășii atât de nenorocite și, în plus, nimeni nu voia să și le pună-n cap pe Vrăjitoare, de care se temeau ca de dracu', ăsta-i adevărul. Până și flăcăii din sat evitau să treacă noaptea prin fața casei Vrăjitoarelor; toată lumea știa de zgomotele ce răzbăteau dinăuntru, de țipetele și tânguirile care se auzeau până și de pe trotuar, făcându-i pe oameni să-și închipuie că ambele vrăjitoare și-o trăgeau cu

diavolul, chiar dacă mai existau și unii care credeau că era doar Vrăjitoarea bătrână, care-și pierduse mințile, pentru că începuse să nu mai recunoască fețele și tot mai des cădea într-o stare de prostrație, ceea ce-i făcea pe săteni să spună că asta era pedeapsă de la Dumnezeu pentru păcatele și porcăriile ei, dar, mai ales, pentru că o zămislise pe moștenitoarea aia îndrăcită, căci pe vremea aceea Vrăjitoarea făcea pe proasta când femeile îndrăzneau să o întrebe cine e tatăl lu' a' Mică, un mister de nerezolvat pentru că nimeni nu știa exact când fusese adusă pe lume fata; e drept că don Manolo era mort de opt ani și nu se știa ca Vrăjitoarea să mai fi avut soț, nu ieșea niciodată din casă, nu mergea la dans și, de fapt, ceea ce le interesa pe femei era să știe dacă nu cumva chiar soții lor o lăsaseră borțoasă cu netoata aia de creatură, așa că li se făcea pielea de găină când Vrăjitoarea se uita lung la ele, zâmbea răutăcios și le spunea că a' Mică e odrasla diavolului și Dumnezeu e martor că într-adevăr semăna, dacă te uitai la fată și o comparai cu imaginea din biserica din Villa cu Scaraoțchi învins de Arhanghelul Mihail, mai ales la ochi și sprâncene, și femeile își făceau cruce, iar uneori, noaptea, visau că necuratul le urmărea cu scula întărită ca să le lase gravide și se trezeau cu fața udă de lacrimi, cu coapsele fierbinți și vintrele în flăcări, și-atunci dădeau fuga la Villa ca să i se spovedească părintelui Casto, care le făcea cu ou și cu oțet pentru că se încred în vrăjitorii; într-adevăr, mai erau și unii care râdeau de toate balivernele alea, oameni care spuneau că Bătrâna e doar o amărâtă de nebună și că pe a' Mică o înhățase de pe la vreo fermă, sau mai erau și cei care ziceau că Sarajuana, deja bătrână, povestea că într-o seară au venit la crâșma ei niște flăcăiandri care nu erau din La Matosa, nici din Villa, se vedea după cum vorbeau, și care, odată beți, au început să se dea mari că tocmai i-o trăseseră unei babe din La Matosa, una de-și omorâse bărbatul și toată lumea zice că-i vrăjitoare, Sarajuana imediat a ciulit urechile, iar ei au continuat să povestească cum au intrat în casa ei, i-au dat câteva bune ca să o molcomească și s-o călărească toți pe rând, pen' că vrăjitoare au ba, adevărul este că cotoroanța era bună rău, meseriașă, și e clar că i-a plăcut, după cum se mișca și gemea în timp ce i-o trăgeau, toate sunt niște curve în mizeria asta de sat, au zis, și bineînțeles că n-a lipsit, cum să lipsească?, un tâmpit pe care să-l deranjeze că au zis că La Matosa e un sat de mizerie și a sărit la bătaie, apoi toți din crâșmă au tăbărât pe ei și i-au cam împulit pe flăcăiandrii ăia, noroc că macetele au rămas la locul lor, poate pentru că i-au dovedit repede, ori pentru că era prea cald ca să ia jignirea atât de în serios, mai ales că în crâșmă nu era nicio femeie pe care s-o impresioneze, nici măcar nenorocitele alea

uscăține care veneau din cocioabele de pe coastă și se vindeau pe o bere, nimic, numai ei și Sara, dar ea, la vremea aceea ajunsese să fie pentru ei ca oricare alt bărbat, unul din ăia cu fața tăbăcită și nelipsita mustață, cu sticla de bere încălzindu-i-se în mână, și scârțâitul ventilatorului prins de tavan, tăind cu greu dogoarea trupurilor lor, un casetofon *za-ca-ti-to pal conejo* răsunând lângă șemineu *tiernito-verde voy a cortar*, în fața posterului cu San Martín Caballero *pa llevarle al conejito* și mănunchiul de aloe vera legat cu panglica înmuiată în apă sfințită *que ya-empiezá desesperar, sí señor, cómo no* și în rachiu de trestie, pentru a alunga invidia, după cum le explica Vrăjitoarea, pentru a întoarce răul la cel care-l merită, la cine îl trimite. De aceea, pe masa din bucătăria ei, exact în mijloc, pe o farfurie cu sare grunjoasă, zăcea dintotdeauna un măr roșu, străpuns cu un cuțit de măcelărie, și o garoafă albă, pe care femeile ce veneau vinerea, dis-de-dimineață, o găseau ofilită de tot, stafidită, aproape putredă, gălbejită de la energiile negative emanate chiar de ele prin toată casa, un soi de apăsare ce se aduna în ele, sau cel puțin așa credeau, în momentele de nenorocire și de supărare, de care Vrăjitoarea știa cum să le scape cu leacurile ei, cu un miros greu, invizibil ce plutea în aerul stătut al acelei case mereu închise, căci nimeni nu-și mai amintea când începuse Vrăjitoarea să nu mai suporte ferestrele, însă, cu siguranță, pe vremea când a' Mică începuse să meargă în picioare, țopăind prin întunericul sufrageriei de lângă bucătărie, salonul unde nimeni nu îndrăznea vreodată să intre, Bătrâna zidise deja toate ferestrele, cu propriile-i mâini pusese piatră peste piatră și le lipise cu ciment, și bătuse pari, și întinsese sârmă, ba chiar și ușa de la intrarea principală, o ușă de stejar aproape negru, pe unde au scos sicriul lui don Manolo ca să-l ducă să-l îngroape în Villa, până și ușa aceea a zidit-o cu cărămizi, și bucăți de lemn, și tot ce a mai găsit, pentru ca niciodată să nu se mai deschidă, așa că în casă se mai putea intra numai printr-o ușă ce dădea din curte în bucătărie, pentru că a' Mică trebuia să iasă pe undeva ca să aducă apă, să plivească straturile de zarzavaturi și să facă cumpărăturile, așa că, neputând să o zidească, Vrăjitoarea a comandat o ușă cu gratii mai groase decât cele de la pușcăria din Villa, cel puțin așa zicea fierarul care le-a făcut, pe care o închidea cu un lacăt cât pumnul, iar cheia de la lacăt o purta mereu în corset, lângă sânul stâng; un grilaj pe care femeile din sat îl găseau închis tot mai des, dar nu îndrăzneau să bată, așa că stăteau acolo și așteptau, până când auzeau, uneori, țipetele, înjurăturile și urletele scoase de Bătrână, în timp ce răsturna mobilierul cu susul în jos, sau cel puțin asta părea să facă judecând după hărmălaia ce se

auzea până în curte, în timp ce a' Mică, așa cum mulți ani mai târziu avea să le povestească fetelor din parcări, se ascundea sub masa din bucătărie, strângea cuțitul în pumn și se ghemuia acolo, cum făcuse încă de mititică, atunci când tot satul credea, spera și chiar se ruga să moară cât mai repede, ca să nu sufere, oricum, mai devreme sau mai târziu diavolul avea să vină după ea și atunci pământul avea să se crape în două și Vrăjitoarele se vor prăvăli drept în cazanul cu foc din infern, una de îndrăcită ce era, cealaltă pentru toate crimele comise cu ajutorul vrăjitoriilor ei: îl otrăvise pe don Manolo și le făcuse bozgoane fiilor lui ca să moară în accidentul acela; cu farmecele ei îi lăsase fără snagă pe toți bărbații din sat și, mai ales, smulsese din pântecele femeilor necinstite vlăstarul sădit acolo cum se cuvine, îl dizolvase cu veninul pe care-l prepara oricui i-l cerea, pe a cărui rețetă a moștenit-o a' Mică, înainte ca mama ei să moară, în timpul acelei izolări forțate din zilele de dinaintea alunecărilor de teren din șaptezeci și opt, când uraganul s-a abătut asupra coastei cu furie, cu răutate, și zile întregi cerul a fost acoperit de ploaie și de trăsnete, inundând ogoarele, făcând să putrezească toate semănăturile, înecând animalele care, înnebunite de vânt și de tunete, n-au mai apucat să iasă din ogradă, mai înecând și câțiva copii pe care nu a avut cine să-i ridice în brațe când dealul a luat-o la vale, s-a prăbușit cu larmă de bolovani și stejari smulși din rădăcină și un nămol negru a ras totul în calea lui și s-a revărsat pe coastă, a transformat în cimitir trei sferturi din sat, sub ochii înroșiți de jale ai celor care supraviețuiseră, norocul lor fusese că atunci când apele s-au revărsat peste ei au apucat să se urce în copaci, unde au stat cocoțați câteva zile, ținându-se strâns de crengile din vârf, până când soldații au venit cu bărcile și i-au salvat, iar după ce uraganul a dispărut în munți și soarele a strălucit din nou printre norii plumburii, pământul s-a zvântat și oamenii, uzi leoarcă, cu pielea invadată de licheni ce păreau niște corali în miniatură, cu animalele lor și cu pruncii care scăpaseră cumva, au ajuns cu mic cu mare la Villagarbosa ca să caute adăpost, după voia autorităților: în pivnițele palatului municipal, în biserică, ba chiar nu s-a mai făcut nici școală săptămâni în șir, pentru a-i primi în clase pe refugiații cu sarsanalele lor, cu tânguirile și listele lor de morți și dispăruți, printre care se aflau Vrăjitoarea și fiica ei împielițată, căci nimeni nu le mai văzuse după trecerea puhoiului. Într-o dimineață, după multe săptămâni, a' Mică și-a făcut apariția pe străzile din Villa, îmbrăcată toată în negru, cu ciorapi negri ca părul negru de pe picioarele ei, bluză neagră cu mânecă lungă și fustă și pantofi cu toc negri, văl negru, prins cu agrafe de cocul din creștetul capului, în care-și

adunase pletele lungi și negre, o imagine care i-a lăsat fără grai pe toți, nici nu știau dacă de groază sau de râs, atât era de ridicolă, tocmai pe soarele ăla care-ți fierbea creierii își găsise zăluda să se îmbrace-n negru, era clar sărită de pe fix, netoata, un măscărici în toată regula, ca travestiții ce apăreau an de an la carnavalul din Villa, deși adevărul este că nimeni nu a îndrăznit să-i râdă-n față, pentru că mulți își pierduseră în zilele acelea pe cineva drag, așa că atunci când au văzut-o înțolită ca Aia cu coasa, îndreptându-se spre piață cu mersul ei solemn și târșâit, au ghicit că cealaltă murise, maică-sa, Vrăjitoarea Bătrână, dispăruse din lume, poate îngropată în nămolul care înghițise jumătate din sat; o moarte urâtă, dar care, totuși, sătenilor li s-a părut mult prea ușoară pentru viața de dezmăț și simonie pe care o trăise strigoaica, așa că nimeni, nici măcar femeile, nici ele, cele dintotdeauna, cele din fiecare vineri, n-au îndrăznit să o întrebe pe cernită ce va face cu negoțul, cine se va ocupa de leacuri, de farmece; au trecut ani până când oamenii s-au întors la casele lor din stufăriș, ani întregi până când La Matosa să fie din nou populată, să apară iarăși cocioabe și prăvălii, clădite pe oasele celor îngropați sub deal, și apoi au apărut mulți venetici, atrași de construirea noii șosele ce urma să treacă prin Villa și să lege portul și capitala de zăcămintele de petrol recent descoperite în nord, undeva prin Palogacho, un șantier în jurul căruia au apărut barăci și birturi, iar mai târziu chiar cârciumi adevărate, pensiuni și lupanare, unde șoferii, inginerii, vânzătorii ambulanți și zilierii se opreau ca să mai scape de monotonia acelei șosele mărginite de câmpuri de trestii, kilometri și kilometri de trestii, pășune și stufăriș care umpleau tarlalele, întinzându-se spre vest de la marginea asfaltului până la poalele munților, iar spre est până la coasta abruptă a mării mereu agitate în locurile acelea; stufăriș după stufăriș și boscheți care în sezonul ploilor creșteau cu o rapiditate înspăimântătoare, amenințând să înghită casele și ogoarele, obligându-i pe oameni să le vină de hac cu macetele, încovoiați pe marginea drumului, pe malul râului, asupra brazdelor, cu tălpile afundate în pământul cald, unii mult prea prinși cu munca, alții prea trufași pentru a lua în seamă privirile melancolice îndreptate spre ei, de la depărtare, de pe drumeag, de spectrul acela îmbrăcat în negru care dădea ocol locuințelor pustii din sat, parcelelor pe care munceau echipe de începători, tinerei recent angajați pe o leafă de mizerie, imberbi cu toții, harnici și rezistenți ca funia, cu mușchii brațelor, picioarelor și ai abdomenului strunjiți de trudă, de soarele arzător și de alergătura pe maidan după o minge făcută din cârpe, când se lăsa seara, întrecerile nebune pentru a vedea cine ajunge primul la pompa de apă, cine se

aruncă primul în râu, cine găsește cel dintâi moneda aruncată de pe mal, cine dintre toți scuipă cel mai departe, așezați pe trunchiul unui arbore amate ce se întindea deasupra apelor, țipetele și râsetele, picioarele vânjoase balansându-se la unison, umăr la umăr, spatele cu pielea strălucitoare; scăpărătoare și întunecată ca miezul de tamarin, sau cremoasă ca frișca ori ca pulpa proaspătă a fructelor de chicozapote coapte. Piei de culoarea scorțișoarei, a mahonului cu nuanțele copacului de trandafir, piei umede, pline de viață, care de la depărtare, din locul de unde îi spiona Vrăjitoarea, i se păreau întinse, netede și ferme ca miezul acru al fructelor încă necoapte, irezistibile, ce îi plăceau cel mai mult, după care jinduia în tăcere, concentrându-și toată puterea dorinței în privirea iscoditoare a ochilor ei negri, pitită mereu prin crânguri sau paralizată de dorință la marginea parcelelor, cu veșnicele ei pungi cu cumpărături lungindu-i brațele, cu ochii umezi de frumusețea acelei cărni viguroase, părul adunat în vârful capului ca să-i vadă mai bine, ca să-i amușine mai cu sârg, ca să savureze în închipuire aroma de salpetru ce plutea pe câmp în urma băiețandrilor, purtată de briza care spre sfârșitul anului se transforma în vântoasa neîndurătoare ce făcea să zornăie frunzele trestiilor, canafii pălăriilor din fibră de palmier, colțurile șalurilor colorate și flăcările ce se întindeau prin stufăriș în decembrie făcând cenușă bălăriile, vântul acela care pe la prăznuirea Sfinților Prunci Nevinovați începea să miroasă a zahăr ars, a pârjolire și însoțea zarva ultimelor camioane ce se îndreptau spre depozitele fabricii de prelucrare a trestiei încărcate cu baloți de trestie mucegăiți, sub cerul mereu înnorat, și atunci, în sfârșit, flăcăiandrii puneau maceta în teacă, fără ca măcar să o curețe și dădeau fuga la marginea șoselei ca să spargă banii câștigați cu sudoarea și mușchii trupurilor lor epuizate, beau înghițitură după înghițitură din berea ce nu se răcea niciodată cum trebuie în vechiul frigider al Sarajuanei, care huruia mai tare decât *tumpa tumpa de la cumbia*, *y lo primero que pensamos, ya cayó*, stând claie peste grămadă la masa de plastic, *sabrosa chiquita, ya cayó*, treceau în revistă întâmplările din ultimele săptămâni și uneori cădeau de acord că da, o văzuseră cu toții, ba chiar se găsea câte unul care să spună că ea îi ieșise în cale, și nu-i mai ziceau Vrăjitoarea a' Mică, ci doar Vrăjitoarea, tinerețea și ignoranța lor îi făcea să o confunde cu Bătrâna Vrăjitoare, pe care o știau din poveștile de groază auzite de la femeile din sat pe vremea când erau țânci: poveștile cu Llorona, femeia care și-a ucis toți copiii din ranchiună, farafastâc pentru care a fost condamnată să bântuie veșnic pe pământ și să ceară îndurare pentru păcatul ei, sub înfățișarea unui spectru înspăimântător, cu față de catâr răgând

și picioare de păianjen păros; sau povestea Fetiței în Alb, stafia care ți se arată dacă nu asculți de bunică, ieși noaptea din casă ca să faci prostii, iar Fetița în Alb te urmărește și exact când te aștepți mai puțin te cheamă pe nume, iar când întorci capul mori de spaimă văzându-i fața de hârcă, așa că Vrăjitoarea era pentru ei tot o fantomă, dar mult mai interesantă, pentru că era adevărată, făcută din carne și oase, umbla prin piața din Villa, le saluta pe vânzătoare, deci nu era o nașpetă de stafie ca alea de care vorbesc bunicile, mamele, mătușile, adunătură de băbătii clevetitoare, care nu vor în ruptul capului să te lase să hoinărești pe maidan, nu-i așa?, și când te gândești ce tare e să o ștergi noaptea din casă și să faci bazaconii, să-i bagi în sperieți pe bețivani și să te dai la fetișcane curviștine. Ce Vrăjitoare?, asta-i vrăjitoare cum îs eu popă, ziceau cu toții, ce vrea ea e o bucată bună de pulă, zicea câte unul mai răsărit, dacă tot vrea să mi-o sugă, să înceapă de aici, de la coaie, zicea altul, și se prindea de prohab și tot așa, dă-i înainte cu caterinca, cu chicoteli, cu râgâituri, cu palme izbite de masă, cu hohote de râs care păreau mai degrabă niște bocete, și mereu se găsea câte un șmecheraș care se gândea că la câte pământuri avea și la câți bani ținea ascunși în lăzi, plus sacii plini cu monede de aur, Vrăjitoarea, la averea ei, își putea face hatârul de a plăti pentru ceea ce ei le ofereau gratis codanelor din sat, ori câte unui ulițarnic care și-o merita din plin, nu-i așa? Nimeni nu a știut precis cine a fost primul care și-a luat inima în dinți, cel care a avut destul sânge în el ca să se strecoare la adăpostul întunericului până la căsoaia mașterei, atent să nu fie zărit de cealaltă parte a porții, în fața ușii de la bucătărie, care s-a deschis brusc și în prag a apărut o femeie lungă cât o zi de post și slabă ca un țâr, cu cheile care clincheteau ca niște crabi în mâinile ei albe, ițite din mânecile negre ale tunicii care părea că plutește în întuneric. Jarul ce ținea caldă mâncarea în cratiță abia dacă lumina, în schimb umplea bucătăria de aburi camforați ce persistau zile în șir în părul băietanilor care au îndrăznit, mânați de ambiție sau de adrenalină, de plăcere sau de nevoie, să cadă la înțelegere cu umbra ce-i aștepta în fiecare noapte, tremurătoare, iar ei terminau cât mai repede posibil și apoi o zbugheau pe potecile ce tăiau șesul, până la șosea, înapoi la siguranța oferită de Sarajuana, unde banii primiți de la umbră, când se hotăra să-ți dea drumul, erau cheltuiți pe beri căldicele. Nici măcar n-a trebuit să-i văd fața, se mândrea cocoșul de serviciu, oricui voia să-l asculte; n-a trebuit să fac nimic altceva decât să-i suport mâinile și să mă las lins și supt de o gură ce era tot ca o umbră, apărea și dispărea sub vălul de pânză aspră și soioasă care-i acoperea capul și fața, ridicat exact atât cât trebuia,

niciodată de tot, ceea ce lor le convenea până la un punct, așa cum le convenea și liniștea aproape totală în care se desfășurau toate acelea, fără gemete, fără suspine, fără abateri sau vorbe, doar carne pe carne și salivă în bezna pâcloasă a bucătăriei, sau în holul căptușit cu afișe cu femei dezbrăcate ale căror ochi de hârtie fuseseră smulși cu unghiile. Când zvonul că Vrăjitoarea plătea a ajuns până în Villa și în cătunele de pe malul acela al râului, a început o adevărată procesiune, un du-te-vino neîncetat de flăcăiandri și de bărbați în toată firea, care ajungeau să se certe pentru cine să intre primul, iar uneori îi apuca strechea, urcau în camionete, cu radioul dat la maximum, cu baxuri de bere pe care le strecurau prin ușa bucătăriei, încuind-o după ei, răsuna muzica și era un tărăboi ca de petrecere, spre groaza vecinelor și, mai ales, a puținelor femei cinstite rămase în satul invadat pe atunci de pațachine și curviștine venite cine știe de pe unde, ațâțate de mirosul de țiței al banilor risipiți de-a lungul șoselei, fetișcane numai piele pe os, cu machiajul de pe față cântărind mai mult decât ele, care, pe banii de o bere, te lăsau să le atingi, ba chiar să le bagi degetele în timp ce dansau; sau copile durdulii ce păreau date cu unsoare sub ventilatoarele stricate și se întrebau, după șase ore de bairam, ce era mai obositor: să i-o freci o oră unuia sau să te prefaci că-i asculți poveștile; și mai erau și veteranele care dansau singure dacă nu le invita nimeni, în mijlocul ringului cu lut pe jos, amețite de cumbia și rachiu, vrăjite de ritmul hipnotic de *tumpa tumpa*; fetișcane îmbătrânite înainte de vreme, aduse cine știe de pe unde de același vânt care târa pungile de plastic prin stufăriș; femei sătule de viață, femei ce își dădeau seama brusc că nu mai era cazul să-i surprindă pe toți cei pe care ajungeau să-i cunoască, capabile să râdă din toată inima, arătându-și dinții cariați când li se amintea de iluziile pierdute; singurele care, încurajate de zvonurile și de bârfele bătrânelor din sat, auzite când mergeau la râu să spele haine sau când stăteau la coadă pentru rația de lapte, au îndrăznit să meargă la Vrăjitoare, la casa ei pierdută printre ogoare, și să-i bată-n ușă până când țicnita aia în haine de văduvă apărea în ușa întredeschisă, iar ele o rugau să le ajute, să le prepare leacurile de care femeile din sat nu uitaseră, bozgoanele ce-i puneau cu botul pe labe pe bărbați și-i făceau ca niște mielușei, sau îi îndepărtau pentru totdeauna, sau făceau ca amintirea lor să li se șteargă din minte, și mai ales fierturile special preparate pentru a topi sământa lăsată în femei de nemernicii ăia înainte de a o șterge cu camion cu tot, ca să nu mai vorbim de celelalte, încă și mai puternice, care chipurile eliberau inimile de strălucirea întunecată a sinuciderii. Ele au fost singurele pe care Vrăjitoarea s-a hotărât să

le ajute și, în mod neașteptat, fără să le ia nicio lăscaie, ceea ce le venea numai bine, pentru că cele mai multe dintre fetele din parcări abia dacă-și permiteau o masă pe zi și nu le aparținea nici măcar prosopul ăla cu care se ștergeau de efluviile bărbaților cu care și-o trăgeau, sau poate că Vrăjitoarea a făcut gestul acela pentru că fetelor din parcări nu le era rușine să meargă până acolo cu fața descoperită, cu fesele scoase în evidență, și să strige cu vocile lor răgușite de fum și nesomn: Vrăjitoarea, Vrăjitorico, deschide-mi ușa, zăludă ce ești, iar am făcut-o de oaie, până când Vrăjitoarea apărea în tunica ei neagră, cu vălul dat într-o parte, vălul acela care în lumina zilei, în bucătăria vraiște, cu oalele răsturnate și dușumeaua soioasă și pătată cu sânge uscat, nu-i putea ascunde vânătăile de la ochi, buzele crăpate și sprâncenele groase; ele erau singurele cărora Vrăjitoarea le vorbea uneori despre grijile sale, poate mânată de gândul că ele înțelegeau și simțeau pe propria piele cât de nașpa e să fii moartă după bărbați, chiar glumeau și făceau pe dracu-n patru ca să-i smulgă câteva râsete, să mai uite de lovituri, să vorbească, să spună cu voce tare numele dobitocilor care o loviseră, cei care intrau în casa ei și răsturnau totul cu josu-n sus, ahtiați după bani, comoara pe care, chipurile, Vrăjitoarea o ținea ascunsă în casă, monedele de aur și ghiulul acela cu un diamant, ziceau unii, cât pumnul de mare, chiar dacă Vrăjitoarea se jura că nu e adevărat, nu avea nicio comoară, trăia din renta de pe urma pământurilor, niște parcele din jurul casei pe care Sindicatul cultiva trestie, doar vedeau și ei în ce hal trăia, într-o hardughie plină de ciurucuri, cutii de carton mucegăit, pungi de gunoi pline de hârtii, cârpe, gheme de rafie, știuleți, smocuri de păr și de praf, cutii de lapte, sticle de plastic goale, numai gunoaie, ce mai, numai mizerii pe care nemernicii ăia le călcau în picioare, le rupeau încercând să ajungă la etaj, ca să intre în debaraua care de ani de zile, de pe vremea maică-sii, rămăsese închisă, zidită de Vrăjitoare când au apucat-o pandaliile și a mutat toată mobila din casă în dreptul ușii de stejar masiv, astfel încât a fost nevoie de forța celor șapte bărbați în uniformă, care reprezentau legea în Villagarbosa, cu tot cu cele o sută treizeci de kile ale comandantului Rigorito, pentru a o dărâma, în ziua în care cadavrul bietei Vrăjitoare a apărut plutind în apele canalului de irigații al fabricii. Ceva cumplit, au zis oamenii, pentru că atunci când puștanii ăia au găsit-o, trupul era umflat, ochii îi ieșiseră din orbite și animalele îi mâncaseră o parte din față, făcând să pară că biata zăludă zâmbea, groaznic, ce mai, o nenorocire, s-o ia mama mă-sii, până la urmă ea fusese o femeie bună și le ajutase, nu le lua bani, nici nu le cerea ceva în schimb, în afară de a-i ține

puțină companie; așa că fetele s-au mobilizat, toate cele ce își duceau veacul în parcări, plus câteva de la cârciumile din Villa, și au pus mână de la mână ca să-i ofere o înmormântare omenească trupului putrezit al Vrăjitoarei, numai că găozarii ăia de la Minister, fute-o-ar pe mă-sa s-o fută de neoameni, au refuzat să le dea cadavrul, în primul rând pe motiv că era corp delict și că ancheta nu se încheiase, iar în al doilea rând că fetele alea nu aveau niciun act care să ateste că erau rude cu victima, așa că nu aveau niciun drept asupra cadavrului, găozarii dracului: ce hârtii voiau ei, când nimeni din sat nu știuse vreodată cum o cheamă pe amărâta aia îndrăcită; ea însăși refuzase mereu să le spună adevăratul ei nume, zicea că n-are, că maică-sa, când voia să i se adreseze, o fluiera sau îi zicea tontălaucă, vacă, împielițată, mai bine te omoram când te-am făcut, îi zicea, mai bine te zvârleam pe fundul râului, a dracu' Bătrâna, nevrednica dreacu', dar știa ea ce știa de s-a izolat în halul ăla, dacă te gândești la ce i-au făcut nevrednicii ăia; biata Vrăjitoare, sărmană nebună, dă Doamne să-l prindă pe șacalul sau pe șacalii care i-au luat grumazul.

---

1. Nume dat spaniolilor stabiliți în America (n.tr.).

III

În ziua aceea, Yesenia s-a dus devreme la râu să se scalde și l-a văzut când era deja pe picior de plecare. Se apropia împleticindu-se pe potecă, desculț, fără cămașă, cu genunchii zdreliți de la vreo căzătură de pe drum și strângând la piept o cutie de conservă pârlită, cu siguranță era beat, ori drogat, căci pe lângă faptul că a îndrăznit să se apropie, a mai avut și neobrăzarea să o întrebe pe Yesenia cum e apa, iar ea, fără să catadicsească să-i arunce măcar o privire, jignită până peste poate că vărul ei i se adresase, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între ei, de parcă nu se făcuseră deja trei ani de când nu-și vorbeau, i-a spus, cât de tăios a putut, că e limpede, apoi a luat-o spre casă, gândindu-se la câte ar fi trebuit să-i spună puștanului ăluia prost, să știe și el la ce au dus trăsnăile lui, adevărate nenorociri pentru familie: boala bunicii, în primul rând, atacul care a i-a paralizat jumătate de trup, pentru ca, după numai un an, să cadă și să-și rupă șoldul, căzătură după care nu s-a refăcut complet, poate nici nu avea să se mai refacă pe de-a-ntregul, că biata de ea slăbea văzând cu ochii, chiar dacă continua să fie rea de gură, cum fusese toată viața, și o scotea din sărite pe Yesenia cu naiba ăla de băietan, când o să vină nemernicul să o vadă, să i-o prezinte și ei pe noua lui drăguță. Cum, necum, aflase bârfa, era surdă numai când îi convenea, clar că le auzise pe clevetitoarele alea de Güeras că băietanul se cuplase cu o venetică și acum trăiau împreună în cocioaba pe care o construise în spatele casei maică-sii; cât e ziulica de lungă se stropșește la Yesenia și o calcă pe nervi: ce era de fetișcana aia șireată, cum de s-au cuplat așa, dintr-odată, o fi lăsat-o borțoasă? Era harnică zgâtia? Știa să facă de mâncare și să spele haine? Voia să știe totul și voia să audă din gura ei, de parcă uitase că ea, Yesenia, nu mai vorbea de ani întregi cu ticălosul dracu', din ziua aia când îl prinsese făcându-și mendrele, iar el, lașul lașilor, a ales să dispară pentru totdeauna din casă în loc să o înfrunte pe Yesenia și să audă adevărurile pe care ea i le-ar fi aruncat în față, acolo, dinaintea bunicii, pentru ca să-și dea și ea seama, în sfârșit, ce derbedeu era nepotul ei, al dracu' de laș curist, destrăbălatul naibii care nu i-a mulțumit niciodată bunicii pentru tot ce făcuse pentru el, câte a suportat, că dacă nu era bunică-sa golanul era mort de mult, căci târfei care l-a fătat nu i-a păsat niciodată de el, l-a lăsat să-l mănânce limbricii, îl ținea mort de foame, îl hrănea numai cu scatoalce, îl ținea într-un

lădoi, în timp ce ea își trăia viața curvăsărind prin parcările de pe marginea șoselei. Ce ciudă o apuca pe Yesenia când se gândea la lucrurile astea, o apuca durerea de ficat când se gândea la nemernicul dracului, bou nerecunoscător, și cât de mândră a fost bunică-sa când s-a oferit să-l crească ea și i-a spus măgarului de unchi Maurilio, că doar ea știa prea bine că fufa aia trecută cu care trăia el era curvă cu ștate vechi, gata să-și desfacă cracii și fofoloanca pentru oricine avea bani să o plătească. Dar ea nu vede că țâncul ăla nici măcar nu seamănă cu Maurilio? a întrebat-o mătușa Balbi, când a aflat că bunica îl luase de suflet. Nu vede că nu seamănă cu nimeni din familie? a spus Negra, mama Yeseniei, când a venit acasă și l-a văzut pe țâncul ăla răpănos în brațele bunicii, ținându-se de gâtul ei ca o maimuță. După mine, Maurilio și scroafa aia zbârcită te-au luat de proastă, femeie bună; nu-mi vine să cred că pe noi ne boscorodești mereu, în mintea aia a ta plină de răutate, dar nu ți-ai amintit tocmai asta: „copiii fetelor mele sunt nepoții mei; copiii băieților mei, e treaba lu' mă-sa". Dar n-au reușit să o convingă, oricât au bătut-o la cap că e o prostie să-l crească pe țâncul ăla ca și cum ar fi de-al lor, că în ruptul capului Maurilio nu era tatăl lui, mai bine să-l ducă la casa de copii, degeaba, și-au răcit gura de pomană, nu exista om pe fața pământului în stare să o convingă. Cum să-l fi lăsat ea, *doña* Tina, în voia sorții pe copilașul ăla, singurul ei nepot, fiul dragului ei Maurilio, cel atât de bolnav, sărmanul, încât nu putea să aibă grijă de odor. Cum să-i spună lui Maurilio că nu, singurul care s-a sacrificat pentru ea și a renunțat la școală, când au venit din La Matosa și a ajutat-o să deschidă crâșma, în timp ce voi două numai la pulă vă gândeați, v-o trăgeați cu camionagiii și cu muncitorii, le-a reproșat bunica. Pentru a nu-și ieși din obicei și a nu mai schimba foaia, bunica, de fiecare dată când își ieșea din sărite, își amintea numai de lucruri urâte, dar cum Maurilio era preferatul ei, repeta că el se sacrificase pentru ea, pusese osul ca afacerea să meargă bine, numai că toate astea erau simple scorneli cu care bătrâna se mințea singură că Maurilio chiar ținea la ea, când, de fapt, dobitocul ăla s-a lăsat de școală pentru că era mai prost ca noaptea și leneș de puțea locul sub el, nu-i plăcea altceva decât zaiafetul, așa că stătea cât era ziulica de lungă prin crâșmele de la marginea drumului, cântând și acompaniindu-se cu chitara aceea pe care un drojdier o amanetase la cârciuma bunicii și nu a mai venit niciodată după ea; Maurilio a învățat singur să cânte la chitară, fără să-i fi arătat cineva, ciupea corzile și asculta ce sunete scoteau, stând singur sub dudul din curte, și așa, singur-singurel, mai urmărind cum cântau tinerii din confrerii la misa din Villa, a

ajuns să cânte melodii întregi, ba chiar a inventat câteva ritmuri cărora le-a adăugat niște refrene porcoase, și când s-a simțit stăpân pe situație, a mers la bunica și i-a zis: *doña* Tina, că așa-i zicea mereu, pe nume, nu „mamă“ sau „mămucă“, mereu „*doña* Tina“, neobrăzatul naibii; *doña* Tina, i-a zis: mă duc să-mi caut de lucru pe la șosea, m-am făcut muzicant, nu mai sta după mine și nu-ți face griji, o să-ți trimit bani cât de repede o să pot, și a plecat dobitocul, că așa i-a venit lui și gata, nu i-a mers rău cât a cântat prin cârciumi pentru că era tânăr și le-a căzut bine clienților, toți bețivanii erau pe spate că un flăcăiaș ca el, cu o pălărie cât toate zilele, le susura cimilituri porcoase, mai ales că în vremea aceea muzica din nord se făcea tot mai cunoscută, ceea ce era o bucurie în plus, pentru că Maurilio era mort după *corridos*, chiar se înțolea ca ăia din nord, după cum se poate vedea în toate fotografiile din epocă, cu blugi, ciocate, centură și pălăria trasă până pe sprâncene, cu o bere în mână, cu trabucul în gură, înconjurat de femei cărora le cam trecuse vremea. Se zice că avea lipici la veștejite, mai mult pentru că știa cum să le vrăjească, decât pentru muzică, și dacă e s-o zicem pe aia dreaptă, ca muzicant nu era cine știe ce, de asta nici nu a reușit să intre în vreo trupă, nici să scoată un ban cinstit din muzică; cânta și el pe la mese, așa că de unde să-i mai dea bani și bunicii, din contră, tot pe spatele ei trăia și ea îl ajuta și-i dădea bani împrumut, bani pe care nu-i mai pupa vreodată, ba mai trebuia să se și care cu el pe la doctori, când îi înmuiau oasele pe la petreceri și s-a mai făcut și luntre și punte ani de zile ca să-l viziteze la pușcăria din Puerto, duminică de duminică bunica se ducea să-l vadă pe unchiul Maurilio, condamnat pentru că găsise cu cale să-i facă felul unui domn din Matacocuite, făcuse moarte de om pentru o matracucă bătrână și măritată după care lui Maurilio îi curgeau balele. După ce matracuca și-a luat de la soț o bătaie soră cu moartea de a mărturisit și ce n-a făcut, la urechile unchiului Maurilio, care o ținea într-o beție de câteva zile, a ajuns vorba că e unul care tot întreabă de el prin Villa, individul zicea că vrea să-l ia de gât pe Maurilio Camargo pentru că se dăduse la nevastă-sa, iar unchiul Maurilio s-a ridicat de la masa unde dădea pe gât încă o băutură și a zis păi, decât să plângă ai mei, mai bine să plângă ai lui, apoi și-a lăsat chitara în grija unuia și pe-aici ție drumul, s-a dus ață la Villa, să dea piept cu destinul și prost să fii, noroc să ai, a dat peste vâjul încornorat exact când ăla se pișa în WC-ul unui restaurant și acolo, fără să-i spună nimic, pe la spate, i-a vârât de câteva ori briceagul pe care-l purta mereu în cizmă și uite-așa a ajuns la pușcăria din Puerto, arestat pentru crimă cu premeditare, nouă ani de temniță grea, nouă ani în care *doña*

Tina a mers să-l vadă duminică de duminică, să-i ducă *raleighs*, bani, săpun și un sufertaș cu mâncare, pe toate le căra singură din Villa, pentru că nu-i plăcea ca Yesenia sau celelalte fete să vină cu ea, din cauză că deținuții se dădeau la ele, și cum se temea că o să se piardă cu tramvaiele din Puerto, prefera să meargă pe jos de la autogară până la închisoare, ca să-și vadă fiul neprețuit, singurul ei băiat, pe care Dumnezeu i-l dăduse, dar i-l și luase atât de repede, în floarea tinereții, la numai un an după ce nevrednicul ieșise din pușcărie, că precis de acolo o fi luat cine știe ce boală; bunica zicea că n-are nimic, că e așa după cât a zăcut închis, că de aia era atât de slăbit și de abătut și mai avea și supărarea de la curva aia care-l lăsase de mult cu ochii-n soare și plecase cu altul. Negra și Balbi erau convinse că Maurilio avea SIDA, așa că nu le lăsau pe fete să se apropie de el, ca nu cumva să le infecteze cu beteșugul său, iar până la urmă bunica a trebuit să accepte că dobitocul murea cu zile, așa că a apucat-o o disperare atât de mare că l-a internat în cel mai scump spital din Villa, cel ridicat pentru petroliști, și ca să poată plăti spitalizarea a trebuit să-și vândă restaurantul, nu a avut de ales, plus terenul de lângă șosea, făcându-le pe Negra și Balbi să coboare toți sfinții din cer și să-și smulgă părul din cap când au aflat ce făcuse bunica, nu le venea să creadă că mama lor vânduse singura bucată de pământ pe care o aveau, de care ținuseră cu dinții în toți anii ăia, și acum din ce-or să trăiască, oricum nevrednicul de Maurilio avea să dea ortu' popii, până și medicii ziceau că mai bine să nu tragă speranțe, mai bine să se pregătească de înmormântare, numai că bunica parcă a înnebunit când a auzit una ca asta și le-a făcut arțăgoase și că bagă zâzanie, lacome din născare, numai că restaurantul era al ei și doar al ei, așa că dacă nu le convenea că-l vinde n-avea decât să plece unde vedeau cu ochii, cuib de vipere veninoase ce erau ele, egoiste, invidioase, cum de îndrăzneau să spună că Maurilio n-o să scape cu viață, Dumnezeu e martor că încă mai avea de trăit mult și bine, ca să-și vadă copilul crescând și să mai aibă și alții, așa că Negra și Balbi i-au zis: păi, atunci la dracu' cu toate, cu tine, cu restaurantul și cu jalnicul ăla de Maurilio, plecăm și nu o să ne mai vezi vreodată, nici pe noi, nici pe fetele noastre. Și-au luat sarsanalele și fetele, însă bunica a sărit cu gura pe ele și le-a scuturat bine de tot în pragul ușii, zicându-le că-s nebune dacă credeau că le va lăsa să plece cu fetițele; vreți să ajungă niște curve ca voi? Negra și Balbi nu aveau decât să plece, lumea era largă, dar fetițele să rămână cu ea și oricât au țipat și au dat din picioare, bunica nu s-a lăsat, așa că au plecat fără fiicele lor, în nord, acolo unde se zicea că e nevoie de mână de lucru la puțurile de petrol și nu s-au mai

întors în La Matosa nici măcar când unchiul Maurilio a dat colțul până la urmă, și ce bine că nu s-au întors, pentru că le-ar fi apucat pandaliile văzând că bunica a cheltuit mai mult decât avea pentru a-și înmormânta sfințișorul așa cum credea ea de cuviință, o înmormântare cum nu se mai văzuse de mult în sat, cu mâncare pentru toți cei prezenți, cu muzicanți din nord și mariachi și valuri de rachiu de trestie, pentru ca toată lumea să se simtă bine și să-l bocească pe Maurilio din tot sufletul, după care a dat comandă să i se ridice un monument funerar care era aproape cât o capelă, și nu oriunde, ci în zona principală a cimitirului din Villa, în cea mai importantă, pentru că *doña* Tina nu-și putea îngropa odorul la un loc cu sărăntocii, nu-i așa?, acolo unde după zece ani scoate mortul și pune altul în loc, și ea de unde să știe dacă va mai trăi zece ani de acum înainte, și dacă nu, atunci ce-o să se întâmple cu osemintele bietului Maurilio? Ar sfârși la groapa comună din cauza viperelor ălora lacome, fetele ei cu care o pricopsise Dumnezeu, de aceea se hotărâse să plătească oricât pentru un mormânt veșnic, mai scump ca ochii din cap, mai mult decât făcea casa din La Matosa, o sumă neînsemnată dacă stăteai să te gândești că zăcea alături de osemintele întemeietorilor satului: familiile Villagarbosa, Conde, Avendaño, ce se odihneau în mormintele lor super elegante, din marmură și gresie pictată, și exact acolo, în mijlocul lor, s-a înălțat mormântul netotului de Maurilio Camargo, vopsit în galben canar. Bunicii i-a luat ani buni până să achite toată cheltuiala cu înmormântarea și mormântul, dar a plătit totul din banii pe care-i făcea vânzând sucuri naturale cu o tricicletă ambulantă, chiar la intrarea în Villa, lângă benzinărie. Chiar și după ce s-a îmbolnăvit o lua din loc în zori de zi, pedala până la supermarket și umplea tricicleta cu săculeți de portocale, morcovi, sfeclă, mandarine și mango, în funcție de sezon, în timp ce Yesenia rămânea acasă, avea grijă de verișoarele ei mai mici și de nenorocitul ăla de băiat care s-a născut și a crescut numai pentru a fi un nevrednic nefericit și a-i face Yeseniei viața imposibilă, ea era cea mai mare, așa că oricum ar fi întors-o trebuia să aibă grijă de casă, de verișoare și de netotul ăla când bunica nu era acasă și tot ea era cea care o încasa atunci când lucrurile ieșeau prost, când nu erau făcute cum voia bunica, și tot Yesenia răspundea pentru prostiile comise de vărul ei, vecinele îi băteau la ușă și se plângeau că neobrăzatul fura sucuri de la magazin, că se furișa în casele lor și mânca și șterpelea tot ce prindea, lucruri și bani, ba le mai trăgea și una copiilor mai mici decât el și nu știa să se joace altfel decât cu chibriturile, mai că dăduse foc cotețului familiei Güeras, ca să nu mai spună de găini, și tot așa, în fine, biata Yesenia se vedea

obligată să se milogească pentru golan, să facă o mutră tristă și să plătească oalele sparte, pentru ca apoi, ca și cum nu ar fi fost destul, să-și mai rumege și furia când vedea că bunica nu-l pedepsea niciodată pe netot pentru prostiile pe care le făcuse în absența ei; e doar un băietan, nu-i rău din fire, așa-s copiii, Lagarta, lasă-l în amarul lui, seamănă cu tac-su, și el era la fel de neastâmpărat, seamănă bine de tot cu el, zicea bunica, deși erau minciuni, dar așa-i plăcea ei, să facă pe deșteapta și să spună că semănau, dar știi cum?, perfect, ca două picături de apă, pe când, de fapt, se asemănau numai la fire, la potlogării și la cât de pupincuriști erau față de bunica, și ea mereu îi lăsa să-și facă damblaua, așa că băiețandrul a ajuns o sălbăticiune, o lua pe păduri imediat ce era lăsat liber, chiar și în crucea nopții, pentru că, după părerea bunicii, așa trebuiau crescuți bărbații, ca să nu știe ce-i aia frică, doar că Yesenia era cea care îl bătea la cap să se mai spele și el, ea îi cosea hainele rupte, îl căuta de păduchi și de căpușele pe care le lua din iarbă și-l târa la școală în fiecare dimineață, mai repezindu-l cu vorba, mai dându-i câte un bobârnac ca să-l facă să asculte, dar, firește, niciodată nu-l lovea de față cu bunica, numai când erau doar ei doi, atunci când Yesenia, sătulă să tot strige la el, își ieșea din minți și-l apuca pe vărul ei de păr, îi căra pumni, ba chiar îl izbea de perete, o făcuse de câteva ori, sperând că o să-și dea duhul, să moară odată dobitocul dracului, să scape odată de el, să nu-l mai audă chemând-o cu porecla dată de bunica pe când era mititică, poreclă pe care Yesenia o ura din tot sufletul, dar care rămăsese lipită de ea atât de mult încât întreg satul o știa drept Lagarta[2], de urâtă, lacomă și slăbănoagă ce era, îi toräia bunica, exact ca o șopârlă ridicată pe picioarele din spate. Lagarta, Lagarta, îngâna prostul naibii, are păr la fofoloancă, fredona în autobuz spre Villa sau când stăteau la coadă, ca să audă toată lumea bârfitoare și să râdă, și atunci ea nu avea de ales, îi trăgea una peste mutră, taci odată, lepră ce ești, apoi îl ciupea de unde apuca, simțind o bucurie nebună când pielea copilului crăpa sub unghiile ei, o plăcere foarte asemănătoare cu aceea de a-și scărpina locul unde o pișcase un țânțar, până îi dădea sângele, și cine știe?, poate că și copilandrul simțea un soi de alinare, pentru că după ce-i trăgea câteva, se liniștea, îi dădea pace, numai că mai apoi bunica îi vedea vânătăile și zgârieturile, așa că toată cafteala pe care Yesenia i-o dădea neastâmpăratului, bunica i-o întorcea îndoit, cu nuiaua aia udă cu care o pleznea peste fund și peste spate, uneori chiar și peste față, dacă făcea pe deșteapta și nu și-o acoperea cu palmele, până când Yesenia începea să țipe de durere și să o roage

să nu mai dea, să o ierte, iar uneori nebuna o păruia și pe Bola, sau pe Picapiedra, ba chiar și pe Baraja, chiar dacă era cea mai cuminte dintre toate, cea care niciodată nu-i întorcea bunicii vorba, în timp ce prostălăul naibii stătea stană de piatră și se uita cum bătrâna le altoia cu varga și le făcea în toate felurile, profitoare, nevrednice, nepricepute, mai rele decât animalele, mai bine vă luau cu ele mamele voastre curve sau să vă fi vândut pe stradă și să fi ajuns la orfelinat ca să vedeți ce bine e acolo, unde lesbienele le violează pe fete cu coada de la mătură, proastele dracului, toate sunteți niște târâturi, le striga în față, pentru că brusc bunica o lua razna și o confunda pe Yesenia cu Negra, sau pe Picapiedra cu Balbi, și le reproșa chestii pe care ele nici măcar nu le făceau, ca de pildă că fugeau noaptea de-acasă și se duceau să și-o tragă cu bărbați, și asta numai din cauza proastei de Bola, care după ce a împlinit cincisprezece ani a început să se furișeze afară din casă peste noapte, ca să meargă la discotecă la Matacocuite, împreună cu mezina familiei Güeras și, ca să aibă bani de autobuz, nenorocita aia de grasă a început să șterpelească din portofelul bunicii, o apucase strechea să meargă la chefuri și să-și găsească iubit, până într-o noapte, când bunica și-a dat seama că Bola nu e în patul ei, lângă celelalte, și a luat cureaua, ne-a croit pe toate până ne-am trezit și ne-a trimis să o căutăm pe dobitoacă prin tot satul, și vai de voi dacă vă întoarceți fără ea, ne-a zis, așa că n-am avut de ales, am bătut toate ulițele din La Matosa, casă după casă, stârnind câinii și trezind oamenii, care normal că a doua zi aveau să spună că Bola deja nu mai era domnișoară, iar după o vreme Yesenia a trebuit să o ia în brațe pe Baraja și să o mâne din șuturi pe Picapiedra, atât de mică pe atunci încât se văieta că-i e somn, și tot așa până la două noaptea, fără s-o găsească pe Bola, dar nici nu îndrăzneau să se întoarcă acasă de frica bunicii, așa că au intrat în curtea familiei Güeras, câinii le-au recunoscut și nu le-au mușcat, s-au gândit să se aciueze în cotețul găinilor, acolo unde, spre marea lor surpriză, au dat peste blestemata de Bola naibii, care se ascunsese în coteț când i s-a spus că bunica, furioasă la culme, le trimisese pe verișoarele ei să o caute prin tot satul. Yesenia a trebuit să o scoată de păr din coteț și au făcut un scandal atât de mare încât au trezit-o pe *doña* Pili, stăpâna casei, care s-a oferit să meargă cu ele la casa bunicii, chipurile pentru a o mai calma pe *doña* Tina, însă mai mult ca sigur că nu urmărea altceva decât o bârfă la cald, s-o ia dracu' de babă parșivă, și când Bola a intrat pe ușă, bunica doar s-a uitat lung la ea și când a observat că venise cu ele și *doña* Pili a clătinat din cap dezamăgită și le-a trimis la culcare pe toate, însă niciuna nu a pus geană pe geană de teamă că bunica putea intra

în orice clipă ca să le bumbăcească, pentru că știau foarte bine care era șmecheria bătrânei: niciodată, dar niciodată nu trecea nimic cu vederea, doar că uneori se prefăcea că nu mai ține cont, dar asta era numai pentru a le croi cu nuiaua pe neașteptate, varga aia cu care le plesnea peste fund când erau deja la culcare, aproape adormite, sau după ce făcuseră baie, așa cum a prins-o pe Bola după două zile. Îți amintești, grăsună? Te-a prins în pielea goală în baie, cântai și nu doar că ți-a dat o măiculiță de bătaie, dar ți-a mai și zis că de atunci încolo să-ți iei gândul de la școală, că vei merge cu ea să o ajuți la vândut sucuri, ca să vezi cât de greu se fac banii, iar asta te-a durut mai mult decât toate bătăile primite de la bunica în toată viața ta, corect? Sărmana grăsună, mereu visase să facă școală și să ajungă învățătoare, dar s-a ales praful din toate astea, chiar dacă a zis că mai devreme sau mai târziu tot va termina școala, nu s-a întâmplat deloc așa, căci după un an de când bunica o retrăsese de la școală, proasta o purta deja în pântece pe fiica ei, Vanessa, așa că nu s-a mai întors la școală niciodată. Nu se știe cum, dar bătrânei îi era destul să se uite la tine ca să știe că ai făcut-o de oaie, de parcă ochii ei ar fi fost două raze care-ți străbăteau căpățâna și vedeau tot ce se întâmplă acolo, tot ce gândești în acel moment. Și, la fel, nu se știe cum, dar te lovea exact unde te durea mai tare. De pildă, Lagarta nu a uitat niciodată noaptea în care bunica a tuns-o cu foarfeca de bucătărie, atunci când și-a dat seama că și Yesenia o ștergea noaptea de acasă, dar nu ca să meargă la discotecă sau să se înhăiteze cu bărbați, așa cum făcea curviștina de Bola, nu, ci pentru a-l urmări pe nevrednic, să vadă pe unde umblă și să-l prindă făcând unul dintre acei pași greșiți despre care vorbea toată lumea, ca apoi să-i poată dovedi bunicii, să vadă și ea ce canalie și cât de degenerat e copilașul ăla, cum umblă beat și drogat încontinuu, cutreierând hai-hui prin sat, ca în ziua aceea când Yesenia l-a văzut la râu, ziua aceea în care s-a trezit devreme ca să meargă la scăldat în zori și l-a văzut coborând spre mal, desculț, fără cămașă, cu părul vâlvoi ca un cuib de vipere, ochii înroșiți și pupilele mărite de la atâtea droguri, privirea pierdută în cine știe ce viziuni, vorbind singur ca unii dintre țicniții ăia care apar brusc pe stradă, mergând fără țintă, cu cutia aia de conserve arsă, cu mâinile pline de funingine și rânjind ca un tâmpit, atunci când a întrebat-o pe Yesenia cum e apa, iar ea nici nu s-a sinchisit să-l privească, înfuriată că prostul proștilor avea curaj să-i vorbească, a spus doar că apa e limpede, apoi a luat-o din loc cu o durere surdă în vintre și tot drumul de întoarcere s-a gândit la lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spună, la toate reproșurile pe care le ținea în ea de trei ani de zile și ar fi trebuit

să i le arunce în față nemernicului fiu de curvă, și așa ar fi făcut dacă nu ar fi luat-o pe nepregătite. A fost prima dată când dădeau ochii unul cu celălalt pe drum, pentru că dobitocul se ascundea de ea, ieșea numai seara sau noaptea, ca un nenorocit de vampir, și se înhăita cu toți prăjiți ăia care o țineau numai în droguri și beții, tâlhărindu-i pe căscații ce treceau noaptea prin parcul din Villa, bătându-se cu pumnii și cu sticlele alături de alți nevrednici care-și făceau veacul prin barurile din tot soiul de fundături, sau spărgând becurile lămpilor stradale, pișându-se pe zidurile caselor și pe ușile metalice ale chioșcurilor închise din jurul parcului; băiețandri fără rost și fără căpătâi, niște loaze cu toții, niciunul mai răsărit, buni de nimic, gașcă de întreținuți și drogați cu creierul prăjit; mai bine i-ar băga pe toți în pușcărie, să le dea niște mame de bătaie, să-i futǎ-n cur și apoi să vedem dacă ar mai face pe durii, așa cum făceau când se dădeau la fete, ba chiar și la băieți, dacă făceau greșeala de a trece prin parc când gașca lor era acolo. De parcă poliția n-ar ști, haida de, că dobitocii ăia se țin cu patronul hotelului Marbella, altfel de unde ar avea bani de drogurile pe care și le bagă în venă chiar acolo, în parc, la adăpostul întunericului, sau în toaletele barurilor, ori în lupanarele de la marginea șoselei, ori în depozitul abandonat din gară, acolo unde toată lumea știe că-și fac mendrele în plină zi. Yesenia știa toate astea, văzuse cu ochii ei și nu-i ajungea degetele de la mâini și de la picioare pentru a număra de câte ori fusese nevoită să meargă prin acele locuri după nenorocitul naibii, pentru că uneori nu mai dădea pe acasă zile în șir și Yesenia nu o mai putea duce cu vorba pe bunica, plus că proastele alea de Güeras nu se puteau abține să vină pe la bătrână și să-i împuie capul cu bârfele care circulau prin sat pe seama nepotului ei, chiar dacă bunica refuza mereu să creadă, zicea că sunt simple scorneli, că nepotul ei nu face treburi din astea, că el era în Gutiérrez del Torre, la cules de lămâi, era o minciună sfruntată că el se înhăitase cu Vrăjitoarea și locuia în casa ei, clevetiri ale invidioșilor care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să umble cu vorbe, iar pe vremea aceea Yesenia tăcea mâlc, încă nu îndrăznea să-i spună bunicii adevărul, ceea ce văzuse cu ochii ei, ceea ce fetele din familia Güeras spuneau oricui avea chef să asculte; ceea ce mătușa Balbi prevestise încă de la început, din ziua aceea când bunica a apărut cu zdrențărosul naibii în brațe: o să fie la fel de îndrăcit ca Maurilio, poate și mai rău, pentru că se spuneau multe despre unchiul Maurilio, că era leneșul leneșilor și destrăbălat, că trăia pe spatele femeilor și că în ultimii ani se apucase de droguri, ba chiar unii ziceau că așa luase și boala aia care l-a băgat în mormânt, dar niciodată nu se spusese despre

el că ar fi călcat în casa vreunui curist din sat, nici că-și ducea zilele în casa Vrăjitoarei sau că lua parte la orgiile de acolo, Yesenia văzuse cu ochii ei, în noaptea aceea când bunica a tuns-o cu foarfeca și a trimis-o să doarmă în curte, ca o cățea ce ești, i-a spus. Ea nu avea nevoie să afle de la Güeras, ea văzuse totul și s-a întors acasă în fugă, ca s-o trezească pe bunica și să-i povestească destrăbălările la care nepoțelul ei sfânt se deda chiar în acele momente, poate că așa bătrânei o să i se deschidă ochii și-o să-și dea seama, în sfârșit, ce monstru crescuse la sân și nu va mai da vina pe Yesenia pentru orice, că doar ea era cea mai mare și datoria ei era să aibă grijă de vărul ei, nu să umble cu povești pe care mai apoi alde Güreras să le spună mai departe ca și cum ar fi adevărate, curate calomnii preluate imediat de bârfitori. Bunica nu crezuse o iotă; a măsurat-o cu ochii încărcați de ură și i-a zis tu, Lagarta, numai tu puteai inventa o minciună atât de sfruntată, ești dusă cu capul, numai zâzanie ai în minte. Nu ți-e rușine să umbli noaptea pe stradă ca o curvă și să mai dai și vina pe vărul tău? Lasă că-ți tai eu cheful de a mai fugi de-acasă, proasta dracului. I-a ciopârțit părul cu foarfecele de bucătărie, iar Yesenia a rămas nemișcată, ca o sarigă în bătaia farurilor pe șosea, ca nu cumva lamele reci să îi intre în carne, apoi a stat toată noaptea în curte, ca o cățea ce ești, zisese bunica: dobitoacă îngălată ce nu merita niciun prici plin de purici pe care să-și întindă corpul puturos. I-a luat destul de mult timp până să scuture firele de păr rămase pe haine, până să-și șteargă lacrimile de pe obraz, iar după ce s-a obișnuit cu întunericul nopții, a luat frânghia de întins rufele și a început să o izbească de zidul casei, până a căzut tencuiala coșcovită, apoi a luat la rând arbuștii de sub fereastra bucătăriei și i-a făcut una cu pământul și noroc că pe atunci deja nu mai creșteau miei, pentru că în noaptea aia ar fi fost în stare să-i bată până i-ar fi nenorocit sau până când verișoarele ei ar fi ieșit să o oprească, și ce bine că nemernicul ăla nu a mai călcat niciodată în casa bunicii, pentru că Yesenia era hotărâtă să-i facă felul. A stat toată noaptea lângă poartă, cu o macetă boantă în mână, pregătită să-l atace pe nemernic când avea să vină împleticindu-se pe uliță, cu zâmbetul lui de mare șmecher, pentru că la dobitocul ăla totul era zâmbet, caterincă și nimic altceva, chiar și scatoalcele cu care-l cadorisea Yesenia și rugămințile și lacrimile bunicii, îl durea în cur de toate, nu se gândea decât la el, ori poate nici atât, cu siguranță că drogurile îi luau mințile și cu siguranță că nu mai era capabil să se gândească la nimic, niciodată, nici nu-și dădea seama câtă suferință le provoacă tuturor, la fel ca tâmpitul de tac-su: o să vedeți voi, zisese Balbi, așchia nu sare departe de trunchi; copie get-beget după

el, sau după ea, a precizat Negra, pentru că mucosul ăsta va ajunge la fel de mizerabil ca curva de mă-sa, despre care se spuneau în sat grozăvii și mai mari, că din cauza ei muriseră șapte bărbați, șapte șoferi de la aceeași firmă de transporturi, toți de SIDA, șapte bărbați morți, sau poate că opt, dacă-l punem la socoteală și pe unchiul Maurilio și dacă se ține cont de ce se vorbea prin sat, iar culmea culmilor era că băbătia nu avea nici pe dracu', de parcă n-ar fi știut ce-i aia boală și n-ar fi fost putredă pe dinăuntru; nu se schimbase deloc, nu i se uscase carnea pe ea, rămăsese trupeșă și exact pentru formele ei ajunsese celebră cu spelunca aia pe care o ținea la marginea șoselei, o deschisese cu banii de la cel care se zicea că e amantul ei, tinerelul ăla blond trimis de cei din Grupo Sombra aici, în nord, ca să învârtă afacerea cu drogurile, ăla care trece pe stradă cu o camionetă cu geamuri fumurii; cel din filmuleț, ce mai, faimosul filmuleț la care toată lumea se uită pe telefon ca să vadă grozăvii cum nu s-au mai văzut, pe care blondul le face cu o nenorocită de fătucă ce apare în filmuleț, aproape o fetiță, o creatură prăjită cu totul, abia-și poate ține capul ridicat de la câte droguri a băgat în ea, ori de la cât e de bolnavă, că se zice că asta le fac nemernicii care le fură pe fete de pe drumul spre graniță: le obligă să lucreze în lupanare, ca sclavele, și când nu mai sunt bune nici de futai, le fac felul ca la miei, exact ca în filmuleț, le toacă bucățele și carnea lor o vând la restaurantele din parcări ca pe o carne deosebită, numai bună pentru a face binecunoscutele *tamales* din regiune, exact aceleași *tamales* pe care bunica le prepara la restaurantul ei, numai că ea le făcea cu carne de cârlan, nu de fată; carne curată de cârlan pe care bunica o toca în curte sau o cumpăra din piața din Villa de la *don* Chuy, nu de câine, cum cleveteau oamenii, toți invidioșii din satul ăsta nenorocit, oameni care n-au altceva de făcut decât să umble cu vorbe, ca tâmpitele alea ale lui Güeras, care mereu își bagă nasul unde nu le fierbe oala, proastele naibii: din cauza lor bunica îi făcea capul calendar Yeseniei întrebând-o încontinuu de mucosul dracului și de femeia cu care se pricopsise, de parcă Yesenia nu avea altceva mai bun de făcut decât să fie mereu cu ochii pe dobitocul ăla; de parcă nu s-ar fi îngrijit de bătrână cât era ziua de lungă, de mâncare, de haine și de proastele alea, care niciodată nu-s în stare să facă ce li se spune și trebuie să stai mereu după ele, să le altoiești câte-o scatoalcă dacă vrei să asculte. Dacă alde Güeras n-ar fi umblat cu bârfa, totul ar fi ieșit bine, totul ar fi ieșit exact cum a plănuit Yesenia în ziua aceea, în acea luni, prima zi de mai, când umbla prin Villa cu Vanessa, după ce auzise cum Mary, patroana merceriei, îi povestea unei doamne că în dimineața aia, în urmă cu numai

câteva ore, găsiseră cadavrul Vrăjitoarei, într-un canal de irigație, aproape de Sindicat, cu gâtul tăiat, cu carnea putrezită și ciugulită de vulturi, într-o stare atât de cumplită încât comandantul Rigorito nu și-a putut învinge greața, iar Yesenia a rămas ca paralizată auzind una ca asta și gândul i-a zburat imediat la ce văzuse vineri, ziua când mersese devreme la râu să se scalde și când a dat peste dobitocul ăla de văr al ei, desculț, fără cămașă, împleticindu-se pe trotuar. Iar el, neobrăzat ca-ntotdeauna, o întrebase cum e apa și Yesenia îi răspunsese că limpede, apoi i-a întors spatele și s-a dus acasă, chiar dacă îi venea să-i tragă câteva mucosului și să-i spună verde-n față toate nenorocirile întâmplate din cauza lui. Nu spusese nimănui că-l văzuse la râu în dimineața aceea, cu atât mai puțin bunicii și verișoarelor, și că, după câteva ore avea să-l revadă pe același drum, în aceeași vineri, după-amiază, să tot fi fost două sau trei, când ea se afla la pompa din curte, spălând chiloții și cămașa de noapte pe care bunica le pătase cu urină, când a auzit zgomotul unei mașini care înainta lent pe drum, s-a uitat atentă și a văzut camioneta aia albastră, sau poate gri, era imposibil de știut la cât era de murdară, mașina ăluia căruia toată lumea îi zicea Munra, adică nimeni altul decât soțul toantei care-l născuse pe vărul ei; un șchiop bun de nimic, un bețiv întreținut, cu care mucosul de văru-său umbla peste tot în camionetă. Normal că l-a recunoscut pe Munra pentru că avea geamul coborât și, în plus, nimeni din sat nu avea o asemenea camionetă, dar nu a apucat să vadă dacă mai era cineva în mașină, poate că mucosul era acolo, în cabină, și avea de gând să mai dea pe la casa bunicii. Și-a dus o mână udă la ochi, streașină, în încercarea de a vedea mai bine, dar degeaba. Inima a început să-i bată nebunește de teama și furia ce o învăluiseră toată ziua; teamă că boul de văru-său va intra în casa bunicii și o va da peste cap; furie pentru toată suferința pe care nemernicul i-o provocase bătrânei odată cu plecarea lui. A lăsat hainele la pompă, s-a apropiat de gard fără să-și ia ochii de la camionetă și a văzut cu groază că mașina s-a oprit la vreo două sute de metri, aproape în fața casei Vrăjitoarei. Ochii îi lăcrimau de la lumina puternică a soarelui, însă chiar și așa Yesenia nu și-a luat privirea nicio secundă de la camionetă, era aproape sigură că mucosul avea să coboare în orice clipă, dar după câteva minute bunica a început să geamă în camera ei, iar Yesenia a trebuit să meargă la ea, căci nu mai era nimeni acasă; verișoarele ei trebuiau să vină de la școală dintr-o clipă într-alta, dacă nu cumva aveau să o lălăie pe drum, după cum aveau prostul obicei. Așa că i-a luat ceva până a putut ieși din nou în curte și a văzut că mașina e tot acolo, ceea ce a mai liniștit-o puțin, așa că s-a întors la spălat și

la stors hainele, în timp ce arunca, din când în când, câte o privire de-a lungul drumului. Tocmai voia să ducă hainele la întins, când a văzut că ușa de la casa Vrăjitoarei s-a deschis brusc și doi tineri au ieșit cărând o altă persoană, ținând-o de mâini și de picioare ca și cum ar fi fost leșinată sau beată criță. Unul dintre cei doi tinerei era vărul ei, Maurilio Camargo Cruz, alias El Luis Miguel sau Luisimi. Yesenia era absolut sigură; să moară ea dacă nu era dobitocul ăla, îi recunoștea claia de păr creț de la zece kilometri distanță, doar îl crescuse de când era un țânc; și mai era sigură că persoana pe care o cărau era Vrăjitoarea, știa după mărimea corpului și după hainele negre toate, exact așa cum se îmbrăca de când se știa Yesenia pe lume. L-a recunoscut și pe celălalt tânăr care era cu vărul ei, era unul dintre gealații care își făceau veacul în parc, nu-i știa numele, nici porecla, doar că era cam la fel de înalt ca vărul ei, vreun metru șaptezeci, la fel de zvelt și viguros, doar părul îl avea mai negru, tuns scurt, vălurit în sus, exact ca al tuturor tinerilor, după moda de acum. Le-a spus toate astea și polițiștilor, care nu prea au avut chef de ea în acea luni, prima zi din mai, iar apoi a repetat totul pentru secretara reprezentantului procuraturii: cum îl chema pe vărul ei, adresa unde locuia, tot ce văzuse ea în acea vineri la amiază și ce ziceau oamenii despre mucosul ăla, apoi ce văzuse cu ochii ei în noaptea aia când l-a urmărit până la casa vrăjitoarei, fără ca el să știe că e urmărit; grozăviile pe care bunica refuzase în ruptul capului să le creadă, bătrâna zisese că Yesenia inventase totul pentru că avea o minte murdară, perversă și că ea, Yesenia, era cea care fugea noaptea de-acasă pentru a-și face mendrele, după care a prins-o de păr, a târât-o în bucătărie, a pus mâna pe foarfecele imense, făcând-o pe Yesenia să se teamă o clipă că bunică-sa îi va înfige foarfecele în gât, așa că a închis ochii ca să nu vadă cum îi va țâșni sângele și va stropi toată bucătăria, dar imediat a auzit scârțâitul lamelor în păr și le-a simțit pe scalp, a ascultat cum foarfecele — hârșt, hârșt — retează șuvițe din părul ei, părul de care avea atâta grijă, căci era singurul lucru care îi plăcea de la trupul ei: părul acela negru, lins, des, invidiat de toate verișoarele ei pentru că era frumos și mătăsos ca al actrițelor din telenovele, nu aspru și creț ca al lor, păr aspru de negresă, nici măcar Balbi, cea cu ochii verzi și care se mândrea că are sânge italian, nici măcar ea nu scăpase de o chică urâtă, niciuna în afară de Yesenia, Lagarta, cea mai urâtă dintre ele, cea mai îmbulzită și mai slăbănoagă, însă singura care avea un păr strălucitor ce-i cădea pe umeri ca o perdea de mătase, o cascadă de catifea albastră, aproape neagră, în care a vârât bunica foarfecele în noaptea aceea, făcând-o să arate ca scăpată de la casa de

nebuni, ca să-i dea o lecție, să nu se mai furișeze noaptea afară din casă pentru a se întâlni cu bărbați; părul acela pentru care Yesenia a plâns în timp ce și-l scutura de pe haine, apoi a luat frânghia de întins rufe și a izbit cu ea în pereții casei și în plantele de sub fereastra bucătăriei, până când le-a lăsat la fel de distruse precum părul ei. De la un moment dat, nu a mai plâns, nici de tristețe, nici de furie, a ascultat în liniște cum bunica, în camera sa, se văieta pentru nepotul ei și fiecare suspin, fiecare geamăt erau ca niște pumnale reci înfipte în inima Yeseniei. Mucosul ăla e de vină pentru toate, se gândea, dobitocul naibii avea să o omoare, până la urmă, pe bunica, femeia aia care de bună, de rea, era totuși ca o mamă pentru Yesenia, mai ales acum când nici Negra, nici Balbi nu mai dădeau măcar un telefon, nu trimiteau bani și păreau să fi uitat cu totul de existența fetițelor. Nevrednicul ăla merita să moară și Yesenia era gata să-i facă felul. O să-l aștepte în bezna din curte și o să-l prindă când va vrea să se strecoare în casă, așa cum făcea mereu înainte de venirea zorilor, cu maceta aceea ruginită, găsită lângă pompă, cu tăișul acela bont, mirosind a cocleală, avea să-i taie fața și să-i ia gâtul, în timp ce-i va spune: așa-ți trebuie, mucos neobrăzat, până aici ți-a fost, n-o să-ți mai bați joc de bunica, iar odată mort avea să sape o groapă în capătul grădinii și să-l îngroape acolo, iar dacă bunica va vrea s-o dea în gât, atunci ea se va preda poliției pe deplin mulțumită, liniștită că-și îndeplinise misiunea, că o eliberase pe bunica de nevrednicul ăla. Însă nenorocitul nu a apărut în noaptea aceea, nici în ziua următoare, nici după o săptămână, nici după o lună. Nu s-a mai întors niciodată în casa bunicii, nici măcar pentru a-și lua catrafusele, cu atât mai puțin ca să-și ia la revedere de la bătrână și să-i mulțumească pentru tot ce făcuse pentru el, și iată cum tâmpitele alea de fete ale lui Güeras au fost cele care i-au spus că mucosul locuia acum cu mă-sa, iar bunica s-a supărat foarte tare că el alesese să locuiască la târfa aia care-i trecea cu vederea toate porcăriile, și nu la ea, cea care îl crescuse ca pe propriul fiu, a mâhnit-o atât de tare încât după două săptămâni a paralizat pe jumătate, iar un an mai târziu a căzut în baie și nu a mai putut merge niciodată pe picioarele ei, așa că nu știu cum va primi acum vestea că nepotul ei e un criminal, că o să înfunde pușcăria; precis că prostovana va vrea să meargă să-l viziteze la închisoare, să-i ducă bani și mâncare, ba chiar și țigări, exact așa cum făcuse cât unchiul Maurilio fusese închis; precis avea să-i ceară Yeseniei să o îmbrace și să comande un taxi care să o ducă la pușcăria din Villa, ca și cum un taxi până acolo ar fi ieftin ca braga și de parcă biata de ea încă ar mai putea umbla, când de doi ani ea nu se mai ridicase din pat, mărturie

stăteau ulcerațiile de pe spate și de pe fese. Nu, bunica nu trebuia să afle sub niciun chip că nepotul ei e un criminal și cu atât mai puțin că însăși Yesenia l-a dat în gât, că în acea luni, de întâi mai, a mers la poliție și a spus tot, le-a dat numele complet și adresa ca să poată fi prins, după ce a auzit vestea de la patroana merceriei, după ce a rămas ca trăsnită câteva minute, gândindu-se la ce avea să se întâmple dacă va spune poliției ce văzuse în acea vineri dimineața și la amiază, gândindu-se la ce avea să spună bunica dacă va afla, dar mai gândindu-se și la ura pe care i-o purta nemernicului de mucos și la cât de bine s-ar simți dacă-l va vedea înfundând pușcăria, în timp ce Vanessa, copilandra aia răzgâiată, nu-și lua ochii de la ea, speriată de agitația neobișnuită care o cuprinsese. Du-te acasă, i-a zis Yesenia fetiței. Du-te ață, numaidecât, și spune-le mătușilor și maică-tii să încuie ușa, să nu lase pe nimeni să intre în casă, pe nimeni, ai auzit? În niciun caz pe alde Güeras, vacile naibii; numai ele știau cum făceau să afle totul, parcă ar fi avut antene, sau poate că nemernicele erau pe jumătate vrăjitoare, babornițele dracu', imediat au dat fuga să-i spună bunicii, știind prea bine cât de mult suferea ea de fiecare dată când se vorbea de rău de nepotul ei; cum de le-a lăsat inima să-i spună că fusese băgat la pușcărie, acuzat că o omorâse pe Vrăjitoare? Totuși, ele nu aveau de unde să știe că Yesenia fusese prima care l-a acuzat, nu-i așa? Și atunci, de unde naiba aflase bătrâna că ea îl dăduse în gât? A fost suficient să se uite în ochii ei ca să-și dea seama când Yesenia s-a aplecat asupra ei cu lacrimi în ochi, ca să vadă cum se mai simte, se făcuse deja noapte, pentru că tâmpiții ăia de la poliție au dus-o nitam-nisam la Procuratură, unde a mai spus încă o dată toată povestea, iar trândavei de secretară i-a luat ani până să redacteze declarația ca să o semneze, așa se face că se lăsase noaptea când s-a întors în La Matosa și imediat ce-a văzut toate luminile aprinse în casa bunicii și-a dat seama că se întâmplase ceva rău, a intrat valvârtej, s-a dus direct în camera bătrânei și a găsit-o stând câș în pat, cu gura căscată, ca împietrită într-un țipăt și cu ochii beliți uitându-se fix la tavan, iar Bola, cu fața ei de-ți venea să-i dai pumni, i-a explicat ce s-a întâmplat: bunica suferise un nou atac, cu câteva ore înainte, de la atâta plâns după ce alde Güreras veniseră după-amiază pe la ea și i-au spus că umblă zvonul că poliția îl arestase pe nepot și că e acuzat de uciderea Vrăjitoarei, că aruncase cadavrul într-un canal de irigații, iar Yeseniei i-a venit să-i tragă câteva lui Bola pentru neatenția ei. De ce dracu' le lăsase în casă pe cotoroanțele alea nemernice, când ea îi trimisese vorbă prin Vanessa să se încuie toate în casă, să nu lase pe nimeni să intre, cu atât mai puțin pe neobrăzatele alea? Și atunci și-a

dat seama, uitându-se rând pe rând la fețele plouate care înconjurau patul bunicii, că dobitoaca de Vanessa, naiba s-o ia pe ea și pe cine a făcut-o, nu era acolo și nu era tocmai pentru că cățeaua dracului profitase că Yesenia o lăsase singură și dăduse fuga la ibovnicul ei, pletosul ăla mereu fumat care îi dădea târcoale când ieșea de la școală, așa că Yesenia nu a avut de ales, a trebuit să iasă din cameră și din casă și să o ia de-a lungul drumului până la casa familiei Güeras, unde s-a apucat de bătut în ușă cu pumnii și cu picioarele, făcându-le hoaște băgărețe, clevetitoare, ce treabă au avut ele să dea fuga la bunica să-i împuie capul cu prostiile lor, și s-o ia dracu' și pe Bola că făcuse o toantă incapabilă să asculte de cineva. Alde Güeras doar nu erau nebune să-i deschidă ușa, nici măcar n-au îndrăznit să arunce un ochi pe fereastră, știau prea bine că Yesenia era în stare să dărâme casa dacă ar fi hâșâit-o, n-au avut curajul să aprindă lumânările la icoana Fecioarei, nici măcar când Yesenia s-a săturat să le mai facă în toate felurile și s-a întors acasă, unde s-a pus pe așteptat, înconjurată de verișoarele și de nepoatele ei, întoarcerea lui Picapiedra, care se dusese la Villa după doctor și a toantei de Vanessa, căreia Yesenia se jurase să-i tragă o mamă de bătaie cu nuiaua udă, imediat ce vaca va trece pragul ușii, în timp ce bunica gâfâia ca să nu-și dea duhul, fără să mai poată vorbi, fără să-și ia ochii de la tavan în afară de momentul cumplit când Yesenia i-a luat capul în poală, i-a mângâiat părul aspru, alb, și i-a spus că totul va fi bine, că totul se va rezolva, că doctorul e pe drum și o s-o facă bine, să mai reziste doar puțin, să fie puternică pentru ea și pentru ele, pentru nepoatele ei care-o adorau, însă cuvintele i-au înghețat pe buze când bătrâna și-a luat ochii de la tavan și a țintuit-o cu o privire încețoșată, iar Yesenia, Dumnezeu știe cum, a simțit că bunica ei o privea ca și cum ar fi știut ce făcuse, de parcă i-ar fi citit gândurile și ar fi știut că ea îl dăduse în gât pe netot, că ea le spusese polițiștilor unde locuia nemernicul, ca să-l poată aresta. Și, în timp ce se pierdea în ochii tot mai furioși ai bătrânei, a mai știut și că bunica ei o ura din tot sufletul și că exact în acele momente o blestema, așa că Yesenia, cu un fir de voce, a dat să-i ceară iertare și să-i explice că făcuse totul pentru binele ei, însă nu a mai apucat: încă o dată, bunica o lovise pe Yesenia acolo unde o durea cel mai tare, așa că a murit tremurând de ură în brațele celei mai mari nepoate de-ale ei.

---

2. Șopârlă (sp.) (n.tr.).

IV

Adevărul, adevărul gol-goluț, e că el nu a văzut nimic, s-a jurat pe maică-sa, odihnească-se-n pace, pe ce are el mai sfânt că nu a văzut nimic; nici măcar n-a știut ce i-au făcut tâmpiții ăia, n-avea cum să se dea jos din camionetă fără cârjă, iar flăcăul îi zisese să stea la volan, cu motorul pornit, să nu se miște de acolo, că va dura numai câte câteva minute, apoi valea, sau cel puțin așa a înțeles el, Munra, apoi n-a mai știut nimic, nu s-a dat jos din mașină, nici nu a încercat să tragă cu ochiul prin ușa deschisă, chiar dacă îl trăgea ața să vadă ce se întâmplă, dar a rezistat tentației de a se uita în oglinda retrovizoare, n-a făcut-o de teamă. Brusc, cerul s-a făcut negru, plin de nori mânați de o rafală de vânt înspre dealuri, culcând la pământ buruienile de pe ogoare și făcându-l să-și spună că în curând are să plouă, și a văzut cu ochii lui cum din norii negri a țâșnit un fulger mut și a lovit un copac care s-a prăbușit într-o liniște totală, o liniște atât de mare încât pentru o clipă a crezut că surzise, nu mai auzea altceva decât un țiuit care-i dădea ture prin cap, iar tinereii ăia l-au scuturat bine ca să-și vină în fire și abia atunci și-a dat seama că nu surzise, că auzea strigătele celor doi nebuni care-i țipau să accelereze, calc-o odată, șchiopu' dracului, dă-i blană, am pus-o cu femeia asta, s-o ștergem cât mai repede de aici, iată drumeagul care duce la râu, apoi a dat ocol la Playa de Vacas și a intrat în Villa pe lângă cimitir, a trecut prin centru, acolo e singurul semafor, pe lângă parc, până a ajuns la drumul care duce la La Matosa, și în tot acest timp abia a așteptat să ajungă acasă, să se bage în pat cu o sticlă de rachiu și să bea până să uite de el, să uite de toate, să uite chiar și că trecuseră zile întregi și Chabela tot nu se întorsese, să uite că farurile camionetei făceau și mai densă bezna ce-i învăluia, în timp ce dispăreau în plină viteză pe drumeagul acela și râsetele tâmpiților din cabină făcând glumițe pe care el nu le deslușea, iar apoi, când în sfârșit stătea întins în patul său, mai că i-a venit cheful de a înghiți o pastilă de la Luismi, pentru că de fiecare dată când închidea ochii și încerca să adoarmă începea să tremure și stomacul i se făcea ghem, patul se evapora și era ca și cum ar fi atârnat pe marginea unei prăpăstii, până când deschidea ochii și se întorcea pe partea cealaltă, încercând din nou să adoarmă, însă amețeala îl apuca iarăși și atunci încerca să o sune pe Chabela, dar ea avea în continuare telefonul închis, și uite-așa a ținut-o toată noaptea, la un moment dat s-a

gândit că ar fi mai bine să treacă prin curte și să meargă la Luismi ca să-i dea o pastilă, în speranța că asta-l va face să doarmă buștean până a doua zi, la amiază, dar în adâncul său știa că fără cârjă nu va fi în stare să traverseze curtea întunecată ca să ajungă la camera băiatului, așa că și-a pus pofta-n cui și a continuat să se foiască în pat de pe o parte pe alta, până când a căzut într-o toropeală agitată, iar cocoșii au început să cânte în depărtare și soarele i-a bătut în ferestre. Nu ar fi vrut să se ridice din pat, dar nu mai suporta căldura din încăpere, nici duhoarea trupului său, nici locul gol din pat, unde ar fi trebuit să fie Chabela, așa că s-a ridicat cum a putut, ținându-se de mobilă și de pereți, și a ieșit în curte ca să se pișe și să se spele, habar nu avea cât e ceasul, oricum băiatul încă nu dădea semne de viață și nici nu avea să dea în ziua aceea, pentru că Munra l-a văzut din curte întins de-a curmezișul pe salteaua ce ocupa aproape toată camera — căsuța mea, cum zicea el —, dormea cu fleanca căscată, cu pleoapele întredeschise, aproape vineții de umflate ce erau. Cu siguranță nu avea să se trezească până a doua zi, ținând cont de câte pastile băgase în el în noaptea trecută, și într-adevăr, Luismi nu și-a făcut apariția până în noaptea de duminică, când Munra l-a văzut împleticindu-se prin curte, apoi luând-o pe drumeagul care ducea la șosea, acolo unde va încerca din nou să facă rost de bani pentru pastilele lui nenorocite. Munra nu înțelesese niciodată ce găsea băiatul la pastilele alea, de ce ar vrea cineva să stea ca un cretin cât e ziulica de lungă, cu limba lipită de cerul gurii și creierul gol, ca un televizor fără semnal; măcar cu alcoolul era altă poveste, bucuriile se făceau mai intense, iar supărările mai suportabile, cam cum se întâmpla și cu marijuana, își zicea Munra, dar de la pastilele alea pe care Luismi le hăpăia ca pe bomboane te lua somnul, simțeai nevoia să te bagi în pat, să dormi dus și atât, nu visai chestii nebunești, nici nu aveai halucinații cum ziceau că simți atunci când fumezi opiu, nu, te prăbușeai într-un somn greu și frământat din care te trezeai cu o sete de mama focului, cu capul ca o baniță și ochii atât de umflați încât nici nu-i puteai deschide, fără să-ți mai amintești cum ai ajuns în pat, nici de ce erai plin de jeg, ba chiar căcat pe tine, sau cine îți spărsese fața. Nebunul de Luismi zicea că pastilele îl făceau să se simtă mișto, potolit, normal, ce mai, nu tu anxietate, nu tu tremurici, nici nu mai simțea nevoia să-și pocnească degetele sau gâtul, ticul pe care-l avea încă de țânc, ăla prin care-și muta brusc capul într-o parte făcând să-i pocnească oasele gâtului, tic de care, zicea el, nu scăpa decât cu pastilele alea, că imediat ce nu le mai lua îl apucau din nou tremuriciul și ticurile, plus alte senzații nașpa, cum ar fi că pereții se mișcau și

amenințau să se prăbușească peste el, sau că țigările nu mai aveau niciun gust, sau simțea o apăsare în piept și că rămâne fără aer, în fine, simple pretexte inventate de băiat ca să continue să se îndoape cu prostiile alea. Nu a reușit să scape de ele cu totul nici măcar când a locuit cu Norma în căsuța lui, chiar dacă în primele zile era convins că nu o să mai bage-n el mizerii, numai bere și iarbă, gata cu pastilele, și a reușit să reziste trei săptămâni, până când ștoarfa de Norma l-a tras pe sfoară și băiatul s-a trezit cu poliția pe cap ca să-l bage la pârnaie pentru ceva ce nu făcuse, singurul lui păcat fusese că încercase să o ajute pe fățarnica aia, care s-a dovedit a fi o adevărată pacoste, o năpastă. Fătuca aia niciodată nu-i căzuse bine lui Munra, mereu i s-a părut o prefăcută, cu aerul ei de fetiță cuminte care n-ar fi în stare să omoare nicio muscă și cu glăsciorul de târfuliță care-i făcea pe toți să umble în limbă după ea, inclusiv pe Chabela, cine-ar fi crezut; ea, care se mândrea că e unsă cu toate alifiile, că știe toate șmecheriile trecute și viitoare ale bătrânelor care lucrau la Excalibur, nici măcar ea nu a scăpat neîmbrobodită de Norma, nici nu trecuseră bine două zile de când își făcuse apariția și Chabela deja zicea că fătuca aia e întruchiparea fiicei pe care nu a avut-o niciodată, era atâââât de bună, atâââât de hărnicuță, atâââât de săritoare, atâât, atâât și iar atâât încât părea dang-dangul unui clopot, proasta naibii, iar Munra nu putea decât să o asculte, țâțâia din limbă, sastisit de câtă dulcegărie scotea pe gură soția lui. Îl lua cu capul de câte ori o vedea în casă, pregătind mâncarea pe sobă și spălând vasele, sau pur și simplu învârtindu-se pe lângă Chabela, cu zâmbetul ei fățarnic și obrajii de băștinașă, bucălați și îmbujorați, cu fața ei de mironosiță, spunând „da“ la orice zicea Chabela. Nevasta lui era atât de vrăjită de lingușirile fetișcanei încât i-a ieșit din cap că acum aveau de hrănit pe spezele lor doi nepricopsiți în loc de unul și lui Munra pur și simplu i s-a părut dubioasă atâta armonie familială, încerca să-și dea seama ce învârtea fătuca aia, de unde naiba apăruse și ce căuta acolo, la băiatul ăla; pentru că el nu punea botul la faza cu sortiți unul celuilalt, nu aveau decât să i-o spună prostului: ce femeie întreagă la minte ar merge să stea într-o chichineață din fundul curții cu băiatul ăla morocănos și lihnit de foame? Munra era sigur că e ceva putred la mijloc, dar până la urmă și-a ținut gura, pentru că alde Luismi ar fi făcut oricum cum ar fi vrut mușchii lui, așa că de ce să-și mai răcească gura de pomană; oricum, o dată, în după-amiaza când Luismi l-a rugat să-l ducă la farmacia din Villa, ca să cumpere ceva care să-i mai aline durerile Normei, că era la ciclu și o durea burta, Munra s-a gândit pe loc că șmechera aia de fătucă juca teatru ca să-i facă pe ei să piardă bani și să

consume benzină, că așa avea ea chef, și atunci i-a spus băiatului verde-n față că se lasă prostit în ultimul hal. Ce, nu știa că așa e normal, că lună de lună fofoloanca femeilor sângerează și că nu e nevoie de niciun medicament, eventual de niște cârpe pe care Luismi i le putea cumpăra de acolo, din La Matosa, de la *doña* Concha, fără să mai bată drumul până la Villa? Cât de neștiutor putea fi? Însă băiatul a făcut pe niznaiul și a zis că e altceva, că Norma chiar suferă tare, că are fierbințeli, dar, până la urmă Munra l-a convins că așa e normal și băiatul s-a întors la căsuța lui, iar Munra a văzut cum zăceau îmbrățișați pe salteaua aia slinoasă, Luismi o strângea în brațe de parcă Norma ar fi fost pe moarte, paiața mă-sii, s-a gândit Munra, deși mai târziu s-a dovedit că treaba era pe bune și s-a speriat de moarte când, în crucea nopții, băiatul mai că i-a dărâmat ușa lovind-o cu picioarele ca să-i deschidă, pentru că o ținea în brațe pe Norma, care avea pielea verzuie și buzele albe, ochii în fundul capului de parcă ar fi fost îndrăcită, coapsele pline de sângele care picura pe pământ, iar băiatul părea nebun de legat, vorbea întruna despre ce pată apăruse pe saltea de la sângele pierdut de Norma și l-a rugat să le facă hatârul de a-i duce imediat la spitalul din Villa, iar Munra i-a spus lui Luismi că îi duce, dar mai întâi să pună ceva sub Norma, niște cârpe sau o pătură, ca să nu păteze cu sânge bancheta camionetei, ceea ce Luismi a și făcut, dar atât de nepriceput încât tapiseria a rămas pătată de mizerie și, din păcate, Munra nu a mai avut niciodată ocazia de a-i reproșa nenorocitului ăluia de băiat sau de a spăla mizeria, pentru că lucrurile au luat-o razna după noaptea aia, după ce au dus-o pe Norma la spital și au așteptat afară, ca tâmpiții, să vină cineva să le spună ce se mai întâmplă cu fătuca, au stat pe un rondou până la doișpe ziua, când Luismi nu a mai rezistat, a intrat în spital și a întrebat ce se întâmplă, de ce nu-i spune nimeni nimic și a revenit după vreo cincisprezece minute, ca un câine bătut și înjurând de mamă pe o asistentă socială care îi reclamase la poliție, dar nu i-a spus nimic mai mult lui Munra pe drumul de întoarcere în La Matosa, nici măcar când s-au așezat la Sarajuana, unde Munra l-a invitat la o bere pe care proasta de nepoată a Sarei le-a adus-o pe loc. *No quiero que regreses nunca más*, cânta radioul, *prefiero la derrota entre mis manos*, pe postul cu muzică tradițională care pe Munra îl scotea din sărite, *si ayer tu nombre tanto pronuncié*, nu mai bine ar pune salsa?, *hoy mírame rompiéndome los labios*, însă băiatul, cine-ar fi crezut, acum pe bune, avea ochii sticloși și injectați ca și cum ar fi fost pe punctul de a scoate un țipăt, iar Munra s-a gândit că poate Norma o fi murit, sau că era grav bolnavă și urma să fie supusă unei operații

complicate și extrem de scumpe, dar băiatul nu a dat nimic în vileag nici după trei beri, nu i-a povestit nimic în ziua aceea, nici măcar după ce Munra l-a dus la Villa și a bătut cu el toate localurile în căutarea lui Willy, de la care să cumpere pastilele naibii, de care nu mai luase de vreo trei săptămâni, și cine știe câte a băgat în el deodată, căci după o oră alde Luismi zăcea dus cu totul în apartament și Munro s-a rugat de niște țângăi să-l ajute să-l urce în camionetă, acolo unde Luismi a și dormit toată noaptea, căci Munra nu a reușit să-l trezească, nici să-l dea jos singur când au ajuns în sfârșit în La Matosa. Cine să mai știe la ce oră s-o fi trezit Munra a doua zi, telefonul îi era mort, Chabela încă nu se întorsese de la treabă, ceea ce l-a pus puțin pe gânduri, pentru că în ultima vreme dispărea tot mai des câte două, trei zile, vezi Doamne ca să nu-și piardă clienții, dar tâmpita nici nu-l anunța măcar. S-a gândit să pună telefonul la încărcat ca să-și sune soția și să-i reproșeze că uitase cu totul de el, însă când s-a aplecat ca să ia încărcătorul de lângă pat, l-a inundat un val de greață, așa că și-a zis că e bine să mai stea o vreme în pat, învăluit de parfumul soției lui impregnat în așternuturi, ca și cum enervanta dracului s-ar fi furișat la el în zori ca să-l înroureze cu parfumul ei, înainte de a ieși din nou în stradă ca să-și vadă de clienți, sau ca și cum s-ar fi întors în timp ce el moțăia și ar fi rămas să-l privească din pragul ușii, o umbră învăluită în tăcerea aceea apăsătoare de care Munra se temea mai mult decât de țipete, așa că a început să-i explice ce se întâmplase noaptea trecută: viața mea, nenorocitul de țângău a trebuit să o ducă pe Norma, care începuse să piardă sânge, părea moartă, proasta naibii, iar la spital a fost cât pe ce să ne ia poliția, niște dobitoci de tâmpiți, dar și-a dat seama brusc că e singur, în cameră nu era nimeni, umbra despre care crezuse că e Chabela dispăruse și atunci și-a pus telefonul la încărcat, a așteptat până când l-a putut deschide și a constatat că Chabela nu-i trimisese niciun mesaj, nimic, ștoarfa mă-sii. A sunat de cinci ori la numărul ei și de fiecare dată a intrat căsuța vocală. Și-a tras pe el o cămașă și o pereche de pantaloni găsită pe jos, a căutat cârja care ajunsese, cine știe cum, sub pat și a ieșit afară ca să vadă dacă băiatul mai trăia și dacă nu-i umpluse de vomă camioneta, și da, era tot acolo, ghemuit pe scaunul copilotului, cu fleanca căscată, cu ochii întredeschiși și cu părul lipit de geamul mașinii. Nebunule, a zis lovind cu palma în geam ca să-l trezească înainte de a deschide portiera. Înăuntru era un adevărat cuptor. Cum putea dobitocul ăla să suporte dogoarea din mașină, transpirația ce-i îmbibase hainele și i se scurgea pe frunte? Băi, nebunule, hai să scăpăm de mahmureala asta, a spus Munra pornind motorul, iar băiatul a consimțit fără să fie în stare

să-l privească. Munra nici nu l-a întrebat dacă are ceva bani; știa că nu, dar chiar avea nevoie de o ciorbă și de o bere, ca să nu-i mai bubuie capul și, în plus, voia ca Luismi să-i povestească toată tărășenia cu Norma, dar nu i-a luat mult până să regrete că-l invitase, căci nenorocitul a început să comande bere de parcă s-ar fi aflat la Sarajuana, unde o sticlă de un litru costa treizeci de parai, în timp ce aici, la barul de tacos ținut de Lupe la Carera, pentru una la jumătate îți lua douăzeci și cinci, dar până la urmă merita, căci toată lumea știa că Lupe la Carera făcea cea mai bună tocăniță de miel din câine, deși Munra era de părere că nu conta dacă fâșiile de carne suculentă pe care le mesteca îndelung, cu puținii dinți ce-i mai rămăseseră, erau de miel, de câine sau de om, pentru că trucul stătea în sosul pe care Lupe la Carera îl prepara cu mâinile ei dumnezeiești și era atât de savuros și de tămăduitor, încât imediat Munra s-a simțit din nou om, ba chiar a început să spere că Chabela se va întoarce acasă în orice clipă; poate că ea chiar își vedea de clienți, așa că nu avea de ce să-și facă sânge rău, nici să-și spună că tâmpita îl părăsise până la urmă, nu-i așa? Mai că i-a venit să meargă la Villa, să dea o raită pe la Concha Dorada, să stea cu gașca și să se bucure din plin de ziua aceea. În schimb, prostul proștilor de țângău era plouat rău, stătea cu capul plecat, cu brațele căzute de-a lungul corpului, nici nu se atinsese de mâncare, lingura rămăsese curată pe masa de lemn, stropită cu bucățele de ceapă și coriandru, mă nebunule, a început să-i vorbească Munra, simțind cum îl apucă ciuda, ca de fiecare dată când îl vedea pe țângău atât de terminat, idiot fără pereche, fără niciun chef de a se face praf cu gașca în parc sau prin crâșme, ci numai de a sta fără să scoată o vorbă și fără să fie obligat să asculte pe cineva, să se închidă în el, să se rupă de lume, într-atât încât uneori lui Munra îi venea să-i tragă câteva ca să-l scoată din starea aia, dar știa că ar fi fost degeaba, că țângăul era destul de mare ca să știe ce face, în ce încurcături se bagă, ca acum cu Norma. Băi, nebunule, i-a zis, ce s-a întâmplat cu gagică-ta? Lui Luismi i-au căzut și mai mult umerii, și-a sprijinit coatele pe masă și a început să-și treacă degetele prin claia de păr, dar Munra nu s-a lăsat: hai, zi, futu-i, ce-a fost, iar băiatul, teatral, exact ca proasta de mă-sa, niciunul mai breaz ca altul, a oftat lung, și-a scuturat capul, a băut toată berea fără să ia sticla de la gură, i-a făcut semn lui Lupe la Carera să i-o aducă și pe a treia — calicul naibii, sticla de jumătate costa aici douăzeci și cinci de parai — și abia după ce i-a deschis sticla a început să-i povestească lui Munra ce se petrecuse când a intrat la urgențe ca să întrebe de Norma, toate asistentele se făceau că plouă și până la urmă l-au dus într-un

birou plin de hârtii, unde o doamnă cu părul vopsit blond s-a prezentat drept asistenta socială a spitalului, i-a cerut documentele Normei, certificatul de naștere și cel de căsătorie, care să ateste că el și Norma sunt căsătoriți oficial, iar el normal că nu avea nimic din toate astea și atunci otrava aia blondă i-a spus că poliția se îndreaptă deja spre spital ca să-l aresteze pentru corupere de minori, așa au zis, dracu' știe cum au aflat ăia de la spital că Norma era minoră, că avea doar treisprezece ani și... Gura de bere luată de Munra s-a dus pe unde nu trebuia, făcându-l să tușească, uluit de ce aude, căci adevărul gol goluț era că el habar nu avea că Norma era atât de tânără, aproape o fetiță, futu-i, deși nu părea, să-mi trag una, la cât de trupeșă și lungană era. Să i-o tragi lu' mă-ta, nebunule, a reușit să mormăie, după ce i s-a potolit tusea, măi pulăule, ce ți-a fost de cap să te încurci cu o fătucă de treisprezece ani, e o minune că nu te-au băgat deja la bulău, știi bine că nu te poți însura cu una atât de mică, bou ce ești, dar tâmpitul a bombănit că da, că putea, că Norma nu-i o fetiță, ci o femeie-n toată regula, suficient de matură ca să aleagă cu cine să stea, că altfel cum s-a putut ca bunica lui să fie deja măritată la treisprezece ani, cu ăla care a fost tatăl mătușii Negra, însă Munra și-a aranjat mustața și nu s-a lăsat, măi tâmpitule, astea-s aiureli, asta se putea înainte, legile s-au schimbat, dobitoc ce ești, acum nu mai merge așa, în ziua de azi nu te mai poți însura cu una atât de mică nici dacă ai acordul părinților, așa că las-o moartă, ce a fost a fost, uită de pițipoanca asta, e prea multă bătaie de cap; sunt convins că ea ți-a pus-o pe cap pe asistenta socială, ca să te strângă de coaie, așa-s toate curviștinele astea, i-a zis. Însă nenorocitul nici nu-l asculta, doar clătina din cap, negând mecanic, fără să stea o clipă să se gândească: nu, zicea el, n-o pot părăsi, trebuie să o scot cumva de acolo, să o salvez, pentru că biata de ea nu avea pe nimeni, doar pe el; nu-și putea bate joc de ea, mai ales acum, când așteptau un copil, deocamdată nu știa cum, dar tot va găsi el o metodă să o scoată din spital, să fie din nou împreună; în timp ce turuia toate prostiile alea, Munra îl privea în tăcere, se gândea la coapsele pline de sânge ale Normei și la balta pe care o lăsase pe bancheta camionetei și s-a îndoit tare de tot că fătuța mai era gravidă, dacă o fi fost vreodată cu adevărat, poate că de fapt avea pântecele plin de limbrici; ștoarfe depravate, nu-i una căreia să nu-i placă să facă genul ăsta de faze nașpa ca să pună laba pe bărbat și să-l facă bun de nimic, chiar dacă s-a abținut să spună toate astea cu voce tare, până la urmă ce-i păsa lui de tot buclucul ăla, nici Norma, nici Luismi, nici presupusul fiu nu erau problema lui; de ajuns că Luismi era încă atât de nătăfleț încât să trebuiască să aibă grijă

de el, să-i spună ce să facă sau ce nu, chiar dacă, Domnul e martor, până nu de mult prostul naibii nu făcuse altceva decât să se pișe pe sfaturile oferite de Munra de bunăvoie, sfârșind mereu prin a face ce-l tăia capul, în loc să asculte sfaturile tatălui său vitreg. Exact ca Chabela. Amândoi la fel de tâmpiți. Mai proști ca măgarii, dar fuduli, frate, fuduli: să nu cumva să îndrăznești să le spui ceva, săreau la harță din orice și tu mereu trebuia să lași de la tine, să faci pe mâhnitul, ba chiar să le mai ceri și scuze pentru că i-ai supărat. Așa cum se întâmplase atunci, anul trecut, când Munra a reușit să fie numit promotorul candidatului la primăria din Villagarbosa, iar partidul, adică, pe șleau, guvernul, îl plătea pentru fiecare persoană pe care el o convingea să se afilieze campaniei electorale, așa ajunsese să își facă cunoștințe în rândul politicienilor, oameni importanți care-l salutau pe stradă și-l numeau don Isaías, nu Munra, ca toți tâmpiții din sat, și a avut și momentul său de celebritate când însuși profesorul doctor Adolfo Pérez Prieto, candidat la primăria din Villagarbosa, și-a făcut o poză cu el, cu Munra, care în ziua aceea purta tricoul cu logoul partidului și o șapcă pe al cărei cozoroc scria „Pérez Prieto", iar cineva făcuse rost, atunci, pe loc, cine știe de unde, de un scaun cu rotile, pentru ca Pérez Prieto să apară în fotografie împingând scaunul cu rotile, amândoi zâmbitori, a fost cea mai mare imagine cu chipul său pe care Munra a văzut-o vreodată, au făcut din fotografie un banner uriaș, l-au instalat la intrarea în Villa, cum vii dinspre Matacocuite și au scris pe el: „Pérez Prieto zice și face", și chiar a făcut, pentru că, după ce s-au pozat, i-au dăruit scaunul cu rotile, deși lui nu-i plăceau scaunele alea, i se părea că-l fac să arate ca un nenorocit de invalid, un decrepit care nu se poate mișca, pe când de fapt Munra putea umbla destul de bine, chiar și fără cârje, ce naiba, n-avea nevoie de nimic, doar la ce erau bune alea două picioare, unul lângă celălalt, stângul ceva mai scurt, dar puțin de tot, nu-i așa? El chiar nu avea nevoie de niciun scaun cu rotile, ce vorbim? Așa că l-a vândut; îi erau suficiente cârja și camioneta cu care ajungea oriunde voia, în fine, păcat că munculița aia a durat doar șase luni, pentru că ieșeau bani frumoși, iar el nu trebuia să facă altceva decât să meargă la mitingurile politice și să aplaude tot ce spunea Pérez Prieto, să învârtă matraca, să scandeze lozinci și să cânte din toți bojocii *chiquitibum a la bimbombá*, Pérez Prieto, Pérez Prieto tra-la-la și cam atât, pe bune, pentru asta partidul îi dădea două sute de parai pe zi, plus alte două sute pentru fiecare persoană pe care o convingea să se înscrie în partid, plus, săptămânal, o cantitate de alimente vrac, unelte pentru munca la câmp, ba până și materiale de construcții, chiar dacă Munra nu

votase niciodată cu nimeni, poate de aceea i-a fost ușor să o convingă pe Chabela să facă și ea campanie partidului, mai ales că acolo, la Excalibur, putea lesne să aducă voturi de la muieruștile ei și de la clienți și astfel să scoată un ban în plus, că doar nu-i strica, nu-i așa? Însă propunerea lui i-a picat rău Chabelei, nu a luat-o ca pe un sfat, ci ca și cum el i-ar fi zis: Chabela, ia mai du-te-n mă-ta; s-a supărat atât de tare încât a început să-i strige, în plină stradă, să-i fie rușine, că trebuie să fie tare prost și spălat pe creier dacă-și închipuia că ea, EA, va face pe miloaga pentru a primi lăturile partidului, așa cum faci tu, Munra cel tâmpit, n-ai nici mamă, nici tată, n-ai pic de demnitate, nici rușine, ești ca un câine, bun numai să stârnești milă; n-ai decât să te duci naibii dacă tu crezi că eu am timp să amușin pârțurile tâmpitului de Pérez Prostu', și dă-i și dă-i, chiar în fața la Concha Dorada, în timp ce trecătorii se spărgeau de râs auzind insultele și înjurăturile Chabelei, iar Munra a trebuit să-și înghită mânia, știa că ar fi fost degeaba, mai bine zis fatal, să încerce să se certe în public cu soția lui: cam cum ai înghiți o grenadă amorsată. A tăcut mâlc, dar și-a promis, în sinea lui, să nu-i mai facă Chabelei niciodată vreo propunere și că nu-i va mai cumpăra nimic din banii câștigați de el, cinstit, din campanie; la dracu' cu catastrofa de Chabela, fututa și îngâmfata. Dar nu s-a așteptat niciodată ca până și Luismi să-l ia la rost, exact ca mă-sa, căci dobitocul naibii, luat cu distracția și ca să nu uite proastele obiceiuri, rămăsese din nou fără loc de muncă și fără bani, ca să nu mai zic că nu știa deloc ce vrea să facă cu viața lui, deși Chabela era mereu cu gura pe el că nu avea niciodată o lețcaie, nu tu bani în casă, nu tu chirie, cât o să mai trăiască nemernicul pe spatele ei, doar avea deja optșpe ani și ar fi cazul să se mai inverseze rolurile, să o întrețină el pe ea, că nu degeaba l-a născut și l-a crescut cu atâtea sacrificii, să o ajute să scape de atâta muncă în loc să-și piardă zilele în casa Vrăjitoarei sau prin barurile de la șosea, ori în parcul din Villa cu toți nelegiuiții și puținii bani de care făcea rost să nu și-i mai cheltuie pe destrăbălări. Așa se face că Munra i-a propus băiatului să intre și el în campanie: vezi și tu, i-a zis, ți-ar conveni și e numai până după alegeri; nici nu trebuie să votezi pentru tâmpitul de Pérez Prieto, dacă nu vrei, faza e să participi la întâlniri și să faci gargară, să fii acolo pentru orice eventualitate, dar mucosul i-a dat cu tifla, că nu, că politica-i o mizerie, că el nu umblă în genunchi pentru trei biștari, că mai bine mai aștepta să vadă ce va fi cu slujba promisă în cadrul Companiei: slujba de aur la Companie, un vis prostesc care nu se știe cum îi intrase în cap, o slujbă la câmpurile petrolifere din Palogacho, angajat ca tehnician, zicea el, cu toate indemnizațiile

oferite de sindicatul petroliștilor, toate, toate, și oricât a încercat Munra să-l facă să judece limpede, oricât a încercat să-l facă să înțeleagă că așa ceva nu se va întâmpla niciodată, căci trecuseră ani buni de când compania petrolieră nu mai angajase pe cineva, în afară de rudele lor apropiate sau de cei recomandați de liderii de sindicat, ca să nu mai spună că mucosul habar n-avea de puțuri sau de petrochimie, nu-și terminase nici măcar liceul și, colac peste pupăză, mai era și slab de puteai să-i numeri coastele, nu cântărea nici jumătate din greutatea butoaielor pe care chipurile ar fi trebuit să le care, dar degeaba, degeaba încercase Munra să-l convingă că promisiunea slujbei ăleia era apă de ploaie, o iluzie cu care-și fura singur căciula, din cauza acelui prieten, presupus inginer, despre care zicea că o să-l angajeze la companie. O momeală pe care mucosul o înghițise pe nerăsuflate, curată îmbrobodeală care până la urmă avea să-l coste scump de tot, căci nu mai făcea altceva decât să aștepte ca inginerul să-și țină promisiunea, așa că a trecut pe lângă o grămadă de oportunități ivite în toți acei ani, cum a fost oferta pe care i-a făcut-o unul dintre clienții Chabelei, un domn care, zicea ea, era proprietarul unei firme de camioane, cel care a auzit-o într-o zi pe Chabela plângându-se de cât de trântor și de cu nasul pe sus era fiul ei, care nu reușea să-și găsească nimic de lucru, iar individul i-a spus Chabelei că tocmai rămăsese fără unul dintre ajutoare și urma să facă un drum până la graniță, de ce nu-i spune băiatului să vină mâine cu el, dimineața, la prima oră, și dacă o să-i placă ce avea de făcut, atunci poate chiar o să-l ajute să-și ia permisul de conducere și ar putea începe să lucreze ca șofer pentru el, așa că în ziua aceea Chabela a ajuns acasă tare emoționată, biata de ea, fericită la gândul că până la urmă găsise o modalitate de a scăpa de nevrednicul de fi-su, dar măgarul a zis că nu, că nici vorbă, că nu-l interesează pe el slujba aia, că nu vrea să se facă șofer de camion, că preferă să aștepte până când inginerul va găsi momentul potrivit ca să-l angajeze la compania petrolieră și, frate, stai să vezi ce cafteală i-a tras Chabela: i-a rupt până și tricoul de cât l-a scuturat și i-a cărat scatoalcă după scatoalcă, strigându-i că e la fel de catâr ca tac-su, la fel de bun de nimic, un nevrednic care valora mai mult mort decât viu și lucrurile au luat-o razna într-atât încât Munra a crezut că băiatul o s-o lovească și el pe maică-sa, căci privirea i se umpluse de furie și se apăra cu pumnii sus, însă noroc că nu s-a întâmplat nimic, mai ales că ultimul lucru pe care și-l dorea Munra era să se bage între cei doi ca să-i despartă; știa, de ani buni, că e mai bine să-i lase să zbiere unul la celălalt ca surzii, ca doi câini răi, care nu dau drumul prăzii până nu o sfâșie. Ce, era prost să se bage

între dobitoace ca să și-o ia în freză și el, nu, nici gând; dă-i în mă-sa, oricum, mereu făceau ce voiau, până la urmă, de ce să-și piardă timpul explicându-i băiatului cât de bine câștigă un camionagiu, câte gagici și câte locuri are șansa să cunoască, că șmecherii ăia de șoferi nu rămân niciodată prea mult în același loc, umblă încontinuu prin toată țara, nu sunt legați de o mizerie de sat unde te omoară soarele; ce rost avea să-i prezinte totul în culori cât mai vii, dacă măgarul oricum avea să-i dea înainte cu textul că nu avea cum să plece pentru că aștepta să-i pice din cer slujba aceea la compania petrolieră; Munra nu putea nicicum să creadă că băiatul e atât de prost încât să pună botul la așa ceva, să-și închipuie că slujba aia e pe bune, să creadă orbește în promisiunea unui străin, pentru că, până la urmă, cine era inginerul ăla despre care băiatul zicea că-i e prieten? De ce un flăcău atât de isteț și de influent ar vrea să-l ajute pe un mucos bun de nimic, care nici măcar nu-i era neam? A tot vrut să-l întrebe pe netot ce-i cerea inginerul în schimb pentru o asemenea favoare, cum va reuși mucosul să-i întoarcă măcar o frântură din atâta bunăvoință, însă cum bănuia ce răspuns va primi, se făcea că plouă. Pe el îl durea undeva. Ba chiar era sătul până peste cap de toată tărășenia. Treaba lui dacă voia să înghită momeala, treaba lui dacă nu voia să accepte că așa-zisul său prieten inginer îl ducea cu zăhărelul, mai ales că de câteva luni nici măcar nu-i mai răspundea la telefon; treaba lui dacă ținea morțiș să creadă în Moș Crăciun și în Cei Trei Magi, pentru că până la urmă fiecare face ce vrea cu viața lui și ce poate, nu-i așa? Cu ce drept se băga el în viața băiatului? Niciunul, nu-i așa? N-are decât să facă ce vrea, era deja destul de măricel ca să nu mai creadă că viața e ca-n filme, ca-n povești, iar mai devreme sau mai târziu va înțelege singur-singurel că slujba de la compania petrolieră e o minciună cu care se îmbrobodește singur, așa cum până la urmă va trebui să accepte că faza cu Norma a fost o măgărie: de acum, copila era problema spitalului și a guvernului, iar Luismi trebuia să-și scoată gărgăunii din cap și să-și găsească o drăguță ca lumea: o gagică adevărată, nu o pișpirică pișăcioasă ca netoata de Norma, o cacă-frică, pentru că imediat ce a simțit că-i ajunge apa la gât, și-a aruncat soțul în gura leilor; astea-s prostii, nebunule, pozne de fătucă proastă care se joacă de-a mama și de-a tata. Fii atent: găsește-ți o femeie adevărată, una care să aibă grijă de tine, muncitoare, ca Chabela. Iar Luismi, cu ochii plânși, acolo, în mijlocul bodegii, i-a răspuns aproape strigând că nu are de gând să o abandoneze pe Norma, niciodată, și că prefera să moară decât să trăiască despărțiți, până și Lupe la Carera și-a luat privirea de la grătar ca să vadă ce-l apucase pe țângău. Hei, hei, a murmurat

Munra descumpănit. De când îl cunoștea, pe băiatul ăsta îl durea în pulă de viață; era imposibil să-l faci să-l intereseze și altceva în afară de pastilele și de poantele lui. Hei, hei, a repetat, apoi, inspirat brusc, l-a amenințat cu degetul: m-am prins, i-a zis, iar Luismi a dat imediat înapoi. Ce? a strigat. Ce te-ai prins, deșteptule? M-am prins că alde Norma ți-a făcut farmece. Du-te-n mă-ta, a mormăit Luismi. Nu face pe deșteptul, a zis Munra, știi bine despre ce vorbesc. Știi ce fac femeile când vor să pună mâna pe tine: iau câteva picături din sângele lor necurat și, fără să bagi tu de seamă, ți le toarnă în apă sau în supă, ori îți pun o picătură pe călcâi, în timp ce dormi, și cu asta basta, te-au prins pe viață, exact așa cum ești tu cu Norma, nu vezi? Și sunt altele și mai și, umblă prin păduri ca să strângă datură, o floare ca o trâmbiță care crește la nivelul solului, în sezonul ploios, și din florile de datură îți fac un ceai care te tâmpește total, te lasă lat, căzut la picioarele lor, ca un sclav, fără ca tu să ai habar de ceva. Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc, maică-ta turuie întruna despre vrăjile pe care gagicile de la Excalibur le fac ălora ca să-i pună cu botul pe labe, sau să-i jefuiască, ori să facă o obsesie pentru ele, să le cumpere casă și să facă din ele femei cinstite. Însă băiatul, care acum părea să-l asculte cât de cât atent, clătina încontinuu din cap și zicea nu, Norma nu-i așa, Norma nu i-ar face niciodată una ca asta, iar Munra pur și simplu a râs de naivitatea băiatului: toate sunt la fel, tontule, toate sunt la fel de parșive, capabile de cele mai mari grozăvii numai pentru a te ține legat de ele și așa mai departe, încât Luismi s-a supărat din nou și din acel moment s-a adâncit într-un mutism apăsător și arțăgos, din care Munra nu a reușit să-l mai scoată, nici mai târziu, când i-a făcut cinste la Sarajuana cu o bere dintr-alea calde care păreau să fi intrat în tradiția bodegii sau mai degrabă era de vină frigiderul de pe vremea lui Pazvante, când Sarajuana fusese regina Carnavalului din Villa, măi nebunule, de pe vremea când umblau câinii cu covrigi în coadă. Fă, i-a zis Munra pentru a mia oară nepoatei Sarei, de ce nu spargi niște gheață și să pui berea acolo, din timp, ca să fie rece ca lumea când ajung eu? Fetișcana știa ce-i poate capul lui Munra, așa că se mulțumea să țâțâie din limbă și să dea din fund, cu o mână în șold, înainte de a-l repezi: lasă, nu mai face pe deșteptul, dacă nu-ți place, pe-acolo-i ușa, iar Munra o băga în mă-sa cu un gest al mâinii, dar niciunul dintre ei nu se supăra cu adevărat, pentru că amândoi știau că Munra va reveni la bodegă orice s-ar întâmpla, și nu pentru că fata i-ar fi făcut vrăji, ci pentru că era localul cel mai apropiat de casă: la mai puțin de cinci sute de metri, pe drumul pietruit, nici măcar nu trebuia să întoarcă, doar se urca la volanul

camionetei și mergea ață până în dreptul casei, fără să intre pe șosea, fără riscul de a mai face un accident ca ăla în care aproape că și-a pierdut piciorul, în 2004, 16 februarie 2004, cum ar putea să uite: camionul care a vrut să întoarcă, fără să aibă farurile aprinse, pe la San Pedro, futu-i morții mă-sii; Munra era atât de criță încât nu a apucat să-l vadă și a intrat în camion, iar oasele piciorului i s-au făcut așchii; doctorii au vrut să i-l taie, dar el a zis că nu, nici în ruptul capului, că nu-i pasă dacă piciorul îi rămâne strâmb, sau că n-o să aibă toate oasele, piciorul e parte din el și nimeni n-o să i-l taie, iar doctorii i-au spus: șefu', n-ai ce face; oricum, piciorul ăla nu va mai fi bun de nimic, ba îi mai putea aduce și o infecție de toată frumusețea, însă Munra s-a ținut tare și a fugit din spital, ajutat de Chabela, cu o zi înainte să i-l taie, iar până la urmă s-a dovedit că le-a tras-o tuturor doctorilor, șarlatanii, căci piciorul nu i s-a infectat, nici nu i-a paralizat, doar i-a rămas întors spre interior, nu?, ca și cum ar călca mereu strâmb, nu-i așa? Dar asta nu se compara cu statul obligatoriu într-un scaun cu rotile, nu-i așa? În plus, avea camioneta, o cumpărase de la un vâj din Matacocuite, era adusă din Texas, a luat-o ieftin ca braga, treizeci de mii de parai, jumătate din suma cu care l-a despăgubit firma de care ținea camionul care-l lovise. Camioneta i-a venit la fix și când mergea pe șosea, cu suta la oră pe linie dreaptă, cu toate geamurile coborâte, văzând totul de la înălțime, boier, ce mai, era ca și cum accidentul nu s-ar fi întâmplat niciodată, ca și cum el ar mai fi același șmecher ce bătea coasta în lung și-n lat pe motocicletă, ducând documentele fiscale de la un birou la altul, șmecherul care dansa salsa până-n zori și o apuca pe Chabela, o lua în brațe, îi umplea gura cu sărutări și o lipea de perete până ce ea își dădea drumul țipând ca nebuna, futăcioasa dracu', unde naiba o fi umblând? De ce mă-sa nu-l suna? Niciun client nu stătea trei zile la Excalibur, să nu-mi vină mie cu gogoși; în primul rând că nu erau atâtea ștoarfe acolo și-n al doilea rând că nici nu era nu știu ce de capul lor. Să se fi dus, fără să-i spună, cu vreun tâmpit la Puerto? N-ar fi pentru prima dată, nu mai departe de anul trecut, de Crăciun, a ajuns în Guadalajara, curva curvelor, cu munca, a zis ea, slujba e slujbă, iar Munra era de obicei de acord, dar nici chiar așa, lui îi mirosea mai degrabă că târfulița naibii era într-o cameră de la Paradiso, cu niște sticloanțe de whisky, trăgând pe nas linie după linie, ca un aspirator, cu nașpetul ăla de Barrabás, căruia îi suge pula gratis, de plăcere, de aia de fiecare dată când o suna intra robotul și îi spunea că numărul format nu e disponibil sau nu are acoperire și deja se lăsase noaptea, iar Munra se simțea tot mai sictirit de toată faza și gata să dea o fugă

până la Paradiso, ca să verifice dacă e acolo camioneta Ford Lobo a tâmpitului de Barrabás, cu riscul de a o lua pe cocoașă de la gealații care-l însoțeau mereu, cinci, șase nelegiuiți împălăriați, cu falca strâmbă și ochi asasini, doar că până să se hotărască s-a trezit deja în camionetă pe drumul spre casă. Ducă-se dracului de Chabela, s-a gândit, și a fost cât pe ce să cadă când a coborât din mașină și s-a trântit în pat fără să se dezbrace, direct în așternutul răvășit, peste sutienul și clema de păr ale Chabelei și a avut un vis care l-a trezit înainte de venirea zorilor, în vis el era o fantomă, umbla pe ulițele satului încercând să vorbească cu oamenii, dar ei nici nu-l auzeau, nici nu-l vedeau, nimeni nu-l putea vedea, era o fantomă, numai copilașii reușeau să-l vadă, dar izbucneau în plâns, îngroziți, imediat ce le vorbea, iar asta îl întrista foarte tare pe Munra; apoi, brusc, ulițele au dispărut, acum umbla pe dealuri, trecea prin păduri, străbătea pășuni, lanuri și ferme părăsite, până când intra în alt sat, bântuia pe acolo până dădea de o casă foarte cunoscută, locuința bunicii lui, Mircea, intra prin bucătăria mereu deschisă, mergea în sufragerie și acolo uite-o pe bunica lui, așezată în balansoar, așa cum și-o amintea mereu, de parcă nu ar fi fost moartă de douăzeci de ani, căci în vis el era mort, iar bunica vie și chiar dacă nici ea nu reușea să-l vadă, totuși îl putea simți și chiar auzi, dar foarte puțin, ca de la mare depărtare, ceea ce-l dispera pe Munra, pentru că avea de spus bunicii ceva extrem de important, ceva ce nu a reușit să-și amintească după ce s-a trezit, dar în vis era extrem de important și de urgent, trebuia s-o avertizeze neapărat de ceva, însă nu reușea nicicum, pentru că nu mai putea vorbi decât în limba morților și ea nu-l înțelegea, chiar dacă el se dădea de ceasul morții ca să se facă înțeles, iar bunica lui, o adevărată sfântă, mereu atât de sensibilă, de luminoasă, odihnească-se-n pace, bunica lui, *doña* Mircea Bautista, îi zâmbea și-i spunea să se liniștească, să nu-și mai facă griji, că trebuie să fie foarte bun și foarte liniștit dacă vrea să ajungă cât mai repede în ceruri, îi vorbea pe un ton calm și cald, care l-a făcut pe Munra să se trezească trist și să simtă mirosul cremei cu care se dădea *doña* Mircea pe mâini, mirosul de cremă îi umpluse nările, chiar dacă el era cu totul conștient că se afla în patul lui, în dormitorul pe care-l împărțea cu soția sa și că avea spatele leoarcă de o transpirație pe care o simțea mai degrabă rece, în ciuda zăpușelii din cameră. Ar mai fi vrut să doarmă, dar nădușeala și durerea de cap tot mai violentă pe măsură ce minutele se scurgeau l-au făcut să se ridice, s-a dezbrăcat gol pușcă și, ajutându-se de cârjă, a ieșit din cameră, s-a dus la veceu, apoi a ieșit direct în curte ca să se spele la butoiul cu apă curată. Tocmai se săpunea când l-a văzut

pe Luismi, desculț, fără cămașă, jegos de parcă s-ar fi tăvălit în praf, mergând împleticit și dispărând în partea din spate a casei, acolo unde a rămas destul de mult, pentru că Munra a avut timp să se clătească, să intre în casă, să se șteargă, să-și ia chiloți curați, să iasă din nou în curte, să meargă în camera băiatului ca să vadă ce naiba face acolo, încremenit în spatele casei, uitându-se la o groapă săpată în pământ, o gropniță cam de o jumătate de metru adâncime, la care Luismi se uita ca hipnotizat, fără să-și dea seama de prezența lui Munra, pentru că atunci când Munra a zis ce-i asta, mă, băiatul a tresărit și s-a întors spre el cu fața cuprinsă de spaimă, ca și cum Munra l-ar fi prins făcând ceva interzis, însă după două, trei secunde, spaima i s-a șters de pe față și a părut să-și vină în fire, căci a zis: nimic, iar Munra s-a uitat la groapă, apoi la mâinile băiatului, murdare până la coate, cu unghiile pline de pământul pe care cu siguranță îl scurmase cu degetele. Ce-o fi dezgropat mucosul ăsta? s-a întrebat Munra și poate că amintirea încă proaspătă a visului l-a făcut să-și aducă aminte că acum mulți ani, când era un țânc și locuia cu maică-sa în casa bunicii Mircea, în Gutiérrez de la Torre, o vecină de alături, o doamnă deja în vârstă, a angajat o echipă să-i schimbe țevile de canalizare și bărbații care au săpat la intrare au găsit ceva despre care bunica lui a zis că e o făcătură, o lucrătură vrăjitorească: un borcănoi de maioneză în care un broscoi mort, pe jumătate descompus, plutea într-un lichid tulbure, la un loc cu câteva căpățâni de usturoi, un smoc de ierburi și cine mai știe ce alte nebunii pe care Munra nu a apucat să le vadă, pentru că maică-sa i-a acoperit ochii și l-a dus de acolo, dar chiar și așa a început să-l doară capul, o durere cumplită, iar bunică-sa a trebuit să-l spele cu busuioc și să-i treacă peste frunte un ou, pe care mai târziu l-a spart și s-a dovedit a fi stricat, apoi i-a explicat că lucrătura aceea dezgropată de muncitori fusese săvârșită de o persoană foarte rea ca să le facă vrăji vecinilor; datorită unui blestem puternic, broscoiul intra în corpul persoanei care avea ghinionul de a călca pe locul unde era îngropată făcătura și odată intrat în corpul cuiva, broscoiul îl mânca pe dinăuntru pe cel vrăjit, îl umplea de mizerie până îl omora, iar Munra, care pe atunci să tot fi avut vreo cinci, șase ani, nu-și mai amintea exact cum, însă mai târziu a aflat că soțul doamnei murise cu câteva luni în urmă de o boală neștiută de nimeni, ceva la ficat ziceau, iar durerea de cap l-a ținut încă mult pe Munra și bunică-sa încerca să i-o alunge frecându-i corpul cu busuioc și dându-l cu spirt pe la tâmple și de multe ori adormea greu, gândindu-se că jucându-se sau îndeplinind vreo poruncă a călcat pe locul unde era îngropată lucrătura și că poate chiar în acele momente creatura aia

respingătoare îi devora creierul și că urma să-l omoare, dar odată cu trecerea timpului a uitat de spaima aceea, până într-atât încât și-a adus aminte de ea abia când a văzut gropnița scurmată de băiat cu unghiile și a avut senzația că încă dormea, că încă era prins în visul acela straniu în care era deja mort și transformat într-un suflet rătăcitor, așa că l-a întrebat din nou pe băiat ce-i aia, nu pentru că l-ar fi interesat răspunsul lui — Munra era convins că e vorba de o lucrătură vrăjitorească, ce să fi fost altceva —, ci pentru a verifica dacă băiatul îl aude, să se convingă că nu a rămas prins în visul acela cumplit, dar Luismi l-a privit doar lung, de parcă nu l-ar fi recunoscut, iar Munra s-a ciupit de ureche să se asigure că e treaz, că nu e mort, și gestul l-a făcut să se simtă ceva mai bine. Arde-l, i-a zis băiatului. Orice ar fi ceea ce ai găsit în groapă, arde-l. Băiatul a arătat spre o cutie plină de funingine, ce zăcea la rădăcina unui palmier din apropiere și a spus, cu o voce ascuțită și cu limba îngreunată din cauza pastilelor, că da, că-l arsese deja, acolo, în cutie și că fusese la râu și aruncase cenușa în apă; că peste noapte auzise zgomote în spatele casei, a ieșit să vadă ce e și s-a trezit cu un câine în față, unul imens și alb, cât un lup, care scurma cu ghearele pe locul unde era acum groapa și așa se face că a găsit ce a găsit, iar Munra a făcut un pas în spate, căci chiar dacă se simțea ceva mai alinat că nu mai era prins în acel vis și că în groapă nu mai exista niciun broscoi blestemat, totuși i se părea că ceva din blestemăția acelei vrăji încă persista în aer: îi simțea apăsarea în tâmple, mereu fusese atât de sensibil la astfel de lucruri. Nu trebuia să-l atingi cu mâinile, i-a zis băiatului, trebuie să te speli. Hai mai bine să plecăm de aici, până când dispar toate miasmele, i-a zis, nu cumva să fie blestemate. Faza e că Munra voia să o șteargă cât mai repede de acasă, pentru a verifica dacă bănuia bine că Chabela era la motelul Paradiso cu nemernicul de Barrabás, așa că i-a zis băiatului să se ducă să se spele, iar el a intrat în casă, s-a îmbrăcat, a luat cheile camionetei, telefonul și puținii bani pe care-i mai avea. Când a ieșit în stradă, și-a dat seama că mucosul nu-l ascultase, stătea lângă mașină cu aerul că e gata de plecare, dar continua să fie plin de jeg, puțind ca un țap, desculț și cu fața mânjită de funingine. Munra s-a văzut obligat să-i zică: bă, ești nebun, cu mine nu mergi nicăieri în halul ăsta, puți de-mi muți nasul, nu mă fute la cap, spală-te măcar la subsuori. Băiatul s-a dus la butoiul cu apă și și-a vârât căpățâna în apa curată, ca un cal, a rămas o vreme cu capul sub apă, până când i s-a dus o mare parte din jeg, apoi Munra i-a împrumutat un tricou, că mucosul nu mai avea nicio haină curată, dar ar fi făcut orice ca să se îndepărteze pentru un timp de casă, să-și miște fundul de

acolo, s-a gândit Munra, să o caute pe Chabela, dar nu înainte de a da pe gât o bere cu *clamato*[3] la Sarajuana, numai că era închis, din cauză că, după cum le-a zis nepoata Sarei, care le-a deschis ușa în cămașă de noapte, încă nu era nici nouă dimineața și să-i dea pace, bețivi nenorociți, așa că n-au avut de ales, au trecut strada și au intrat la El Metedero, unde au primit din partea casei niște crochete de crab tari și unsuroase, noroc că berea era chiar rece, iar muzica îl liniștea pe Munra, alungându-i gândurile, dar băiatul era într-o cu totul altă stare, căci după primul rând a început să se agite, ba chiar s-a apropiat de Munra ca să i se plângă, acoperind zgomotul claxoanelor, cât de rău se simțea în ultima vreme, că avea parte numai de pățanii, iar faptul că vorbea despre așa ceva chiar era ciudat rău, căci de obicei mucosul nu-i spunea ce probleme avea, dar acum tâmpitul se apucase să se văicărească, cu răsuflarea lui acră, de cât de mult suferea, parcă era blestemat și se simțea ultimul om, nimic nu-i ieșea ca lumea, iar acum apăruse și faza cu Norma, i-au luat-o ca unui gunoi, fără să-i spună cum se simte biata fată, nici ce se va întâmpla cu ea și cu copilul, unde o să-i ducă și dacă-i va putea vedea cândva, în plus mai era și slujba de la compania petrolieră, dar inginerul, prietenul său, dispăruse de câteva luni și nu-i răspundea la telefon și toate astea i s-au întâmplat după ce s-a certat cu Vrăjitoarea, la începutul anului, pentru niște bani despre care nebuna aia de legat zicea că el îi furase, dar nu era așa, cineva îi furase lui sau îi pierduse cu toată nebunia de acolo, însă Vrăjitoarea nu l-a crezut și i-a zis să dispară, așa că acum cu siguranță că-i făcea vrăji, lui și Normei, ca să-i distrugă, a zis, în timp ce Munra se uita la telefon tot mai agitat și-și întorcea capul spre ringul de dans, nu pentru că l-ar fi interesat cu adevărat gagicile care dansau acolo lipite una de alta, ci pentru că simpla menționare a Vrăjitoarei îl scotea din sărite, îl irita, iar Luismi știa prea bine că Munra nu suporta să asculte detalii despre învârtelile pe care băieții din sat le aveau cu jegoasa aia. De ce să-i împuie lui capul cu tot felul de lucruri, la ce bun să le știe, nu-i așa? Așa cum mereu i-a spus și Chabelei, prințesă, ce bine că clienții tăi sunt oameni deosebiți, cu toții niște adevărați domni, dar nu vreau să aud nimic, nu-mi veni cu detalii, nu vreau să știu cum îi cheamă, nici de unde sunt, nici dacă o au mare sau mică, ori strâmbă sau în două culori, pentru că nerușinata aia de Chabela mereu voia să-i povestească chestii de la muncă, despre äia cu care și-o trăgea și conflictele ei cu celelalte gagici de la Excalibur, însă asta nu-i plăcea lui Munra, el voia să fie lăsat în pace, să stea liniștit, ea n-avea decât să facă ceea ce avea de făcut și

Domnul s-o binecuvânteze, dar nu vreau să-mi povestești nimic, Chabela, de câte ori să-i tot repete, noroc că măcar băiatului nu trebuise să-i spună să tacă, pentru că fiul lui vitreg era tăcut oricum, numai că în ziua aceea parcă îl apucase strechea și turuia ca o moară stricată, așa că Munra, ca să schimbe subiectul, ca să alunge imaginile ce începeau să i se formeze în minte, s-a ridicat brusc și și-a dus telefonul la ureche, de parcă l-ar fi sunat cineva, și i-a zis lui Luismi: așteaptă-mă o clipă, apoi și-a luat cârja și a ieșit din El Metedero, chipurile pentru a auzi mai bine la telefon, iar odată afară, sprijinit de camioneta lui, și-a sunat soția, numai că telefonul ei continua să fie închis. Chabela, Chabela, să-mi fut una dacă nu era cu tâmpitul de Barrabás, să-mi fut una dacă nu era așa, să-mi fut una dacă chiar în momentele alea cei doi nu și-o trăgeau la motel Paradiso sau în alt cuib de șobolani din vreo parcare de lângă șosea, sau poate chiar în camioneta lui Barrabás, pulăul, și proasta dracului ce credea: că el, Munra, e tontălău? Că nu-și dă seama de nimic? Că putea veni acasă după trei zile ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Fără să mai stea pe gânduri, a urcat în camionetă, a călcat accelerația până la podea și a străbătut cei zece kilometri care-l despărțeau de motel Paradiso, care era gol, pustiu cu totul, ceva ciudat în ziua chenzinei, așa că nici măcar nu a mai întrebat nimic, a luat-o iarăși din loc și a condus mai mulți kilometri până la intrarea în Matacocuite, acolo unde se înălța mastodontul vopsit în roz mexican, Excalibur Gentleman's Club, dar nici acolo nu era parcată celebra camionetă a veneticului ăluia din nord, nici nu se vedea vreunul dintre hăndrălăii împălăriați de care nu se despărțea Barrabás, nimic, până și grilajul de metal de la intrare era coborât, chiar dacă fără lacăt, ceea ce l-a făcut pe Munra să răsufle ușurat, pentru că nu se știe dacă până la urmă ar fi avut puterea de a o scoate pe Chabela afară, târând-o de păr și întrerupându-i seria de futaiuri, fără ca ea să-i scoată ochii cu unghiile sau să-i tragă niște șuturi în coaie, bașca hăndrălăii înarmați ai lui Barrabás. A trecut mai departe fără să oprească, a întors la sensul giratoriu, a intrat în benzinărie, și-a scos telefonul și s-a apucat să scrie mesajul cel mai dur, mai trist și plin de ură pe care i l-a scris vreodată un bărbat unei femei, un mesaj cumplit care s-o facă să-și iasă din minți și să plângă de supărare, să-i pară rău că se purtase așa cu el, dar înainte de a trimite mesajul, telefonul i-a zbârnâit în mâini, iar el a fost atât de surprins încât era gata să-l scape pe podeaua camionetei și pentru o clipă s-a gândit că e Chabela, dar era doar un mesaj de la mucos, un mesaj care zicea așa: șe fași, mai drinkăluim sau șe? la care Munra a răspuns: unde ești, iar mucosul i-a scris: în parcul din Villa.

Munra s-a uitat la indicatorul de benzină și s-a gândit că cel mai bine ar fi să se întoarcă în La Matosa, să ia pe datorie un litru de rachiu de la *doña* Concha și să-l bea tolănit în pat, așteptând-o pe Chabela, să-și bea mințile sau să bea până va muri, orice se va întâmpla mai întâi, și s-a tot gândit până i-a sunat telefonul și era tot mucosul care zicea că făcuse rost de bani, că îi dă el bani de benzină, numai să-l ducă undeva că avea o treabă, iar inculpatul a înțeles că fiul său vitreg îl ruga să-l ducă undeva de unde putea face rost de bani ca să mai bea, propunere pe care inculpatul a acceptat-o, astfel că la bordul camionetei sale, marca Chevrolet, model Lumina, albastru cu gri, fabricată în o mie nouă sute nouăzeci și unu, cu numărul din Texas RGX cinci sute unsprezece, s-a deplasat la locul de întâlnire stabilit, mai exact la una dintre băncile din parcul din fața Palatului Municipal din Villa, unde s-a întâlnit cu fiul său vitreg, care se afla în compania altor doi subiecți, pe unul dintre ei îl cunoștea după poreclă, Willy, care vindea filme în piața din Villa și avea în jur de treizeci și cinci, patruzeci de ani, părul lung, negru, cu câteva șuvițe cărunte, îmbrăcat, ca de obicei, cu un tricou de rocker, bocanci de armată negri, din ăia cu vârf metalic, iar cealaltă persoană era un tânăr despre care știa doar că i se zice Brando, dar nu știa dacă ăsta e numele lui adevărat sau doar o poreclă, în vârstă de vreo optsprezece ani, slab, ochi căprui, păr negru, scurt și tapat, piele măslinie, bermude cafenii și tricou cu Manchester, cu numărul lui Chicharito pe spate, pe lângă fiul său vitreg, a cărui descriere a făcut-o deja, și a stat vreo două ore în compania celor trei, timp în care au băut în public mai mulți litri de rachiu cu gust de portocale, o băutură pe care tânărul poreclit Brando o adusese gata preparată într-un bidon de plastic, au poștit o iarbă, iar ei, adică Luismi, Brando și Willy au luat pastile psihotrope, necunoscute declarantului, până la două după-amiază, oră la care fiul său vitreg l-a întrebat dacă-i face îndemâna de care i-a vorbit, iar eu i-am zis că n-am benzină, să-mi dea niște parai mai întâi și atunci mi-am dat seama că cel care are bani e Brando, el mi-a dat o hârtie de cincizeci și mi-a zis: du-ne la La Matosa, iar eu i-am zis: pentru o sută, iar Brando a zis: cincizeci acum, cincizeci la întoarcere, iar eu am fost de acord și am plecat, mai puțin Willy, care a rămas inconștient, întins pe o bancă din parc, așa că nici nu și-a dat seama când am urcat în camionetă și am luat-o spre benzinărie, unde am băgat de cincizeci, apoi am condus până la La Matosa, pe drumul principal, urmând indicațiile lui Brando, apoi a făcut dreapta, pe drumeagul care duce la fabrica de prelucrare a trestiei de zahăr. Atunci mi-am dat seama că băieții voiau să îi duc la casa celei poreclite Vrăjitoarea și m-am enervat, pentru

că nu-mi place să umblu prin astfel de locuri, mai ales când știu ce spun oamenii despre lucrurile care se petrec în casa aia, dar n-am zis nimic, știam că băieții vor să meargă acolo ca să scoată niște bani de la persoana aceea, că nu aveau să se lungească, era o chestiune de cât ai zice pește, mai ales că eu nu trebuia să intru, puteam să aștept în mașină, după care urma să plecăm și să ne vedem de distracție, cel puțin asta i-a zis Brando, după ce i-a cerut să oprească lângă un stâlp, la vreo douăzeci de metri de casa Vrăjitoarei, i-a zis să nu se miște, că se întorc repede, să nu cumva să-i dea prin cap să coboare, nici să blocheze ușa din dreapta a camionetei, iar Luismi nu zicea nimic, dar eu am văzut că e agitat, amândoi erau agitați, că erau aproape treji ca lumina zilei, mi s-a părut ciudat, dar n-am zis nimic, în fine, au coborât și Munra nu și-a dat seama că unul dintre ei îi luase cârja, iar când s-a uitat în oglinda retrovizoare, băieții ocoliseră deja casa, pentru a intra pe la bucătărie, acolo pe unde subsemnatul a intrat o dată în casa aceea, singura dată din viața lui, acum mai bine de opt ani, pentru că încă avea motocicleta și încă nu avusese accidentul, iar Chabela l-a dus ca să-l tămăduiască de niște chestii, numai că atunci când ușa s-a deschis și Munra a văzut ce mizerie e înăuntru, totul plin de jeg, bucătăria puțind a mâncare stricată, cu unul dintre pereți, cel care dădea în hol, acoperit cu imagini pornografice, desene cu spray și semne cabalistice care cine știe ce însemnau, oricum n-a mai avut nicio încredere, pentru că lui nu-i plăceau lucrurile de genul ăla, el se născuse în Gutiérrez de la Torre și până atunci nimeni nu-i spusese că Vrăjitoarea aia era de fapt un bărbat, un domn la vreo patruzeci, patruzeci și cinci de ani pe atunci, îmbrăcat în haine negre, de femeie, cu unghii lungi, înspăimântătoare și chiar dacă purta un văl care-i acoperea fața, era suficient să-i auzi vocea pentru a-ți da seama că era un homosexual, așa că i-a zis Chabelei că nu mai vrea niciun leac, că s-a răzgândit, că i se face greață numai la gândul că jagardeaua aia penală l-ar atinge, iar Chabela s-a supărat, mai apoi a zis că faza cu accidentul a fost din cauză că nu a făcut ritualul de curățire, că Dumnezeu îl pedepsise pentru mândria lui, deși Munra credea că mai degrabă Vrăjitoarea i-o copsese pentru figura pe care i-o făcuse în ziua aceea, așa se face că știa de intrarea prin bucătărie și nu pentru că ar fi avut vreo legătură cu persoana aceea, pentru că v-am spus deja că obiceiurile și purtările ei mi se păreau respingătoare, dar n-am avut niciodată intenția de a-i face rău acelei persoane, n-am văzut nimic, v-am mai spus, n-am văzut nimic, nici n-am știut ce s-a întâmplat, ce au făcut, n-am văzut când au omorât-o, uitați-vă la mine, domnule comandant, abia pot să merg, sunt

invalid din februarie, 2004; nu am habar despre ce bani vorbiți, vă jur că flăcăii ăia tâmpiți nu mi-au zis ce pun la cale, mi-au dat cincizeci de parai pentru benzină și atât, restul promis nu l-am mai văzut niciodată. Am crezut că o să facă afacerea cu Vrăjitoarea și gata, de unde să știu eu că ei voiau să o omoare, nici nu m-am dat jos din camionetă, am stat la volan tot timpul, așteptându-i să iasă, pentru că tâmpiții au stat ceva în casă, iar Munra era tot mai agitat, gata să plece de acolo, până când a auzit țipetele lui Luismi și și-a întors privirea la timp pentru a-i vedea lângă ușa culisantă a mașinii, susțineau între ei o persoană inconștientă pe care au băgat-o în mașină, au aruncat-o pe podeaua camionetei, iar fiul său vitreg și celălalt băiat i-au strigat pornește, pornește, și Munra i-a dat talpă, iar mașina a plecat în trombă pe drumeagul spre fabrică, dar în loc să o ia ață spre râu, băieții i-au zis să o cotească pe celălalt drumeag, către lanurile din spatele complexului, un loc cunoscut deja de Munra, pentru că mai mergea uneori cu Luismi și cu alți prieteni să se întindă la umbra copacilor de pe malul canalului de irigație, să fumeze iarbă în timp ce contemplau, în lumina stinsă a apusului, marea nesfârșită de buruieni, și cum radioul mașinii nu făcea față, mereu se găsea unul să pună muzică pe telefon, la maximum, și chiar era mișto, dar undeva după prima curbă Vrăjitoarea a început să se vaite, să geamă de durere și să se sufoce, iar băieții îi strigau să tacă și-o loveau, și-o călcau în picioare, până când au ajuns la canal și i-au zis: oprește, și Munra a făcut ce i-au zis, ei au dat-o jos pe Vrăjitoare, adică au tras-o de păr și de haine până au trântit-o pe pământ, și atunci Munra a văzut că persoana aia avea părul încâlcit și ud, ud leoarcă de ceea ce mai târziu și-a dat seama că era sânge, pentru că toată podeaua camionetei era pătată, dar în momentele alea habar nu a avut, nici nu a încercat să afle ce se întâmplă. A rămas la volan, cu palmele pe coapse și cu privirea pierdută printre șirurile de trestie, trestie însetată, tânjind după sezonul ploilor, pâlcuri de trestie risipite până la malul râului și mai încolo, spre dealurile albăstrii, iar adevărul, adevărul gol-goluț este că era tentat să se uite, să vadă, pentru că era aproape sigur că băieții o vor dezbrăca pe Vrăjitoare și-o vor arunca în apele canalului că așa aveau ei chef, văzuse asta de nenumărate ori la ei, faze făcute la mișto, că așa li se scula lor, dar ceva l-a făcut să întoarcă privirea de la ei, ceva l-a blocat, l-a paralizat, n-a îndrăznit să se uite nici măcar în retrovizoare, avea senzația că nu e singur, că în camionetă se mai află cineva, cineva care acum se apropie de el venind dinspre ușa din spate, aproape că auzea scârțâitul scaunelor sub greutatea acelei persoane sau acelui lucru sau ce o fi fost și Munra și-a amintit

de vis, s-a gândit la bunica lui, Mircea, și la ce spunea ea de fiecare dată când cineva îl pomenea pe diavol: apără-mă, Doamne, cred în Tine, a șoptit; oh, suflet al meu, i-ai zis lui Iehova, tu ești Domnul Dumnezeul meu, și o rafală de vânt aproape umed a pătruns pe geamul mașinii, un vânt turbat, prevestitor de ploaie, care a culcat brusc buruienile la pământ, iar în depărtare, în mijlocul cerului, un imens nor negru a acoperit soarele și un fulger mut a căzut în mijlocul munților îndepărtați, fără să scoată niciun sunet, nici măcar când a despicat în două copacul acela uscat și l-a transformat pe loc în cenușă, făcându-l pe Munra să creadă pentru o clipă că surzise, pentru că idioții ăia au trebuit să-l scuture și să-i strige la ureche ca să-l facă să reacționeze, să învârtă cheia ca să pornească mașina, uitând că motorul era deja pornit, să coboare frâna de mână și să plece în trombă, fără să-nțeleagă ce-și spuneau cei doi, Munra nu-și lua ochii de la drumul de pământ, în timp ce ei strigau în spate, râdeau, iar uneori se auzeau niște zgomote de parcă s-ar fi bătut și brusc și-a dat seama că deja se întunecase, tocmai trecuseră de Playa de Vacas și urcau spre Villa, apoi pe bulevardul principal, până la parcul primăriei, plin de oameni plimbându-se sau stând pe bănci și bucurându-se de răcoare, iar niște băieți din fanfara școlii repetau pentru defilarea de 1 mai, totul părea atât de firesc, atât de liniștit, până și cei doi tâmpiți se calmaseră până la urmă, iar după câteva cvartale, Brando i-a zis să-l lase la colțul străzii și Munra a oprit, Brando a coborât și a luat-o la fugă, abia atunci și-a dat seama că băiatul nu mai avea tricoul cu Manchester United, ci unul negru, iar Luismi a trecut în față și a început să fredoneze, așa cum făcea uneori când era singur și credea că nu-l aude nimeni, și Munra, conducând spre La Matosa, s-a gândit că totul fusese o farsă, o nebunie de-a tâmpiților ăstora de băieți, cărora li se pusese pata pe Vrăjitoare și au vrut doar să o șicaneze puțin, nu?, să o sperie puțin; de unde să știe el că persoana aia zăcea moartă sau trăgea să moară în canalul acela, n-a văzut nimic din ce i-au făcut, doar s-au folosit de el, tâmpiții naibii de băieți proști, i-au dat bani ca să-i ducă și el i-a dus, dar n-a știut ce au de gând, pe ei să-i întrebați de bani, ei au intrat în casă, ei sunt cei care își făceau veacul în casa Vrăjitoarei, tot satul știa de ani buni că Vrăjitoarea și Luismi erau ibovnici și că se certaseră din cauza banilor, întrebați-l pe Luismi, întrebați-l pe Brando; dobitocul ăla locuiește acolo, la trei cvartale de parc, aproape peste drum de mașinuțele lui *don* Roque, o casă galbenă cu poartă albă, întrebați-l pe el ce a făcut cu banii și unde sunt cei cincizeci de parai promiși, cei cincizeci de parai de care Munra, din cauza agitației, uitase complet și și-a amintit abia în pat,

acolo unde s-a tot învârtit de pe o parte pe alta, în așternuturile îmbibate de transpirație, își dorea să doarmă, însă de fiecare dată când închidea ochii simțea că se prăbușește într-un hău, ar fi vrut să nu mai fie treaz, dar în același timp nu putea să nu se gândească la Chabela, a sunat-o de mai multe ori, dar ea avea în continuare telefonul închis, iar cândva spre dimineață chiar s-a gândit să meargă și să-i ceară băiatului niște prostii de pastile dintr-alea, dar n-a avut curajul să străbată curtea pe întuneric, ca să nu mai spună că până la ora aceea băiatul probabil că le băgase în el pe toate, așa terminat cum era; într-o bună zi o să ia atâtea de nu o să se mai trezească, s-a gândit Munra, înainte de a cădea într-o toropeală agitată.

---

3. Amestec de bere cu suc de lămâie, tabasco, sare și piper (n.tr.).

V

O minune, copilul meu e o minune, zicea femeia în halat roz; dovada că Dumnezeu există și că sfântul Iuda Tadeul e atotputernic, iată, rezolvă până și cele mai grele rugăminți. Și-a coborât privirea și i-a zâmbit până la urechi bebelușului care sugea la sânul ei stâng: a meritat un an de rugăciuni, un an întreg, fără să sar peste vreo zi, nici măcar atunci când nu mă puteam da jos din pat și simțeam că mă topesc de tristețe, până și atunci mă rugam la sfințișorul meu Iuda ca să-l țină-n viață pe copilul meu, ca pântecele meu să-i ofere culcuș, să nu mi se întâmple precum cu ceilalți, oricât de multă grijă aveam și oricâte vitamine luam, sfârșeam prin a-i expulza, sângele care-mi apărea brusc pe haine când mergeam la baie și nu aveam ce face decât să plâng; ajunsesem să și visez sânge, visam că mă înec în sânge, după ani întregi de dat fuga la baie doar pentru a constata că mai pierdusem o sarcină: opt, una după alta, Doamne, de opt ori în ultimii trei ani, îți jur pe sfântul Dumnezeu că nu te mint. Până și doctorița ajunsese să-mi spună pe șleau: de pântecele tău nu se prinde sarcina, îți lipsește asta, îți lipsește aia, trebuie să te operezi, dar cine știe cum vei rămâne după operație, mai bine să nu mai rămâi gravidă, resemnează-te, îmi zicea, tâmpita; dacă ea nu are bărbat, nici copii, ba poate e chiar țâțeră; că trupul meu e terminat, că de ce nu adoptăm un copil, proasta naibii, asta mi-a zis; din cauza ei, soțul meu nu mai trăgea speranțe, iar eu eram sigură că nu va mai trece mult și-mi va cere să divorțăm, până când niște prieteni de-ai nașei surorii mele mi-au zis că de ce nu mă rog la sfântul Iuda, dar nu așa, oricum, ci cu toate alea: să fac rost de o statuetă cu el, să o duc la sfințit, cu coronița de spice, lumânarea de santal și să mă rog la el în fiecare zi, cu evlavie și umilință, iar eu mi-am zis: păi, de ce nu, până la urmă n-am nimic de pierdut și iată, sfințișorul Iuda a făcut minunea, fetelor, și mi l-a dat pe îngerașul meu: Ángel de Jesús Tadeo, așa o să-i zicem, întru slava Domnului și a Sfântului care-a făcut minunea, pentru că despre asta vorbim, adevărat? O minune. Ángel de Jesús Tadeo, la șase ore de viață, își agita pumnișorii prin aer și gemea, răpus de căldura din salon. Norma stătea întinsă în patul de alături și ceva din plânsetul bebelușului o irita în ultimul hal; dacă nu ar fi fost legată de marginea patului, cu fașele alea aspre care-i făcuseră încheieturile rană vie, și-ar fi astupat urechile ca să nu mai audă smiorcăielile bebelușului, nici cântecele de

leagăn murmurate ale femeilor din salon. Mai mult, dacă nu ar fi fost legată de pat ar fi șters-o de mult de acolo, cât mai departe posibil de spitalul ăla groaznic, din satul acela groaznic, desculță s-ar fi dus și în halatul acela care-i lăsa spatele și fesele goale, fără nimic pe dedesubt, numai carnea ei tumefiată, oricum, numai să plece de lângă femeile alea, de lângă cearcănele, vergeturile și văicărelile lor, de lângă bebelușii rahitici sugând cu buze de broască din sfârcurile lor negre și, mai ales, de mirosurile care pluteau în nădușeala salonului: a zer, a transpirație stătută, un miros dulceag și acru, totodată, pe care Norma îl simțea ca lipit de piele și care-i amintea de serile când stătea închisă în camera aceea din Ciudad de Valle, cu Patricio în brațe, legănându-l în timp ce străbătea încăperea dintr-o parte într-alta, ca să nu se înece; îi masa pieptul micuț ca să încălzească aerul dinăuntru, aerul care ieșea pe gura micuțului ei frate cu un zgomot surd, un șuierat astmatic care o făcea pe Norma să creadă că plămânii bietului Patricio putrezesc. Vai de capul lui, sărmanul, trimis în lume în ianuarie, când crapă pietrele de frig în Ciudad del Valle, ca să nu mai zic de maghernița unde trăiau pe atunci, la o aruncătură de băț de stația de autobuz: o singură cameră-vagon, din placaj și beton, în spatele unei clădiri cu cinci etaje care le lua tot soarele, nu de puține ori scoteau aburi pe gură când se trezeau, toți cinci ca sardelele în singurul pat, înveliți cu pături și cu toate hainele pe care le aveau, cu leagănul lui Patricio atârnând deasupra, aproape de becul lăsat mereu aprins ca să-i mai țină de cald, să nu-i fie atât de frig acolo, sus, unde niciunul dintre ei nu-l putea sufoca sau strivi, marea teamă a mamei lor. Ea știa cât de greu îi era lui Patricio să respire; Norma îi spusese despre gâjâitul ce-i ieșea sărmanului din gâtlej, de parcă ar fi înghițit un fluier și încerca disperat, dând înnebunit din mânuțe prin aerul înghețat din cameră, să-l dea afară tușind și gâfâind, fără să reușească, în timp ce Norma îl legăna și-l mai scutura uneori, exasperată, neștiind cum să-l mai ajute, alteori îi vâra un deget în gură ca să vadă dacă nu cumva poate simți lucrul ce-l sufoca, pe care Norma și-l imagina ca pe o biluță de flegmă întărită, dar nu reușea niciodată. Maică-sa știa, Norma îi spusese, așa că poate de aceea nu a țipat la ea, nici nu a lovit-o, nici nu i-a zis că e o proastă în dimineața când l-a găsit pe Patricio vânăt la față și împietrit în leagănul de deasupra patului, unde dormeau toți unul într-altul: maică-sa la o margine de saltea, Norma la cealaltă, iar între ele două cei trei frați mai mici, să nu se întoarcă în somn și să cadă din pat, să-și spargă capul de betonul de pe jos, zicea maică-sa și Norma încuviința resemnată și stătea toată noaptea pe marginea ei de saltea, chiar și

când nevoia de a urina o împiedica să adoarmă la loc, și rămânea nemișcată sub pături, își contracta sfincterul și asculta respirația mamei sale printre sforăiturile și gemetele frățiorilor și mai că-i venea să treacă peste ei ca să atingă pieptul mamei și astfel să se asigure că încă respira, că inima continua să-i bată și că nu era nemișcată și înghețată ca bietul Patricio, în timp ce se ținea să nu urineze, exact așa cum se ținea și în patul acela de spital, înconjurată de femei cu părul vâlvoi, de bebeluși smiorcăitori, de rude și de trăncăneala lor insuportabilă: strângând din coapse și din dinți, contractându-și mușchii dureroși ai abdomenului pentru a reține urina caldă care, oricum, a scăpat până la urmă într-un șuvoi subțire și dureros, iar Norma a închis ochii de rușine, ca să nu vadă pata întunecată ce apăruse brusc pe halatul ei și îmbiba cearșaful patului; ca să nu vadă cum strâmbau din nas, dezgustate, femeile din paturile din jur, nici privirile acuzatoare ale infirmierelor, când în sfârșit au catadicsit să o schimbe, fără să o dezlege, pentru că astea erau instrucțiunile primite de la asistenta socială: să o țină acolo, legată, până la sosirea poliției sau până Norma va mărturisi ce făcuse, pentru că nici după ce o anesteziaseră, înainte ca medicul să-i dea vitamine, asistenta socială nu reușise să scoată nimic de la Norma, nici măcar cum se numește, nici câți ani are cu adevărat, nici ce luase, nici cine îi dăduse ce luase, unde era ce aruncase și, cu atât mai puțin, de ce o făcuse; nu scosese nimic de la Norma, nici după ce i-a strigat să nu mai facă pe deșteapta și să-i spună cum îl cheamă pe prietenul ei, pe măgarul care-i făcuse asta, unde locuia, pentru ca poliția să meargă să-l aresteze, căci nemernicul o ștersese după ce o lăsase la spital. Nu îi era ciudă? Nu voia ca și el să sufere? Iar Norma, care începea să-și dea seama că toate alea se întâmplau cu adevărat, că nu era un vis urât, a strâns buzele, a clătinat din cap și nu a scos nicio vorbă, nici măcar atunci când infirmierele au dezbrăcat-o pe holul de la urgențe, în fața tuturor oamenilor care așteptau la rând; nici când doctorul chel și-a băgat capul între picioarele ei și a început să cotrobăie prin sexul acela pe care Norma nu îl mai simțea ca fiind al ei, nu doar pentru că nu mai simțea nimic de la brâu în jos, ci pentru că atunci când a reușit în sfârșit să-și ridice capul și să-și concentreze privirea, a văzut un pubis înroșit și ras, care nu semăna deloc cu cel pe care și-l știa ea, și nu-i venea nicicum să creadă că acea carne era a ei, acea piele gălbuie, ca a puilor de găină tăiați în șanțul din piață, și atunci s-au hotărât să o lege, ca să stea liniștită, vezi Doamne, să nu-și facă rău cât îi vor injecta vitaminele, însă Norma știa că de fapt o legau ca să nu fugă, ceea ce ea chiar ar fi vrut să facă, așa dezbrăcată cum era și în ciuda aerului rece care intra

pe ușa deschisă de la capătul holului și o făcea să dârdâie și să-i clănțăne dinții; un curent de aer care de fapt era mai degrabă cald, înăbușitor, însă ei, cuprinsă de o febră de patruzeci de grade, i se părea la fel de înghețat precum crivățul care cobora din munții ce înconjurau Ciudad del Valle, dealurile albăstrii, acoperite de pini și castani, acolo unde într-o zi de paișpe februarie, din urmă cu câțiva ani, Pepe i-a dus pe toți, pentru că nu se putea ca Norma, frații ei și maică-sa să locuiască de atâta timp în Ciudad del Valle fără să fi intrat vreodată în pădure; pierdeau ceva minunat, un adevărat spectacol oferit de Mama Natură, spusese închipuitul de Pepe. Zăpada, mergem să vedem zăpada! lălăiau frații ei urcând pe cărarea ce șerpuia printre copacii imenși; la început, Norma alergase și ea alături de ei, bucuroasă de plimbare, de imaginea orașului de la picioarele ei, de norii atât de apropiați, de promoroaca acoperind solul plin de mușchi și de ace de pin; dar cine știe ce o fi fost în capul ei în dimineața aceea când a uitat să-și ia șosete, iar umezeala din pădure i-a pătruns repede prin tălpile găurite ale papucilor și picioarele i-au înghețat, i s-au făcut bocnă, ca ale bietului Patricio, și au început să o doară destul de tare, așa încât Pepe a hotărât să se întoarcă și a cărat-o în brațe la vale, până la autobuzul care avea să-i ducă înapoi în oraș, fără să fi apucat să ajungă pe culmea muntelui, fără să fi apucat să atingă zăpada, nici să se îmbulgărească, nici să facă un om de zăpadă, cum văzuseră la televizor, frații ei țipau și maică-sa a zis pentru toanta, proasta și fudula de Norma, cu obiceiul ei de a strica totul, așa că Norma plânsese tot drumul spre casă, în timp ce Pepe încerca disperat să ia în glumă toată întâmplarea, așa cum făcea de fiecare dată când maică-sa era supărată, ca s-o mai însenineze, însă maică-sa a privit-o încruntată tot drumul, o privire la fel de acuzatoare și buze la fel de strânse precum ale infirmierelor după ce aflau de ce e Norma legată de pat; aceeași privire pe care i-a aruncat-o și asistenta socială în noaptea internării: proastele astea încă nu știu nici să se spele la fofoloancă, dar vor să și-o tragă, o să-i spun doctorului să-ți facă chiuretaj fără anestezie, ca să-ți fie învățătură de minte. Cum o să-ți plătești spitalizarea, hm? Cine răspunde de tine? Te-au trântit aici apoi au șters-o fără să le pese, iar tu, ca o proastă ce ești, vrei să-i protejezi. Cum îl cheamă pe ăla care ți-a făcut asta? Ori îmi spui numele lui, ori mergi tu la pușcărie, pentru tăinuire, nu fi tâmpită, fetițo, iar Norma, pe punctul de a leșina de la vântul înghețat ce venea prin ușa deschisă de la capătul holului, a închis ochii, a strâns buzele și și-a imaginat chipul zâmbitor al lui Luismi, șuvițele de păr rebele și castanii, aproape roșcate în bătaia soarelui, care o fermecaseră când s-a apropiat de ea în

parc; bietul Luismi care habar nu avea de ceea ce făcuse Norma, de ceea ce făcuse Vrăjitoarea, de ceea ce Chabela o convinsese să facă, pentru că la început Vrăjitoarea zisese că nu și nu, însă Chabela s-a tot rugat de ea: hai, fată, ajut-o și tu pe nenorocita asta, nu fi nașpa, Vrăjitoareo, nu face mutre acum, m-ai ajutat să lepăd de atâtea ori și pe altele la fel, ce te costă? Îți dau câți bani vrei, dar Vrăjitoarea clătina din cap, fără s-o bage în seamă pe Chabela, mutând lucruri dintr-un loc într-altul în bucătăria jegoasă, încăperea aceea cu tavanul jos, cu pereții coșcoviți și acoperiți cu rafturi pline de flacoane prăfuite, însemne vrăjitorești, imagini cu sfinți cu ochii mâzgăliți și matroane arătându-și sexul deschis. Hai, Vrăjitoareo, băiatul și-a dat și el acordul, nu-i așa, copiluță? a întrebat-o pe Norma și ea a tăcut un moment, până când a simțit că Chabela o lovea cu piciorul pe sub masă, și atunci a încuviințat hotărâtă, iar Vrăjitoarea a țintuit-o cu privirea și Norma a simțit un fior, dar a reușit să se țină tare, cine știe ce citise în ochii Normei, pentru că după ce a scormonit o vreme cu un băț prin jarul din sobă, a spus că bine, că o s-o rezolve, o să-i facă Normei celebra ei fiertură, licoarea aceea vâscoasă, sărată și incredibil de fierbinte, cu tot alcoolul turnat de Vrăjitoare, pe lângă mănunchiul de ierburi și niște prafuri scoase din borcănașe soioase, fiertură pe care a vărsat-o într-un flacon de sticlă pe care i l-a pus Normei în față, pe masă, lângă un măr putred ce zăcea în sare grunjoasă pe o farfurie, un măr străpuns cu un cuțit lung și înconjurat de petale ofilite. Vrăjitoarea nu a vrut să primească niciun ban, dar Chabela i-a lăsat oricum pe masă o bancnotă de două sute de pesos, la care Vrăjitoarea s-a uitat cu atâta scârbă încât Norma și-a zis că sigur avea să o ardă imediat ce ele vor ieși din casă, ceea ce au și făcut după ce Vrăjitoarea le-a dat fiertura, spre ușurarea Normei. Însă, odată afară, când deja erau pe trotuar în drum spre casa Chabelei, au auzit-o pe Vrăjitoare strigându-le prin ușa întredeschisă a bucătăriei, cu vocea aceea ciudată, dogită și în același timp ascuțită, și Norma și-a întors privirea spre Vrăjitoare, dându-și seama că ei i se adresa, chiar dacă își trăsese vălul peste față. Trebuie s-o bei toată! striga. Bea-o toată și nu vomita! O să simți că te sfâșie pe dinăuntru, dar rezistă! Să nu-ți fie frică! Împinge, împinge până când...! Și îngroapă-l! Chabela o trăgea de mână cu putere, unghiile i se înfipseră puțin în încheietură. Nebuna asta crede că n-am mai făcut eu de astea, vocifera, prefăcându-se că nu aude nimic, grăbind și mai mult pasul. Mai bine ține-l! a mai spus Vrăjitoarea, dar vocea ei abia se mai auzea de la distanța aceea; Norma nu a mai reușit să audă ce încerca Vrăjitoarea să-i spună, gâfâia de la efortul de a ține pasul cu Chabela și, în același timp, de

a strânge în mână borcanul, ca nu cumva să-l scape și să se facă cioburi. Vrăjitoarea naibii, boscorodea Chabela, tare mă tem că a luat-o razna, se ține măreață, de parcă eu nu știu cum merg treburile astea; păi, eu am fost prima care și-a dat seama că ai prăjiturică la cuptor, adevărat sau nu? Se vedea pe tine, te-a trădat linia când te-ai dezbrăcat de tot ca să probezi rochia pe care ți-am dat-o, că a ta era o zdreanță, copilița mea, îți amintești? Norma își amintea foarte bine; trecuseră abia trei săptămâni de când Luismi o adusese la el acasă, trei săptămâni de la acea primă noapte petrecută împreună, stând treji până în zori, povestind și mințindu-se, pentru că încă nu se cunoșteau și nu știau ce e adevărat despre ei și ce nu, vorbind în șoaptă, pe salteaua aceea fără cearșaf, într-un întuneric aproape desăvârșit, căci becul din camera lui Luismi se arsese și tot ce vedeau era strălucirea dinților când râdeau. Au sfârșit prin a și-o trage, sau ceva de genul, în parte pentru că Norma se temuse toată noaptea că Luismi o să sară pe ea, că doar nu degeaba o primise în casă, și o să-și dea seama după rotunjimea burții, sau după gustul din gură, dar a avut noroc, pentru că Luismi nu a apucat să o sărute în noaptea aceea, iar dacă a atins-o, a făcut-o cu vârful degetelor, mângâieri timide asemănătoare bâzâitului insectelor care intrau pe ușa întredeschisă, atrase poate de transpirația de pe trupurile lor. Se dezbrăcaseră încetul cu încetul, ca să suporte mai ușor căldura, o zăpușeală pe care Norma o resimțea ca venindu-i dinăuntru, din interiorul blestematului de pântece umflat ce avea s-o trădeze imediat ce Luismi va întinde mâna ca s-o mângâie, dar el nici măcar nu a încercat. De fapt, în noaptea aceea nu a făcut nimic, au stat unul lângă celălalt și au gemut când mâinile Normei, tremurătoare din cauza neliniștii și a așteptării, au decis să ia inițiativa și să se joace cu sexul lui Luismi, trăgând de el, așa cum obișnuia să facă, cu ani în urmă, când trăgea de sexul lui Gustavo sau al lui Manolo, când îi îmbăia, și îi venea să râdă de faptul că cârnăciorul lor se lungea și se întărea pe măsură ce-l atingea mai mult. Iar Luismi, la fel ca frații ei, a stat nemișcat cât timp ea l-a mângâiat și a scos doar un mormăit când ea s-a așezat călare pe coapsele lui osoase și a început să se legene înapoi și înainte, în sus și în jos, cu ritmul acela înnebunitor care-i plăcea atât de mult lui Pepe, dar care pe Luismi părea să-l lase indiferent, căci Norma nu l-a auzit în niciun moment să geamă de plăcere, nici nu a încercat să-i atingă sânii sau să o strângă de fese, nimic; a stat atât de tăcut și de nemișcat, încât Norma, cum nu-i vedea bine fața, s-a gândit că adormise sub ea și s-a simțit umilită, i-au dat lacrimile și s-a ridicat de pe el, s-a întins din nou pe saltea, cu spatele la el, leorcă de transpirație din cauza acelei

gimnastici complet inutile, fixând cu privirea fâșia de întuneric catifelat care se vedea pe deasupra scândurii pe care Luismi o pusese în loc de ușă și era pe punctul de a adormi când l-a simțit mișcându-se în spatele ei, Luismi și-a trecut delicat mâna peste șoldul ei gol și buzele lui uscate au sărutat-o între omoplați, iar Norma s-a înfiorat, l-a căutat iarăși cu mâna, dar de data asta Luismi a luat inițiativa și, fără să-și dezlipească buzele de spatele ei, a pătruns-o brusc, cu o ușurință surprinzătoare, ținând cont de faptul că se repezise la un orificiu diferit față de cel de prima dată, singurul orificiu din trupul Normei pe care Pepe nu și-l putea revendica, pentru că Norma se simțea dezgustată la gândul unui asemenea act și bănuia că ar durea-o foarte tare, deși cu Luismi i s-a părut mai degrabă plăcut, poate pentru că Luismi nu o strivea cu greutatea trupului, sau poate pentru că se mișca altfel decât Pepe, intra și ieșea din ea într-un ritm aparte, până când, fără să se poată abține, a scos un geamăt de plăcere, un suspin ușor, care l-a făcut pe Luismi să se oprească din nou, ca și cum ar fi încremenit de teamă, așa că Norma a preluat ea inițiativa, dorindu-și să-l facă să termine, să-și dea drumul în ea, nerăbdătoare să pună punct acelei situații, dar după ce s-a mai zbătut cu frenezie o vreme, care i s-a părut interminabilă, după ce l-a luat cu totul în ea, Luismi, fără să scoată un cuvânt, i-a pus din nou palma pe șold, apoi, cu multă grijă, ca și cum s-ar fi scuzat, a ieșit flasc din ea. Cine știe cât o fi fost ceasul atunci când Norma a adormit, însă când s-a trezit, îngrijorată de împunsăturile din vezica ei dureros de plină, și-a dat seama că se făcuse ziuă. A încercat să-l trezească pe Luismi ca să-i spună unde e veceul, dar el dormea dus, nu a reacționat nici atunci când ea l-a scuturat de umăr; a continuat să stea ghemuit pe saltea, cu vertebrele proeminente sub pielea întunecată. Era atât de slab, încât Normei i-a trecut prin minte că ar putea fi mai tânăr chiar și decât ea, așa costeliv cum era și cu sexul acela subțire, ca un melc temător, ascuns în tufișul de păr dintre picioare, cu brațele firave și buzele groase, strânse în jurul degetului mare pe care și-l sugea în somn. Norma s-a așezat în fund pe saltea și și-a luat rochia pe care o purtase ziua trecută, gândindu-se că Luismi poate se va trezi de la mișcările ei, însă el a continuat să doarmă cu degetul în gură, chiar și după ce ea s-a ridicat în picioare, a mișcat scândura care ținea loc de ușă, a ieșit și a urinat în capătul curții. După ce s-a ușurat cu totul și și-a scuturat fundul ca să scape până și de ultima picătură de urină, care amenința să i se scurgă pe picior, s-a ridicat, și-a lăsat rochia în jos, s-a uitat la casa cu pereți de rumeguș presat, care se înălța în celălalt capăt al curții, și a văzut, surprinsă, cum o femeie cu părul lung și creț

îi făcea semne cu mâna de la una dintre ferestrele deschise ale casei. Norma s-a uitat în jur și s-a convins că nu mai era nimeni în curte, că femeia într-adevăr vorbea cu ea. Nu fi scrofiță, drăguțo, i-a zis femeia când Norma a ajuns în dreptul ferestrei. Femeia îi zâmbea cu buzele ei groase, date cu roșu ca granatul. Avea umerii goi și părul despletit și înfoiat de umezeala dimineții, ca o aură roșcat-castanie ce-i înconjura fața pudrată și brăzdată de dungi întunecate, urmele machiajului scurs. Sigur e mama lui Luismi, s-a gândit Norma, văzând cât de mult îi semăna părul cu cel al băiatului și a simțit că obrajii îi iau foc de rușine. Femeia și-a aprins o țigară. E o baie înăuntru, a zis, dând afară primul fum pe deasupra capului Normei. Cu capătul aprins al țigării a făcut semn spre interiorul casei. Dacă ai nevoie la baie, intră și gata, fără frică, nu mușc. Norma a dat din cap că a înțeles și a rămas uluită de dinții perfecți, chiar dacă ușor îngălbeniți, dezveliți de acele buze colorate, aproape ca de paiață. Mă numesc Chabela, a spus. Tu cine ești? Norma, a răspuns fata, după o pauză bine gândită. Norma, a repetat Chabela, Norma. Știi ceva? Ești leită Clarita, sora mea mai mică. A trecut un car de ani de când n-am văzut-o, dar semeni tare bine cu Clarita. Și pariu că ești la fel de curvuliță ca ea, corect? Pentru că tocmai ce ți-ai tras-o cu măgarul ăsta, nu? a spus, arcuindu-și sprâncenele subțiri, date cu dermatograf negru, în timp ce a îndreptat vârful țigării spre baraca în care dormea Luismi. Norma și-a mușcat buzele și a roșit din nou când Chabela a luat tăcerea ei drept afirmație și a izbucnit într-un hohot de râs strident, după care a țipat atât de tare încât cu siguranță cuvintele ei, străbătând aerul cețos al dimineții, s-au auzit până în stradă: Ți-o iei în cap, nemernicule! E destul de mititică! Apoi i-a spus Normei, cu un zâmbet ușor forțat: să mor eu dacă nu ești leită Clarita, drăguță; numai că tu mai ai nevoie și de o baie, puți ca un pește stricat, iar rochia aia de pe tine e plină de jeg. E singura pe care o am, a mărturisit Norma, cu un firicel de voce, făcând-o pe Chabela să-și dea ochii peste cap de indignare. A mai tras repede un fum, apoi a aruncat țigara în curte, fără să o stingă. Mișcându-și grațios umărul, i-a făcut semn Normei să intre, însă fata a șovăit. Hai, nu fi fraieră, a strigat Chabela, înainte de a dispărea de la fereastră. Norma a dat ocol casei și a intrat pe prima ușă deschisă, care dădea într-o cameră ce părea să joace rolul de salon, sufragerie și bucătărie în același timp, o încăpere cu pereții vopsiți în tonuri diferite de verde, mirosind puternic a scrum de țigară, a prăjeală, a toxine de alcool. În mijlocul încăperii, un bărbat stătea prăbușit într-un fotoliu, cu picioarele rășchirate și mâinile încrucișate pe burtă. Purta ochelari negri, o

mustață rară, căruntă și urmărea un concurs la televizorul dat la minimum. Norma a șovăit în prag, a murmurat un salut și și-a aplecat capul când a trecut prin dreptul televizorului, pentru a nu-l deranja de bărbat, însă după câteva secunde, când individul a căscat gura și a scos un sforăit lung și răsunător, și-a dat seama că doarme dus. Ghidându-se după mirosul de tutun și după vocea dogită a Chabelei, care torăia ca o moară stricată, Norma a străbătut un hol mic și s-a oprit în dreptul singurei uși deschise. Asta-i camera mea, a întâmpinat-o Chabela. Îți place? Dar înainte ca Norma să apuce să răspundă, a continuat: Eu am ales culorile, am vrut să arate ca dormitorul unei gheișe, ce zici? Am niște rochii pe care nu le mai port, m-am gândit să le dau puicuțelor de la Excalibur, dar proastele alea nu știu ce e aia recunoștință, toate-s niște târâturi, așa că dă-le-n colo. Norma a contemplat pereții în roșu și negru, perdelele cândva albe, îngălbenite de umezeală și fum de țigară, patul imens care ocupa aproape toată încăperea și pe care zăcea un maldăr de haine, pantofi, cutii de cremă și de machiaj, umerașe și sutiene. Ia, încearc-o pe asta, i-a cerut Chabela. Ținea în mână o rochie lycra cu picățele albastre pe fond roșu. Hai, intră, ți-am zis că nu mușc; ce-ai încremenit acolo, drăguță? Cum ai zis că te cheamă? Norma a deschis gura ca să răspundă, însă Chabela nu a făcut nicio pauză: Lumea asta aparține celor vii, a perorat ea. Cum pleci capul, cum ți-l taie. Să-i spui tâmpitului ăstuia de băiat să-ți cumpere niște haine. Nu te lăsa, așa-s toți bărbații: niște profitori încrezuți pe care trebuie să stai cu biciul dacă vrei să facă ceva bun, iar mucosul ăsta nu-i altfel; sau te ții tare, sau o să-și dea toți banii pe droguri și după o vreme o să te trezești că îl întreții ca proasta, Clarita. Ascultă-mă, că-l știu eu, o-ho-ho, și încă cum îl știu, cu toate apucăturile, pe nenorocitul ăsta, doar eu l-am făcut; așa că nu te culca pe-o ureche și insistă; să-ți cumpere haine, să-ți dea bani de cheltuială, să te scoată la plimbare prin Villa, așa trebuie ținuți bărbații în frâu, ca să nu se apuce de prostii. Norma s-a arătat de acord, doar că a trebuit să-și ducă mâna la gură pentru a-și ascunde zâmbetul care i se ivise când Chabela a tăcut pentru o clipă și amândouă au auzit sforăitul zgomotos al bărbatului adormit în sufragerie. Măi Clarita, am văzut că mori de râs, șmecheră ce ești, i-a spus Chabela, zâmbind și ea și arătându-și dinții mari din față. Așa cum îl vezi, încurcă-lume ăsta a fost cândva un bărbat adevărat, un golan sadea, înainte de a avea accidentul. Mi l-au nenorocit pe viață, Clarita, l-au făcut bun de nimic, un bețivan de căcat, nu-i în stare nici să-mi facă o cafea când mă întorc ruptă de la muncă. Trebuia să-l trimit în aia a mă-sii, corect? Să-l schimb pentru modelul

anului, un bărbat adevărat; să nu crezi că nu am de unde alege. Așa babă cum mă vezi, încă mai întorc capul după mine când mă plimb prin Villa și, dacă pocnesc din degete, imediat se face coadă aici de tâmpiți care se întrec să rămână cu mine, să mă cucerească... Dar intră, Clarita, nu mai fi mironosiță, copilă. Norma a înaintat până în mijlocul camerei, cu rochia în mână, amețită de flecăreala Chabelei și de fumul țigărilor pe care femeia le suda în timp ce vorbea, fără să tușească, fără să se înece, chiar dacă ținea țigara între dinți când se apleca să ia lucruri de pe jos și să le arunce pe pat, sau să scoată haine dintre cele care zăceau deja pe saltea și să le arunce nepăsătoare pe jos. Tu ce zici, Clarita? Să-l bag în mă-sa pe șchiopul ăsta futut sau să mă-ngrijesc de el în continuare? Până la urmă-i casa mea, frate; ridicată cu sudoarea bucilor mele, să nu-ți închipui că tâmpitul ăsta a mișcat vreun deget când s-au făcut toate astea. Chabela și-a ridicat mâinile cu palmele în sus și le-a rotit în jur arătând spre mobilier și spre toate lucrurile din cameră, spre pereți și perdele și, aparent, spre toată casa și toată curtea, poate chiar și spre tot satul. Norma și-a mușcat buzele, temându-se să răspundă, numai că Chabela, din fericire, și-a continuat vorbăria fără să aștepte răspunsul fetei. De asta trebuie să fii șmecheră, Clarita, tu ești tânără, drăguța mea, tu chiar că poți căuta ceva mai bun decât mucosul ăsta ratat. Iartă că-ți spun în față, dar îți vorbesc din inimă: nu știu ce naiba ai văzut la el, dar sigur găsești tu ceva mai bun, pentru că tu și cu mine știm că tâmpitul ăsta n-o să facă niciodată ceva bun cu viața lui. Dacă vrei, îți dau eu bani de autobuz, copila mea, ca să te întorci în satul tău sau, în pizda mea, de unde îi fi, că sunt gata să-mi tai coaiele pe care nu le am că nu ești din La Matosa... Adevărat că nu? Precis că nu ești nici din Villa... Oh, Doamne Dumnezeule! Ce stai acolo ca proasta-n pulă, Clarita? Dă-ți jos rochia aia jerpelită, copilă. Să nu-mi spui că ți-e cumva, până la urmă nu ai nimic ce n-am și eu. Hai, arunc-o de pe tine! Norma nu a avut de ales, și-a scos haina de bumbac și a lăsat-o să cadă pe jos, apoi și-a băgat imediat capul și umerii în rochia pe care i-o dăduse mama lui Luismi. Pânza era mătăsoasă și se mula pe formele corpului. S-a privit în oglinda care atârna pe singurul perete vopsit în negru: s-a îngrozit văzând că burta îi ieșea în evidență mai tare ca niciodată. Tu, Clarita, de ce n-ai zis că ești borțoasă? Fața mamei lui Luismi a apărut în oglindă peste umărul Normei. Gura aceea cu buzele roșii zâmbea cu răutate. Ia să vedem, am zis să-ți ridici rochia; Norma, speriată de apropierea femeii și de tonul ei hotărât, s-a aplecat puțin, a apucat tivul rochiei și l-a ridicat. Chabela nu a luat în seamă picioarele ei păroase și sexul la vedere, ci și-a concentrat

privirea nesățioasă asupra rotunjimii burții Normei. Cu o unghie dată cu verde radioactiv, a urmărit linia purpurie care împărțea pântecele Normei de la părul pubian până la buric. Dincolo de gâdilătură, fata a simțit că o ia cu leșin. Linia trădătoare, a spus Chabela. Norma a dat drumul rochiei și și-a întors capul ca să privească pe fereastră, la șirul de palmieri unduindu-se departe, în bătaia brizei, și a făcut asta pe de o parte pentru că-i era rușine să se uite în ochii Chabelei, dar și ca să nu mai inhaleze fumul unei noi țigări aprinse. E al lui Luismi? a întrebat femeia. Nu, a răspuns fata. El știe? Fata a ridicat din umeri, apoi a dat din cap. Nu, a zis din nou. A privit-o pe Chabela în oglindă. Femeia se uita gânditoare la pântecele Normei. Și-a încrucișat brațele pe piept și a scuturat cu nervozitate scrumul țigării în aer. A scos un fuior de fum pe la colțul gurii, apoi a zis bine, deocamdată nu-i spunem nimic, corect? Norma a continuat să o privească în oglindă. Pentru că tu nu vrei să-l ții, sau vrei? Norma a simțit că îi iau urechile foc; avea din nou obrajii îmbujorați. Dacă nu vrei să-l ții, știu pe cineva care te poate ajuta, cineva care știe cum să rezolve chestiile astea. E cam dusă, biata de ea, și adevărul e că îți cam vine să fugi în cealaltă direcție când o zărești, dar e o persoană bună și o să vezi că nici n-o să vrea să ne ia bani. Nici nu-ți poți închipui din câte probleme ne-a scos pe mine și pe fetele de la Excalibur. Putem să-i spunem să te rezolve, dacă nu vrei să-l ții; sau vrei să-l ții? Trebuie să te hotărăști, drăguța mea, și încă repede, pentru că burtoaia asta nu mai scade. Norma nu îndrăznea să o privească pe Chabela în ochi, nici măcar în oglindă, așa că s-a uitat la propriul trup. Nu doar burta îi era mai mare ca niciodată, acum până și sânii îi atârnau, cu o cupă sau două mai mari, nu era foarte sigură. Trecuse o săptămână de când nu mai purta singurul sutien pe care-l avea și bineînțeles că nu-l purtase în ziua când s-a hotărât să fugă de acasă: nici măcar nu o mai cuprindea. Îi rămăsese bună numai rochia aia de bumbac, pe care Chabela tocmai o ridica de jos, cu două degete, scârbită; rochia purtată când se hotărâse să dispară din Ciudad del Valle, cu pantofii decupați și o bluză ce s-a dovedit inutilă în dogoarea ce cuprinsese autobuzul după ce începuse să coboare spre coastă, o bluză despre care Norma nici nu mai știa unde o uitase. Mai mult ca sigur pe scaunul din autobuz, când șoferul a trezit-o ca să coboare. Sau poate acolo, în stufăriș, unde s-a ascuns de tipii ăia cu camioneta care o urmăreau. Pentru o clipă, îndemnată de neașteptata muțenie a Chabelei, a fost pe punctul de a deschide gura și de a spune totul: totul, fără să treacă nimic sub tăcere, numai că tocmai atunci i-a atras atenția o voce care-i striga numele în curte. Era Luismi, de cealaltă parte a

ferestrei; Luismi în chiloți, cu ochii mijiți din pricina soarelui amiezii (sau de enervare) și cu părul încâlcit. Ce faci acolo? a întrebat-o pe Norma, când a zărit-o în penumbra din cameră. Ce naiba-ți pasă ție, băgărețul pulii, i-a strigat Chabela, cu o nouă țigară între buze. Luismi i-a aruncat maică-sii o privire ucigătoare. S-a strâmbat groaznic, s-a întors și a luat-o spre cocioaba aceea ce amenința să se dărâme din clipă-n clipă și căreia el îi zicea căsuța lui. Norma și-a zis că e mai bine să-l urmeze. I-a mulțumit Chabelei pentru rochie și a trecut în viteză prin sufrageria unde bărbatul continua să moțăie cu televizorul deschis. Nu vreau să vorbești cu ea, i-a zis Luismi imediat ce Norma a intrat în căsuță. Nu vreau să vorbești cu ea, nici să intri-n casa aia, m-ai înțeles? Nu a ridicat vocea, însă a strâns-o atât de tare de braț încât i-a lăsat urme. Dacă vrei să te piși, du-te-n spate, a continuat el, dar să nu mai calci în casa aia, nu vreau să te facă una dintre curvele ei, m-ai înțeles? Norma i-a spus că da, că a înțeles, chiar l-a rugat să o ierte, deși nici nu știa pentru ce-și ceruse iertare, însă în următoarele zile, în timp ce Luismi sforăia pe saltea, uneori până seara, Norma, incapabilă să suporte căldura emanată de tabla acoperișului cocioabei, ieșea pe furiș și se ducea în cealaltă parte a curții, la casa cu pereții din plăci de rumeguș presat, în bucătăria Chabelei. Intra pe ușa care stătea mereu deschisă, făcea cafea, ochiuri, fasole sau orez cu banane coapte, sau *chilaquiles*, sau ce putea cu ce găsea prin debara, uneori chiar înainte ca Munra, soțul Chabelei, să se trezească. Când Chabela se întorcea de la muncă, cu tocurile ei răsunând prin casă, cu șuvițele de păr scăpate din strânsoarea cocului, cu ochii obosiți de nesomn și de la fumul de țigară, vedea mâncarea pe masă și zâmbea până la urechi, bucuroasă: Clarita, draga mea, ești mai doamnă decât mine, ce bine arată ochiurile astea, păcat că nu te-am avut pe tine în loc de mucosul ăsta nenorocit, iar după ce Chabela mânca și fuma o ultimă țigară înainte de a se retrage în camera ei ca să se culce, cu ventilatorul de la picioarele patului dat la maximum, Norma umplea o farfurie cu mâncare, traversa curtea, îl trezea pe Luismi și-l obliga să mănânce. Sărmanul era atât de slab încât Norma aproape că-i putea înconjura bicepsul cu palma, slab de să-i numeri coastele, fără să trebuiască să-și țină răsuflarea pentru asta. Atât de slab și atât de urât, dacă e să o spună pe aia dreaptă, cu fața plină de coșuri, cu dinții strâmbi, cu nările de negru și părul ăla aspru care părea să le fie specific celor din La Matosa. Poate de aceea Norma simțea o mare tandrețe când îl vedea mulțumit: când zâmbea la vreo glumiță spusă de ea și ochii îi scăpărau puțin, iar toată acea tristețe care-l apăsa dispărea și el redevenea pentru o clipă băiatul care s-a apropiat de ea în

parcul din Villa, acolo unde ea stătea pe o bancă, plângând de foame și de sete, fără nicio lețcaie, iar șoferul autobuzului cu care venise din Ciudad del Valle a trezit-o și a dat-o jos într-o benzinărie în mijlocul pustiului, înconjurată de kilometri și kilometri de plantații de trestie, în plus avea fața și brațele arse de soare, iar picioarele umflate îi ardeau de la cât mersese pe jos de la benzinărie până în centru, pe cărările dintre parcele, așa că atunci când Luismi a venit la ea și a întrebat-o de ce plânge, Norma se gândea să meargă la hotelul acela micuț, de peste drum de parc — Hotel Marbella, scris cu un roșu aproape sângeriu pe firma prinsă de unul dintre pereți — și să-l roage pe recepționer să o lase să dea un telefon, unul singur, ca să vorbească cu maică-sa în Ciudad del Valle, să-i spună unde se află și de ce fugise; avea să-i povestească totul, chiar dacă maică-sa precis va striga la ea și îi va închide telefonul, iar Norma nu ar fi avut de ales și s-ar fi întors în drum, ar fi luat o ocazie până la Puerto, ca să-și ducă planul la capăt. Cu puțin noroc, bineînțeles că poate nici nu ar fi trebuit să călătorească până la Puerto. Poate că, de fapt, coasta nu era atât de departe, poate că exista mult mai aproape vreun promontoriu de pe care să se arunce în valuri. Culmea, tipii ăia cu camioneta, care o urmăriseră pe drumul spre sat, și-au făcut apariția din cealaltă parte de parc, iar Norma era gata să se ridice de pe bancă și să dea fuga la hotel, când băiatul cu păr blond-închis, slăbănogul ăla care-i aruncase priviri toată după-amiaza, în timp ce prietenii lui se prăpădeau de râs și fumau marijuana, așezați pe cea mai ascunsă bancă din parc, a străbătut piațeta și s-a apropiat zâmbind de Norma, s-a așezat lângă ea și a întrebat-o ce se întâmplă, de ce plânge. Norma l-a privit pe băiat în ochi și a văzut că erau negri, foarte negri, dar blânzi, împodobiți cu gene lungi, care-i dădeau o înfățișare visătoare, în ciuda urâțeniei restului feței, cu obrajii plini de coșuri, nasul turtit și buzele groase, de asta pe Norma nu a lăsat-o inima să-l mintă, deși nici nu-i venea să-i spună tot adevărul, așa că a ales calea de mijloc: i-a spus că plânge de sete și de foame, se rătăcise și nu mai are niciun ban în geantă, dar nici nu se poate întoarce acasă pentru că făcuse ceva foarte rău. Nu i-a spus că până în după-amiaza aceea, când șoferul autobuzului a dat-o jos la marginea drumului când nu a mai putut plăti pentru a merge mai departe, planul ei era să meargă la Puerto, acolo unde își amintea că fusese cândva cu maică-sa, pe când Norma era atât de mică încât niciunul dintre frații săi nu se născuseră încă, deci ea trebuie să fi avut vreo trei sau patru ani, sau, dacă se gândea mai bine, poate că atunci maică-sa era însărcinată cu Manolo, iar Norma habar nu avea ce-o aștepta. Din câte își amintea Norma, atunci fusese

pentru ultima dată singură cu mama ei, numai ele două, contemplaseră apele Golfului din cortul lor, făcuseră baie zilnic în marea caldă, mâncase pentru prima dată doradă prăjită și crochete de crab și i se păruseră delicioase. Nu i-a spus lui Luismi nici ce avea de gând să facă imediat ce ar fi ajuns la Puerto: să meargă pe plaja unde fusese cu maică-sa, până la stânca imensă ce se înălța în sudul orașului, să urce până în vârful stâncii și apoi să se arunce cu capul în jos în valurile negre și agitate, să termine astfel cu toate, odată pentru totdeauna, cu viața ei și cu cea care creștea înăuntrul ei. Nu i-a spus nimic din toate astea; i-a spus doar că-i este foarte sete și foarte foame, că e moartă de oboseală și de frică, pentru că nu cunoaște pe nimeni în oraș, iar niște indivizi o urmăriseră cu o camionetă în timp ce se îndrepta spre centrul din Villa, a fost nevoită să părăsească drumul și să se ascundă în stufăriș, pentru că ăia care mergeau în benă începuseră s-o fluiere, de parcă ar fi fost o cățea, iar cel de la volan, un ins blond, cu ochelari negri și pălărie de cowboy, a dat mai încet muzica, *me haré pasar por un hombre normal* și i-a cerut Normei să urce în mașină, *que pueda estar sin ti, que no se sienta mal*, dar ei i s-a făcut frică și a luat-o la fugă printre parcele, s-a ascuns în buruieni până când indivizii s-au săturat să o mai caute și au plecat în trombă; exact aceiași tipi care chiar acum, a gemut Norma, stăteau în partea cealaltă a parcului, în fața restaurantului de lângă biserică, a zis și a arătat cu degetul spre camionetă, iar Luismi, zâmbind fals, un rânjet care i-a descoperit dinții strâmbi, i-a luat mâna, a strâns-o între palmele lui și i-a șoptit să nu arate spre ei, să nu mai arate niciodată spre oamenii ăia; făcuse foarte bine că fugise de ei, pentru că toată lumea știa că blondul cu pălărie e traficant de droguri, se numea Cuco Barrabás și obișnuia să răpească fete numai pentru a le face rău, iar apoi, Luismi, cu privirea în pământ și cu vocea tremurătoarea, ca și cum i-ar fi fost puțin rușine, i-a spus Normei că nu are bani, dar, dacă mai putea aștepta puțin, poate că va reuși să facă rost și apoi ar putea să mănânce un sandviș, acolo, peste drum de parc și, dacă Norma voia, putea să rămână la el peste noapte, în casa lui, doar că el nu locuia în Villa, ci într-un sat numit La Matosa, la treisprezece kilometri și jumătate de unde se aflau, dar numai dacă voia ea, normal, pentru că nu putea s-o ajute altfel, să nu-și mai strice ochii frumoși cu lacrimi amare, dar, în fine, dacă ea nu voia, nu era nicio supărare... Trebuia doar să-i promită că pentru nimic în lume nu va urca în camioneta lui alde Cuco, toată lumea din sat știa că blondul acela era un nemernic care le făcea fetelor niște chestii îngrozitoare, lucruri cumplite despre care nu avea chef să vorbească în acele momente, important era ca Norma să înțeleagă că nici în

ruptul capului nu trebuia să urce în camioneta aia, nici să ceară ajutorul poliției, pentru că dobitocii ăia jucau pentru același stăpân, până la urmă erau cu toții o apă și-un pământ. Norma, cu lacrimi de mulțumire în ochi și cu gâtul ars de sete, i-a promis că așa o să facă și că o să-l aștepte, iar Luismi a dispărut să facă rost de bani și ea a rămas acolo, pe bancă, cu mâinile-n poală, cu ochii mijiți și cu buzele strânse, ca și cum s-ar fi rugat, deși în realitate încerca să alunge vocea care răsuna înlăuntrul ei și-i spunea că e o proastă că are încredere într-un bărbat total necunoscut, un bărbat care precis voia doar să profite de ea, să o ducă de nas cu promisiuni false și vorbe frumoase, pentru că așa erau toți, nu-i așa? Niște șmecheri care promiteau vrute și nevrute, dar numai gura era de ei. Însă Luismi s-a ținut de cuvânt, Luismi a demonstrat că vocea aceea se înșela; întârziase câteva ore, dar revenise când peste parc se lăsase întunericul și nu mai era nimeni acolo, în afară de fumătorii de iarbă, i-a arătat banii de care făcuse rost și a dus-o să mănânce un sandviș la chioșcul de lângă parc, apoi, ținând-o de mână, a condus pe străzile întortocheate ale orașului, tăcute și prăfuite, bătute de haite de câini de pripas care-i priveau neîncrezători. Au străbătut o livadă imensă de mango încărcați de fructe încă verzi, apoi o punte peste un râu învăluit în bezna ce se lăsase între timp, după care au ajuns la o potecă ce tăia în două o pășune cu ierburi foșnitoare. Bezna se făcuse atât de deasă încât Norma nu mai vedea nici pe unde călca; drumeagul urca și cobora, se îngusta și se lățea, iar Norma nu-și dădea seama cum reușea Luismi să se orienteze în întunericul acela. Avea senzația că drumeagul putea dispărea în orice clipă, iar ei doi s-ar rostogoli până în fundul unei prăpăstii, așa că-l strângea de mână pe Luismi și tot la câțiva metri îl ruga să nu mai meargă atât de repede, iar când au trecut printr-un lan de trestie, plin de insecte ce bâzâiau amenințătoare, Luismi și-a trecut brațul pe după umerii ei și a început să cânte încetișor. Avea o voce frumoasă, o voce de bărbat, nu ca trupul lui, care încă mai era de copil, și în bezna înfricoșătoare care părea să-i înghită, cântecul său a mai liniștit-o pe Norma, i-a alungat durerea din picioarele pline de bășici și amețeala dată de acea voce interioară ce nu înceta să-i repete să plece de lângă băiatul acela, să se întoarcă la șosea, să ajungă cumva la Puerto, să urce pe promontoriu și să sară în apă, să se facă bucăți pentru ca toate alea să se sfârșească odată. După ce au mers la nesfârșit, drumeagul mărginit de tufișuri verzi a dat într-un sat fără șosele, nici parcuri, nici biserici, doar câteva case luminate de becuri palide. Au coborât o costișă care i-a dus în fața unei căsuțe de cărămidă, și aceea luminată tot de un bec fără abajur, care atârna de tavanul

verandei. Dar în loc să intre în casă, ori să bată la ușă, băiatul a condus-o în capătul curții, acolo unde se afla căsuța cu pereți din plăci de rumeguș presat, despre care el s-a lăudat că o înălțase cu mâinile lui, un adăpost care Normei i s-a părut mai mult decât minunat, într-atât era de obosită, și s-a așezat imediat pe saltea, fără ca Luismi să-i fi cerut asta și, în șoaptă, a început să-i spună povestea ei, sau mai degrabă, părți din povestea ei, cele de care nu se rușina prea tare, iar el, întins lângă ea, a ascultat-o și nu a încercat deloc să-i atingă alte părți ale trupului, în afară de mâini și de față, nici nu-i ceruse să se întindă pe spate și să-și deschidă picioarele sau să stea în genunchi și să-i sugă pula, așa cum Pepe îi cerea de fiecare dată când se băgau în pat. Suge-mi pula, zicea, suge-mi coaiele, suge-mi-le tare, micuțo, cu poftă, așa, ia-o toată, nu te preface că ți-e greață, știu eu că-ți place, deși nu era așa, Normei chiar nu-i plăcea deloc, însă el o ținea una și bună, iar ea nu s-a chinuit să-i spună că se înșală. Adevărul este că la început îi plăcuse, adevărul este că la început ajunsese să creadă că Pepe era frumos, ba chiar îi plăcuse când maică-sa l-a chemat să locuiască cu ei, să fie tată vitreg pentru Norma și frații ei, pentru că cu Pepe lucrurile mergeau mai bine, avea mai puțin de furcă cu frații ei, iar maică-sa nu se mai închidea în closet ca să urle că își dorește să moară, că nu are pe nimeni pe lumea asta, nici nu-i mai închidea noaptea în casă pentru a merge să se îmbete. Însă Norma nu era pregătită să-i spună lui Luismi despre Pepe; nici măcar nu mai voia să se gândească la el și la lucrurile pe care le făceau împreună, pentru că dacă ar fi ajuns să-i spună ce se petrecuse cu adevărat, atunci Luismi și-ar fi dat seama cât de groaznică era Norma și i-ar părea rău că a ajutat-o, ar da-o afară din casă, ar trimite-o înapoi în întunericul de afară, așa că s-a mulțumit să-i povestească despre Ciudad de Valle, cât de urât, cenușiu și rece era, asemenea zonei unde locuia, împreună cu maică-sa și soțul ei și cu o droaie de frați enervanți care-i făceau viața un iad, iar maică-sa o certa tot timpul din cauza lor. Și-a inventat un iubit, învățau, chipurile, la același liceu, numai că el era pe-a unșpea, nu pe-a noua; un băiat foarte frumos și rebel, un renegat cu plete și blugi rupți, de care familia ei voia să o îndepărteze cu orice preț; inventa pentru a nu fi nevoită să-i mărturisească lui Luismi că singurul bărbat pe care-l sărutase până atunci era Pepe, tatăl ei vitreg, soțul mamei ei, când ea avea doișpe, iar el douăzeci și nouă, în ziua aceea când s-au uitat la un film la televizor, ghemuiți pe sofa sub o pătură, iar el a râs de ea că nu sărutase pe nimeni, și atunci Norma, mai în glumă, mai în joacă, i-a luat fața în palme și l-a sărutat pe gură, un țocăit umed care-a atins și mustața lui Pepe, mustața

aia pe care el se chinuia pe atunci să o lase să crească, un sărut la care el a răspuns izbucnind în râs și gâdilând-o, până ce frații ei au venit în fugă și li s-au alăturat. Lui Pepe îi plăcea să o provoace, să o șicaneze; își punea mâna cu palma în sus exact pe locul unde Norma voia să se așeze și o pișca de fund, apoi se prefăcea că nu știe nimic, ceea ce era destul de distractiv la început, căci toată atenția aceea o făcea pe Norma să se simtă importantă, iar Pepe insista să se așeze lângă ea când se uitau la desene animate, o cuprindea pe după umeri și-i mângâia spatele, umerii, părul, dar numai atunci când mama Normei era la fabrică, numai când frații ei se jucau cu alți copii în curțile de prin vecini și mereu numai sub pătură, ca nimeni să nu vadă ce face Pepe cu mâinile în timp ce se uită la televizor, cum îi alunecă degetele pe pielea Normei, urmărindu-i formele trupului, mângâieri pe care nimeni nu i le oferise vreodată, nici măcar maică-sa, nici măcar în vremurile bune, când erau numai ele două, fără nimeni altcineva, și Norma nu trebuia să se bată cu nimeni pentru ca maică-sa să fie atentă și drăgăstoasă cu ea. Gâdilături care în realitate nu gâdilau, alintări care o făceau să tremure, simțindu-se lipicioasă pe dinăuntru, rușinată de gemetele care-i scăpau fără să vrea și pe care trebuia să le disimuleze cu orice preț, ca nu cumva să o audă frații ei, să nu afle maică-sa, ca nu cumva Pepe — care în momentele acelea părea enervat pe ea, pentru că i se îngreuna respirația și gâfâia cu ochii dați peste cap — să se oprească și să nu mai facă ce făcea dacă și-ar fi dat seama cât de mult îi plăcea ei, așa că rămânea cu privirea țintuită pe ecran și zâmbea la glumele de la televizor când era cazul, prefăcându-se că nu simte nimic, ca și cum ar fi fost insensibilă la mângâierile lui, până când el se plictisea, sau obosea, se ridica de pe sofa și se închidea în closet, iar când revenea își punea degetele sub nasul Normei, obligând-o să inspire izul ce-i rămânea pe degete după ce urina, și Norma începea să râdă, pentru că toate i se păreau haioase și amuzante din nou, Pepe nu făcuse altceva decât să glumească, Pepe nu făcea altceva decât să-i arate cât de mult ține la ea, mai mult decât la frații ei, chiar și decât la Pepito, bebelușul pe care maică-sa îl adusese pe lume cu câteva luni în urmă. Noaptea, când chipurile dormeau cu toții, Norma trăgea cu urechea la ce discutau Pepe cu maică-sa, mai ales atunci când vorbeau despre ea și maică-sa se arăta surprinsă de cât de repede se dezvoltă Norma, cât de ciudat se poartă în ultimul timp și cât de tare o supără pe maică-sa că Pepe o bagă în seamă prea mult pe mucoasă, iar el îi spunea să nu fie tâmpită, tot ce voia el era să-i ofere dragoste bietei fetițe care nu avusese noroc să aibă parte de un tată adevărat și că era firesc ca fetița să fie marcată de afecțiunea sinceră și

total inocentă arătate de Pepe, ba chiar era normal să-l îndrăgească puțin mai mult, ce mai, asta e, crește ca din apă, o chinuie hormonii, sărăcuța, poate chiar își imaginează că țin la ea în alt fel, căci e încă prea mică pentru a putea exprima ce simte în inimuca ei, îi dădea înainte Pepe, și chiar că le avea cu vorbitul; uneori nici nu ai fi zis că nu-și luase bacalaureatul, uneori lăsa impresia că studiase dreptul sau jurnalismul, că era profesor sau învățător, căci mereu avea răspuns la orice și folosea cuvinte pe care nimeni nu le mai auzise, cu care o fermeca pe mama Normei și o convingea, astfel că în dimineața următoare o lua de la capăt cu litania ei, înainte de a merge la muncă și a o lăsa pe Norma să-și ducă frații la școală, să le facă de mâncare: Norma, nu mai ești o copilă, azi-mâine vei fi domnișoară, așa că trebuie să te porți cum se cuvine, să ai grijă de casa asta și să fii un exemplu pentru frații tăi. Vai de pielea ta dacă aflu că mai umbli cu Tere și cu celelalte mucoase curviștine din vale și tot vai de pielea ta dacă-mi ajunge la urechi că te-ai dus la biliard, acolo unde merg băieții de liceu. Să nu crezi că mai am caș la gură și că nu știu ce se-ntâmplă acolo; am auzit că e plin de coate-goale care abia așteaptă să bage mâna în chiloții proastelor care se lasă, să profite de ele și să le lase cu burta la gură. Norma nega dând din cap și zicea: nu, mamă, eu nu umblu pe acolo, du-te liniștită, nu-ți face griji, mereu vin direct acasă, chiar dacă mai apoi, când rămânea singură, se gândea la ce-i spusese maică-sa și nu înțelegea ce e aia cu burta la gură, nici ce legătură avea cu vecinele ei, sau cu sala de biliard de la colț, sau cu băgatul mâinii în chiloții uneia, își bătea capul cu toate astea, pentru că Pepe începuse să țină cu tot dinadinsul să-i bage Normei un deget înăuntru și zicea că trebuie neapărat să-și bage în ea tot degetul mijlociu, chiar dacă o s-o usture, chiar dacă o să simtă împunsături în pântece. Și a fost și mai îngrijorată după ce, într-o după-amiază, a apucat-o durerea de burtă, a intrat în baia școlii și a observat că are chiloții pătați de sânge, un sânge întunecat, stricat, care-i curgea exact din gaura în care Pepe scormonise cu degetul în ultimele zile. Deci chiar s-a întâmplat, și-a zis atunci îngrozită, până la urmă s-a întâmplat exact lucrul despre care maică-sa îi vorbise de atâtea ori, atrăgându-i atenția: fatidica burtă la gură care avea să le distrugă viața, ei și întregii familii, pedeapsa pentru că-l lăsase pe Pepe să-i bage degetele între picioare și precis și pentru că ea însăși continuase singură acele atingeri, noaptea, când nimeni nu o putea vedea sau auzi, când frații ei dormeau duși lângă ea, iar Pepe și maică-sa, mult prea ocupați cu a face patul să scârțâie, nu băgau de seamă ce face ea: își atingea gaura gândindu-se la Pepe, la degetele și la limba lui Pepe. Așa că s-a

hotărât să nu spună nimic, nimănui despre acea sângerare: se temea ca nu cumva mama ei să-și dea seama de ce se întâmpla, de ce făcuse Norma, de ce continua să-i facă Pepe atunci când ea era la muncă. Se temea că o s-o dea afară din casă, așa cum îi spusese, de atâtea ori, că se întâmpla cu proastele care rămâneau cu burta la gură; erau scoase în șuturi în stradă, iar ele trebuiau să se descurce singure, așa cum puteau, lipsite de adăpost, și toate astea pentru că îi lăsaseră pe bărbați să profite de ele, nu se făcuseră respectate, pentru că toată lumea știe că bărbatul ajunge până acolo unde îl lasă femeia. Adevărul este că pe atunci Norma îi permisese multe tatălui său vitreg, prea multe, iar cel mai rău era că avea chef să-i permită încă și mai multe, să-i dea voie să-i facă ceea ce își dorea el atât de mult, lucrul ăla pe care mereu i-l șoptea la ureche, iar băieții de la școală îl scriau și-l desenau pe pereții toaletei, lucrul pe care bătrânii de pe stradă i-l murmurau când trecea pe lângă ei și pe care ea își dorea să i-l facă, Pepe sau băieții sau bătrânii, oricine, ca s-o spună pe șleau: să-l facă odată și să scape, să nu se mai gândească și să nu mai simtă golul acela dureros care de câteva luni încoace o făcea să plângă în tăcere, cu fața în pernă, în zori, înainte să sune deșteptătorul maică-sii, înainte ca primele camioane să umple de smog aerul înghețat, cenușiu, al diminețelor din Ciudad del Valle; un plâns tăcut care izvora din adâncul ei și pe care nu și-l putea explica, așa că-l ascundea de ceilalți, pentru că i se făcea rușine: să plângă degeaba, la vârsta ei, de parcă încă ar mai fi fost o fetiță. Maică-sa îi repeta întruna: că nu mai era o fetiță, că în curând avea să fie domnișoară și că trebuia să-și câștige respectul și să fie un exemplu pentru frații ei, să nu mai vină de la școală cu note mici, că altfel de ce s-o mai plătească pe *doña* Lucita, de la șapte, ca să stea după-amiezile cu Pepito, să prețuiască eforturile pe care ea și Pepe le făceau pentru a o ține pe Normita la școală, ca să ajungă cineva în viață, și, mai ales, să se uite în oglindă, ceea ce pentru maică-sa însemna că Norma nu trebuie să repete greșelile pe care ea le comisese, chiar dacă le făcuse cu ceva vreme înainte ca Norma să înțeleagă despre ce vorbea maică-sa atunci când se referea la greșelile ei: vorbea despre Norma și frații ei, evident; dar mai ales despre ea, prima, prima dintre cinci copii, șase punându-l la socoteală și pe bietul de Patricio, odihnească-se-n pace; șase greșeli făcute de maică-sa, una după alta, cu scopul disperat de a ține lângă ea un bărbat care, aproape în toate cazurile, nici măcar nu s-a sinchisit să recunoască că el era tatăl copiilor; bărbați ca niște umbre pentru Norma, în care maică-sa se învăluia atunci când ieșea să se îmbete, cu picioarele la vedere prin ciorapii transparenți și purtând pantofi cu toc pe care Norma nu avea voie

să-i probeze. Nu face pe deșteapta, i-a zis, singura dată când a prins-o fâțâindu-se încălțată cu pantofii ei și umblându-i prin cosmetice, împreună cu Natalia, dinaintea ciobului de oglindă ce atârna pe perete. Vrei să se uite bărbații după tine? Vrei să-ți bage mâna? Tot ce-ți spun eu îți intră pe-o ureche și-ți iese pe alta, nu-i așa? Nu înveți nimic din greșelile mele, Norma. Spală-te pe față, dă-ți jos äia și vai de pielea ta dacă ieși așa pe stradă, vai de pielea ta dacă îmi zic vecinele că te-au văzut cu hainele mele și dată cu rujul meu. Norma încuviința și o ruga pe maică-sa să o ierte, își spăla pe ascuns chiloții pătați de sânge, ca nu cumva să o dea afară din casă maică-sa, să nu cumva să afle că cel mai urât coșmar al ei devenise realitate, până când, într-o bună zi, și-a dat seama că în tot acel timp se înșelase; că cu burta la gură nu însemna sângele care-i păta hainele, ci exact pe dos, însemna că se întâmpla ceva în corp și sângele nu mai curgea. Se întorcea de la școală când a găsit, aruncată pe trotuar, o cărțulie tipărită pe hârtie proastă, cu copertele rupte, numită *Basme pentru copii de toate vârstele*, a deschis-o la întâmplare și a văzut o ilustrație alb-negru în care un pitic cocoșat plângea ca din gură de șarpe, în timp ce mai multe vrăjitoare cu aripi de liliac îi înfigeau cuțite în cocoașă, și ilustrația i s-a părut atât de ciudată, încât, fără să-i pese de cât era ceasul și nici de ploaia ce stătea să cadă, fără să-i pese că acasă o așteptau vasele murdare și frații de care trebuia să aibă grijă până venea mama ei de la fabrică, Norma a citit povestea de la un capăt la altul stând în stația de autobuz, căci acasă nu avea niciodată timp de citit și oricum nu ar fi putut în hărmălaia făcută de frații ei, plus zgomotul de la televizorul deschis, plus țipetele mamei ei, plus glumele de bețiv ale lui Pepe, ca să nu mai zică de câtă treabă o mai aștepta după ce termina de spălat vasele pe care tot ea le folosise ca să gătească prânzul, înainte de a merge la școală; așa că și-a acoperit capul cu gluga de la geacă, și-a îndoit picioarele sub fustă și a început să citească despre cei doi fârtați cocoșați, după cum se numea povestea, unul dintre ei se rătăcea într-o seară în pădurea din apropierea casei, o pădure întunecată și deasă, despre care se spunea că e cuibul vrăjitoarelor, că acolo se adună ele ca să pună la cale ce rele să mai facă, și de aceea omulețul era atât de speriat că se rătăcise acolo, răzlețise drumul către casă, a tot umblat prin hățișuri până s-a lăsat noaptea și atunci a văzut un foc mare undeva departe și s-a gândit că e vorba despre vreo așezare, așa că a dat fuga într-acolo, sigur scăpase cu bine, dar mare i-a fost mirarea când a ajuns în poiana unde ardea focul acela imens și și-a dat seama că nimerise în mijlocul unei adunări de vrăjitoare, niște hoaște înspăimântătoare, cu gheare în loc de unghii și aripi de

liliac, care dansau macabru în jurul vâlvătăii și cântau: *luni și marți și miercuri, trei*; *luni și marți și miercuri, trei*, și hăhăiau ca zgripțuroaicele, urlând la luna plină, iar cocoșatul, ascuns după un pietroi din apropierea focului, asculta acel descântec și, fără să-și dea seama cum, fără să-și poată explica ce l-a apucat, când vrăjitoarele au cântat din nou *luni și marți și miercuri, trei*, el a tras aer adânc în piept, s-a ridicat de după pietroi și a strigat din toți bojocii: *joi și vineri și sâmbătă, șase*. Țipătul său a răsunat în poiană neobișnuit de puternic, iar vrăjitoarele au încremenit, înmărmurite în jurul focului care proiecta umbre înspăimântătoare pe chipurile lor de zgripțuroaice și după câteva secunde s-au împrăștiat ca din pușcă, scotocind printre copaci, chiuind și strigând că trebuie să-l găsească pe cel care spusese continuarea, iar sărmanul cocoșat, ghemuit după pietroi, a început să tremure gândindu-se la ce soartă-l așteaptă, însă după ce vrăjitoarele l-au găsit până la urmă, nu i-au făcut rău, așa cum se aștepta el, nici nu l-au preschimbat în broscoi sau în vierme, nici nu l-au mâncat, ci l-au înconjurat și, folosindu-se de farmece, au făcut să apară niște cuțite imense, magice, cu care i-au tăiat cocoașa, fără să curgă vreo picătură de sânge, ori ca el să simtă vreo durere cât de mică, pentru că, de fapt, vrăjitoarele erau bucuroase că omulețul dusese descântecul mai departe, descântecul ăla de care, ce-i drept, ele se cam săturaseră, iar când cocoșatul a văzut că scăpase de cocoașă, că spatele i se îndreptase și nu mai trebuia să meargă încovoiat, s-a simțit fericit, nebun de fericire și extraordinar de mulțumit, dar vrăjitoarele nu numai că l-au scăpat de cocoașă, ci i-au mai dăruit și o oală plină cu taleri de aur, i-au mulțumit că găsise descântecului lor o continuare atât de potrivită și, înainte de a-și relua întrunirea, i-au arătat cum să iasă din pădurea fermecată, așa că omulețul a mers valvârtej acasă și de acolo drept la vecinul său, care era și el cocoșat, și i-a povestit totul, i-a arătat spatele drept și bogățiile primite de la vrăjitoare, însă vecinul, care era un sărăntoc și un invidios, s-a gândit că toate acele daruri i se cuveneau lui, mai degrabă, pentru că el era mai deștept și mai cu vază decât celălalt, iar vrăjitoarele alea erau proaste rău dacă-și dădeau aurul la fitecine, așa că în vinerea următoare, cocoșatul invidios, convins că și el trebuia să facă precum celălalt, a tulit-o în pădure ca să dea peste întrunirea acelor vrăjitoare tâmpite și a mers, și a tot mers prin întuneric, până s-a rătăcit și, când era gata să se așeze la rădăcina unui copac ca să plângă de teamă și de disperare, a zărit în depărtare, în partea cea mai deasă și mai întunecată a pădurii, focul în jurul căruia vrăjitoarele dănțuiau și cântau: *luni și marți și miercuri, trei; joi și vineri și sâmbătă, șase*, și vecinul invidios a luat-o la fugă

înspre ele, s-a ascuns după pietroi și, când vrăjitoarele au cântat *luni și marți și miercuri, trei; joi și vineri și sâmbătă, șase*, nenorocitul de omuleț, care chiar dacă se credea mai isteț decât vecinul său, în realitate era cam bătut în cap, a făcut gura cât o șură, a tras aer în piept cât a putut, ba chiar și-a făcut mâinile pâlnie la gură, pentru ca vocea să i se audă și mai bine, și a strigat: *DUMINICĂ ȘAPTE!*, cât de tare a putut, iar vrăjitoarele au împietrit în mijlocul dansului, încremenite de uimire, și atunci cocoșatul cel tont a ieșit de după pietroi, și-a dat brațele în lături și li s-a arătat, crezând că imediat vor da fuga la el ca să-l scape de cocoașă și să-i dea o oală cu aur încă și mai mare decât îi dăduseră vecinului său, doar că a observat imediat că vrăjitoarele erau furioase, își zgâriau pieptul cu unghiile și-și desprindeau fâșii de carne, se tăiau pe obraji și-și smulgeau părul încâlcit pe capetele lor înspăimântătoare, în timp ce urlau ca niște bestii turbate, strigând cine e nenorocitul care a zis „duminică", cine e nefericitul care ne-a strigat descântecul, până când l-au văzut pe omulețul cel rău, au zburat spre el, l-au înconjurat și, cu ajutorul incantațiilor și descântecelor, au făcut să reapară cocoașa luată de la primul venit și, drept pedeapsă pentru prostia și lăcomia lui, i-au lipit-o de burtă, iar în loc de o oală cu aur au scos una plină de negi, care imediat au sărit din oală și s-au lipit de pielea nefericitului, iar acesta n-a avut de ales, s-a întors așa în sat, cu două cocoașe în loc de una, plin de negi pe față și pe corp, și toate astea din cauză că se repezise cu acel „duminică șapte", se explica în carte, iar în ultima ilustrație se vedea vecinul invidios cu cele două cocoașe, una deformându-i umerii, cealaltă făcându-l să pară borțos, și atunci Norma și-a dat seama că fusese proastă să creadă că cu burta la gură însemna sângele care-i pătează lunar chiloții, căci era evident că se referea mai degrabă la ce se întâmplă când nu mai curge acel sânge; ceea ce se petrecea cu mama ei, după ce ieșea mai multe nopți ca să se îmbete, în ciorapii ei de culoarea cărnii și cu pantofii cu toc, când de la o zi la alta burta i se umfla până ajungea să capete dimensiuni grotești, pentru ca până la urmă să expulzeze încă un bebeluș, încă un frate, încă o greșeală care provoca o nouă serie de probleme pentru maică-sa, dar mai ales pentru Norma: nopți nedormite, epuizare, scutece împuțite, munți de haine cu vomă, plânsete interminabile, nesfârșite, infinite; o gură în plus care cerea de mâncare și urla, un corp în plus de care trebuia să aibă grijă și să-l facă s-o asculte, până când maică-sa venea de la muncă, ruptă de oboseală și la fel de înfometată, murdară și supărată precum cel mai mic dintre frații ei, o făptură în plus pe care Norma trebuia să o hrănească, să o mângâie,

să o alinte, în timp ce-i freca și masa cu cremă pentru bebeluși bătăturile și mușchii rigizi de la toate orele petrecute de maică-sa în picioare, în fața mașinii de cusut. Dar mai ales să o asculte: să-i asculte pățaniile, văicărelile, plângerile, admonestările dintotdeauna și să încuviințeze, să-i dea dreptate, să o privească în ochi zâmbind, să o sărute pe frunte și să o bată amical pe spate când plângea, căci dacă reușea să o facă pe maică-sa să se descarce, dacă Norma reușea să o facă să-și deșerte inima, atunci poate că mai târziu nu va mai simți nevoia acută de a se închide în baie și de a striga că vrea să moară, nici nu va mai ieși ca să se îmbete și să caute atenția și mângâierile bărbaților, să se lase prostită de dobitocii ăia care sunt toți o apă și-un pământ, niște dobitoci care-ți promit luna de pe cer, pentru ca apoi să te abandoneze ca pe o cârpă soioasă, dar tu să nu pui botul, Norma, să nu-i crezi: nu te aștepta la dragoste din partea lor, nu te aștepta la nimic, sunt niște naspeți; tu trebuie să fii mai crudă decât ei, tu trebuie doar să aștepți, pentru că ei vor ajunge numai până unde le permiți, prin asta trebuie să li te arăți superioară, să aștepți să apară ăla bun, un bărbat cinstit și harnic, care să aibă grijă de tine, un bărbat bun ca Pepe, care să nu te lase cu ochii-n soare și cu burta la gură, iar Norma încuviința, zicea că da, că așa o să facă, că ea n-o să pună niciodată botul la caterinca bărbaților, că nu se va lăsa prostită de îndrăzneala lor, de scârboșeniile pe care dobitocii le fac femeilor ca să scape de ele, iar în zori, când plângea în tăcere în pat, se gândea să într-adevăr trebuia să aibă ceva foarte rău în ea, ceva urât și nefiresc care o făcea să-i placă atât de mult ceea ce făceau ea și Pepe, în zilele când el lucra la fabrică în schimbul trei, exact după ce mama Normei plecase, intra în bucătărie și o oprea pe Norma de la munca ei, o conducea la picioarele patului celui mare, acela pe care îl împărțeau acum Pepe și maică-sa, o dezbrăca chiar dacă ea încă nu apucase să facă baie și o întindea, tremurând de dorință și de frig, peste așternutul înghețat și o acoperea cu trupul lui, o strângea la pieptul său musculos și o săruta pe gură cu o poftă sălbatică ce Normei i se părea delicioasă și respingătoare totodată, dar secretul era să nu se gândească; să nu se gândească la nimic cât timp el îi strângea sânii și-i sugea sfârcurile, să nu se gândească la nimic când Pepe se urca pe ea și cu pula lui umezită cu salivă făcea mai mare și mai largă gaura aceea pe care tot el o deschisese cu degetele, în timp ce se uitau la televizor, sub pătură. Pentru că, înainte de Pepe, acolo nu era nimic, doar niște pliuri de piele pe unde îi ieșea urina când se așeza pe veceu și mai era și cealaltă gaură pe unde făcea caca, desigur, dar cine știe cum, prin ce farmece, Pepe i-a mai făcut o gaură, o gaură care, cu timpul, cu degetele

și cu vârful limbii lui s-a lărgit până a ajuns să cuprindă toată pula tatălui ei vitreg, până la capăt, zicea el, până la capăt, cum trebuie să fie, cum merita Norma, așa cum ea însăși își dorise în toți acei ani, nu? Pentru că exista acel sărut pe care i-l dăduse ea, dovada că de la ea a pornise totul; ea l-a sedus pe el, rugându-l din priviri; ea, care în pat se unduia ațâțător și se înfigea singură în pula lui întărită, ca și cum ar fi fost disperată, ca posedată, jinduind după laptele lui. Așa se face că el nu stătea prea mult în ea, încă atât de strâmtă, atât de proaspătă în brațele lui. Încă de mică se vedea pe ea cât avea să fie de focoasă, ce mai; încă de mică se vedea că avea să fie o mașină de futut, după cum își mișca fundul când mergea, după felul în care se uita la el și pentru că voia mereu să-l călărească, spionându-l când își făcea exercițiile de sport, ori când se dezbrăca pentru a intra la duș, cu zâmbetul ei ștrengăresc, care nu era al unei fetițe, ci al unei femei întărâtate, o femeie care avea să fie a lui, mai devreme sau mai târziu, chiar dacă mai întâi va trebui să o pregătească pentru asta, nu-i așa? Să o învețe, să-i arate, să o obișnuiască treptat pentru a nu-i face rău, că doar el nu era un animal, dimpotrivă, el îi dădea doar cât cerea ea: o mângâiere aparte, o atingere, o palpare scurtă a acelor sânișori care începuseră să crească de la contactul zilnic cu degetele lui, sfârcurile mari de la cât i le sugea el, iar triunghiul dintre picioare umed bine de la atâta frecat clopoțelul acela, bobul de carne căruia lui îi plăcea atât de mult să i-l soarbă, până când, de la un moment dat, pula intră singură și nu o doare, dimpotrivă: Norma vrea asta, trupul ei i-o cere. Pentru că dacă tu nu ai vrea, Norma, pula mea nu ar intra toată, vezi? Dacă nu ți-ar plăcea ce-ți fac, nu te-ai umezi atât de mult. Iar în timp ce tatăl ei vitreg îi șoptea astea la ureche, Norma își mușca buzele și se concentra pe a menține ritmul frenetic cu care el își mișca șoldurile, pentru că, cu cât se unduia ea mai tare, cu atât mai repede termina Pepe și apoi ea se putea cuibări la subsuoara lui, în timp ce el o îmbrățișa, o legăna și o săruta pe păr, în timp ce pula i se făcea mică din nou. Acelea erau momentele așteptate de Norma, când putea să închidă ochii, să-și lipească trupul gol de cel al lui Pepe și să uite pentru câteva clipe, niciodată destule, că exista ceva rău în ea, ceva cumplit pentru că își dorea acele atingeri, acea îmbrățișare totală, și și-ar fi dorit să dureze pentru totdeauna, chiar dacă asta însemna să-și trădeze mama, să o trădeze în ciuda a tot ce făcea pentru ea și frații ei. Pentru că mereu sfârșea prin a se simți scârbită de ea însăși, se ura din toată inima că îi răpea mamei sale ultima șansă a a fi fericită alături de un bărbat, de a avea un tată pentru fiii ei, pe cineva cu care să facă să scârțâie patul în nopțile de sâmbătă, și printre

atâta repulsie, și atâta plăcere, și atâta rușine, și atâta durere, Norma nici nu și-a dat seama cum s-a întâmplat, cum a ajuns cu burta la gură, ea credea că Pepe controlează totul, că Pepe știe cum să se descurce, mai ales că era mereu atent și calcula totul în funcție de zilele ei de ciclu, așa că se presupune că știe când i-o poate băga și când nu, ba mai mult, o vreme îi dăduse niște pastiluțe care-i permiteau lui Pepe să termine în ea oricând voia, dar mai apoi s-a temut să nu le găsească mama Normei și nu i le-a mai dat. Norma nu și-a dat seama când s-a întâmplat, brusc viața i s-a părut și mai cenușie și mai urâtă decât de obicei; de fiecare dată îi era tot mai greu să se trezească la cinci dimineața pentru a-i face cafea mamei și a-i pregăti sufertașul cu mâncare pentru dejunul la fabrică; la școală căsca încontinuu și-i era mereu frig și foame, chiar dacă i se părea că toată mâncarea are un gust îngrozitor și mai putea mânca doar pâine, dulce sau sărată, proaspăt scoasă din cuptor sau tare, chiar mucegăită; ar fi mâncat pâine încontinuu, iar alte mâncăruri, de exemplu mirosul de roșii prăjite, o făceau să-i vină să vomite; la fel și mirosul greu al călătorilor din autobuz, izul acru al fraților săi, mai ales al lui Gustavo, care încă nu învățase să se spele ca lumea la fund și ținea cu tot dinadinsul să doarmă lipit de ea, mirosul acela de jeg transpirat o urmărea pe Norma peste tot, i se lipea de nări, o împiedica să doarmă și-i venea să-l scoată pe copil din pat în șuturi, să-i dea câteva scatoalce și să-l tragă de păr până ce avea să învețe să se spele ca lumea, porc ce era; într-o zi am să te fac uitat în stradă, ca să te pierzi, să te fure, am să vă scot pe toți de păr în stradă ca să vă fure hoții de copii, poate așa vă vine mintea la cap, poate așa lucrurile vor fi din nou ca înainte, ca atunci când Norma și mama ei trăiau singure, înainte de a se muta în Ciudad del Valle, în camerele alea întunecate pe care mama le închiria cu ziua și unde nu aveai pe ce să-ți gătești, mâncau numai pâine de sandviș, banane și lapte condensat, dar, cu toate astea, maică-sa continua să se îngrașe și să se îngrașe, până când nu mai putea nici să se aplece pentru a-și lega curelușele de la sandale, până într-o noapte când frigul a trezit-o pe Norma și a văzut că e singură în pat, maică-sa plecase fără să-i spună unde, o încuiase în casă și chiar dacă Norma a plâns mult de tot, ore în șir, ore care i s-au părut nesfârșite, maică-sa tot s-a întors abia după două zile, palidă și încercănată, cu o mogâldeață în brațe: fratele ei, Manolo, un spiriduș plângăcios, cu fața ridată, care atârna la sânul mamei și scâncea ori de câte ori Norma avea grijă de el, cât timp maică-sa căuta de lucru. După Manolo a venit Natalia, după Natalia, Gustavo, apoi Patricio, bietul Patricio, iar camerele închiriate erau tot mai friguroase și mai umede și Norma n-o mai

vedea pe maică-sa pentru că-și găsise un post într-o fabrică de confecții și uneori făcea două schimburi unul după altul ca să le ajungă banii, iar Norma îi ducea dorul, însă a priceput repede că dacă plânge atunci când maică-sa se întoarce de la muncă, dacă se văicărește de frații ei și de prostiile pe care le fac, maica-sa se va supăra atât de tare încât se va încălța și va ieși să caute pe cineva care să o invite la un pahar, așa că Norma prefera să tacă. Nu putea să-și dezamăgească mama, trebuia să o ajute; singură, fără Norma, înconjurată de piticii ăia urlători, maică-sa ar fi înnebunit; asta repeta întruna, că nu ar putea trăi fără Norma, fără prezența și ajutorul ei. De aceea se enerva atât de tare când vedea cât e de proastă, că sfaturile ei îi intrau pe o ureche și îi ieșeau pe cealaltă, că ajungea acasă de la școală tot mai târziu, în pizda mă-sii: locul tău e aici, acasă, Norma. Unde naiba ai fost până la ora asta? De ce-ai întârziat atât? Cum adică ai stat și ai citit în drum? Crezi că sunt toantă, nu m-am născut ieri, crezi că nu știu că precis umblai brambura cu vreun neisprăvit? Nu ți-e rușine să-i lași singuri pe frățiorii tăi? Cum de mai poți dormi noaptea la cât de corigentă ai ajuns să fii? Uită-te la tine, ce-i cu cearcănele alea, cu pântecele ăla ca de balenă, sigur ești doldora de limbrici, scroafă ce ești; ai mâncat pâinea copiilor, ce-o să le dăm la prânz?, chiar că n-ai nici mamă, nici tată. Dobitoacă ce ești. Iar Pepe: gata, femeie, ajunge, care-i problema? Dobitoaca asta e problema, ce-o să facem când o să ne vină cu burta la gură ca o curvă ce-i? Ce-o să facem? Nimic, femeie, la ce bun să-ți bați capul dacă așa vrea viața? De asta suntem o familie, nu? Să ne ajutăm, ca să tragem la același jug împreună, nu? Chiar a îndrăznit să-i facă cu ochiul Normei când maică-sa nu a fost atentă. Dacă Norma are un copil, păi, îi dăm nume și avem toți grijă de el, nu? Iar maică-sa: dacă aud că curvăsărești cu ăia de liceu, te dau afară din casă, m-ai auzit? Doar n-o să ne rupem eu și Pepe spatele ca tu să umbli brambura. Norma își mușca buzele, își mușca limba pentru a nu-i răspunde maică-sii, căci mai degrabă ar fi preferat să și-o smulgă din gură decât să-i spună adevărul, decât să-i spună ce fac ea și Pepe chiar în patul lor, pentru că Norma era convinsă că asta ar distruge-o pe maică-sa, sau poate că de fapt ce o îngrozea cu adevărat era gândul că nu i-ar fi dat crezare. Cum ar fi dacă Norma i-ar spune adevărul iar Pepe ar convinge-o că totul e o minciună? Sau dacă ar fi crezut-o, dar totuși ar fi preferat să rămână cu el și să o dea pe ea afară din casă, să o trimită nitam-nisam la naiba? Poate că era mai bine să dispară cât mai repede, înainte să se vadă și mai mult, să fugă de acasă, din Ciudad del Valle, să scape de frigul acela care-i pătrundea în oase până și în luna mai, să se întoarcă în

Puerto, la vremurile când ea și maică-sa au fost în vacanță, să urce din nou pe promontoriu și să se arunce în mare, cu tot ce lucrul ăla care-i creștea în pântece. Maică-sa n-ar găsi-o niciodată; s-ar gândi că Norma fugise cu vreun băiat și ar fi atât de furioasă încât nici măcar nu ar căuta-o, nici n-ar plânge noaptea după ea, zicându-și cât de cuminte era, cât de mult îi ajuta, cât de goală e casa fără ea; mai bine să fugă înainte ca maică-sa să nu mai aibă nevoie de ea; mai bine să moară decât să o piardă. De aceea i-a zis Chabelei că da, după trei săptămâni de când era în La Matosa și Luismi începuse să se uite cu drag la pântecele ei, chiar dacă ea încă nu îndrăznise să-i spună nimic. Așa era viața cu Luismi: abia de-și vorbeau. El se trezea abia după-amiaza, când căldura în maghernință devenea infernală, și mergea la râu să se scalde, după ce mânca orice îi punea Norma sub nas, fără să se plângă vreodată, dar și fără să o laude, știind prea bine că mânca pe banii Chabelei. Luismi nu-i dădea niciodată bani Normei, nu-i dădea de cumpărături, așa cum făcea maică-sa în fiecare dimineață, înainte de a merge la fabrică; nu-i dădea nimic, de fapt, în afară de acoperișul de deasupra capului și, uneori, numai când îi cerea ea, târziu în noapte, îi dădea scula lui prăpădită, iar Norma, mai mult pentru a-l recompensa pentru bunătatea lui, se urca pe el și se apleca să-i sărute gura întredeschisă, gura aia care mai mereu mirosea a bere răsuflată și a salivă străină, gura aia care nu o respingea niciodată, dar nici nu o căuta pentru altceva în afară de a-i săruta drăgăstos pântecele. Cine știe ce credea Luismi despre lucrul acela care creștea în ea? Poate își făcea iluzii că era al lui, chiar dacă Norma îi povestise deja despre băiatul imaginar care o dusese de nas și o sedusese. Cine știe ce-i trecea prin cap când se trezea la amiază și rămânea mult timp lungit pe saltea, cu părul vâlvoi, cu gura întredeschisă și cu privirea țintuită la pământul brăzdat de soarele nemilos, învăluit în vacarmul graurilor și țărcilor care cuibăreau în copacii din apropiere. Cât de urât e, își spunea Norma privindu-l, și cât de dulce, în același timp, atât de ușor de iubit, dar atât de greu de înțeles, de ajuns la gândurile lui. De ce continua să-i spună Normei, și oricui avea chef să-l asculte, că e paznic la un magazin din Villa, când Norma nu l-a văzut niciodată în uniformă? Iar orele la care mergea și venea din sat nu erau niciodată aceleași, nici nu corespundeau unui orar de muncă normal. Cum se făcea că nu avea bani niciodată, dar se întorcea acasă mirosind a bere, uneori îmbrăcat cu o haină nouă sau aducându-i un cadou inutil: un trandafir ofilit, învelit în celofan, un evantai de carton vopsit, o diademă de jucărie, din alea oferite la petreceri, cadouri pentru o fetiță prostuță, nu pentru o soție? De

ce spunea că Norma e cel mai frumos lucru care i se întâmplase în viață, cel mai pur, și mai special, și sincer din tot ce a trăit el până atunci, dacă abia o atingea, dacă abia vorbea cu ea? Norma simțea că dragostea despre care el zicea că o simte pentru ea era ceva atât de fragil încât orice adiere ar fi putut să i-o zboare dintre mâini în orice secundă. La fel de tâmpit ca taică-su, zicea Chabela fluturând furculița cu mâncarea deja răcită, dar mai tâmpită am fost eu că am rămas gravidă cu idiotul ăla. Ce proastă am fost, pe bune, ce toantă, Maurilio m-a vrăjit cu caterinca lui, cu fututele lui de melodii, dar mai ales cu scula lui; aveam paisprezece ani când l-am cunoscut, tocmai aterizasem în Villa, sătulă până peste cap de cules lămâi la fermă și de tata, care lua toți banii și-i cheltuia pe distracții și pe luptele de cocoși, până într-o zi când am aflat că se lucra la o șosea nouă, care urma să lege puțurile petroliere cu Puerto, și toată lumea zicea că e o adevărată mină de aur, că e nevoie de brațe de muncă, dar eu nu știam să fac nimic, doar să culeg lămâi, însă tot am venit încoace, singură-singurică, și nu mică mi-a fost surpriza când am văzut că satul ăsta e mai nașpa decât Matadepita, în mă-sa, și singurul loc unde am găsit de lucru a fost la restaurantul ținut de *doña* Tina, băbătia dracului, și față de cur ce e, una mai lacomă nu există pe lume. Aproape că trebuia să mă rog de ea ca să mă plătească, tuciuria naibii, zicea că șterpeleam bacșișul, dar de unde bacșiș, dacă în făgădăul ăla nu intrau nici muștele. Dar se ținea făloasă cât încape, domnoasă și cinstită, de parcă droaia aia de plozi i-ar fi făcut cu Sfântul Duh, ce să zic; de parcă terenul și făgădăul nu le-ar fi cumpărat cu banii scoși de pe cât și-a tocit bucile cu toți chioșcarii și meșterii care s-au instalat primii de partea asta a șoselei. Oacheșa naibii, acum face pe sfânta și pe mironosița, dar cele două fiice i-au ieșit și mai tuciurii și mai curviștine decât ea, iar de nepoate nici nu mai zic. Mereu au avut ceva cu mine, toate, de când m-am angajat la restaurant mi-au vorbit din vârful buzelor, ba și mai rău după ce au aflat că umblu cu Maurilio, pentru ca mai apoi să inventeze că am sidalău și că din cauza mea muriseră nu știu câți șoferi de la o firmă de transporturi, zvonuri pe care mi le-au scos pentru că mureau de invidie. Iar alde Maurilio nu mi-a luat niciodată apărarea în fața lor; un întreținut, fără coaie. Zău că nu știu cum am fost atât de proastă încât să mă ducă de nas mangafaua aia. Păi, eu înainte de-a rămâne gravidă arătam trăsnet, într-o zi am să-ți arăt niște poze cu mine, dacă-mi lungeam piciorul lângă șosea se bloca traficul, fătucă, și dacă m-aș fi dus la capitală, așa cum mă îndemna toată lumea, precis că m-ar fi angajat la televiziune, sau să pozez pentru reviste, atât eram de bunoacă. Coae, pe vremea

aia eu câștigam cât aveam chef, înainte de-a rămâne borțoasă îmi permiteam până și luxul de a-mi prinde părul cu piepteni și niciodată n-am pățit rușinea ca unui client să nu i se scoale: era destul să-mi dau jos bluza sau să le arăt fundul și li se întărea ca piatra. Dar prostia mea a fost să mă înhait cu Maurilio. Asta m-a dus la pierzanie. Lui nici măcar nu-i luam bani, închipuie-ți, atât de proastă mă credea. Pentru ca mai târziu gurile rele să spună că făceam trotuarul datorită lui, că el îmi ceruse asta, dar astea-s minciuni sfruntate, n-avea sânge-n el pentru asta, niciodată n-a fost descurcăreț. Eu singurică m-am băgat la curvăsărit, ce mai încolo-încoace; treaba asta o aveam în sânge. Tu precis mă înțelegi, Clarita, faci tu pe mironosița și pe fandosita, dar n-ai fi în situația asta dacă nu ți-ar fi plăcut mătărânga, isteațo. N-ai simțit și tu încă de mică cum te furnica pe-acolo? Nu te-ai jucat cu băiețeii stai că trag, pune-te capră, io ți-o bag? Îl prindeam pe tata și-i dădeam drumul, mă piteam în locurile ascunse unde mergeau perechile să și-o tragă, apoi făceam și eu la fel cu băieții din casă; mergeam pe dealuri și acolo, ascunsă în tufișuri, îmi dădeam jos chiloții, îmi deschideam picioarele și mă futeam cu toți, tremurau de plăcere când mă călăreau cu sculele lor bine învârtoșate, stăteau la rând, nebunii, ca să mi-o tragă, și asta când încă nici n-aveam floci. Clar că din cauză că eram atât de rea de muscă am rămas groasă cu Maurilio, atât de mult îmi plăcea să mi-o trag cu băiatu' ăla; cu alții, nu, cu alții nu-mi plăcea niciodată, numai cu el, dar tare puțin mi-a ținut fericirea, Clarita, pentru că la vreo șase luni de când trăiam cu el, l-au băgat la zdup, l-a omorât pe un nenorocit din Matacocuite, și uite-așa am rămas singură, a trebuit să fac din nou trotuarul ca să nu mor de foame și să-i duc ceva bani și lui Maurilio, acolo, la pușcărie, unde continuam să mi-o trag cu el. Aia a fost perioada în care am produs cei mai mulți bani, muream de dorul tâmpitului de Maurilio, dar în același timp eram mai liberă ca niciodată, fără să mă deranjeze cineva sau să-mi răpească timpul, munceam pe rupte, mă duceam cu toți care mă sunau, oricât de urâți și de grași ar fi fost dobitocii: dacă plăteau ca lumea, îi slăbeam de mama lor. Bun, îmi ziceam eu, toți bărbații sunt o apă și-un pământ, toți vor același lucru, toți visează să-ți arate sula și tu să zici: ai, ai, ai, ce dihai de puloc ai, tati, și ce gust bun are, bagă-mi-o-ncet ca să nu mă lovești, chiar dacă în adâncul lor știu și ei că zici la mișto, păi, nu? Toți, dar absolut toți sunt la fel. Acum, bine, există diferențe și-ntre ei, nu? Că nu e totuna ca un mucos să-ți bage cocoșelul sau ca o liotă de camionagii grași și împuțiți să ți-o bage și dă-i, și dă-i, fără ca tu să ai habar măcar cum îl cheamă pe ăla care ți-o bagă, corect? Asta-i cel mai greu la

început, să știi cum să le faci față dobitocilor, să-i iei cum le place, să-i suporți pe ăia beți; dar, după o vreme, te prinzi cum stă treaba și adevărul e că până și trupului începe să-i placă, iar cel mai tare e că, odată cu vârsta, începi să te cam saturi și-ți dai seama că pentru a scoate bani din afacerea asta, bani ca lumea, nu așa, nu ai nevoie de altceva decât de niște buci trăsnet și cu atât mai bine dacă nu-s ale tale, drăguțo; mai bine să fie ale câtorva fete, la fel de rele de muscă cum erai și tu la început: asta-i adevărata afacere. De asta eu nu mă mai uzez pentru fitecine. De ce crezi că am rămas întreagă? Oi fi eu acum cam babă și cam ridată, dar uită-te la popoul ăsta, am încă bucile tari ca piatra și fii atentă că n-am nicio vergetură pe burtă și încă pot să strâng ca și cum aș fi o fetișcană. Pentru că acum mi-o mai trag numai cu cine-mi place, ba chiar îmi permit luxul să-l întrețin pe soțul meu, care fie vorba între noi, Clarita, așa cum îl vezi, șchiop și vai de el, știe să te țină-n pulă de nu te vezi; e destul să mi-o arate cum știe el ca să termin de cel puțin cinci ori, una după alta; e ceva incredibil Munra ăsta. De-asta nu-l trimit în pizda mă-sii, de asta și nu de altceva l-am suportat toți anii ăștia, mama lui de șchiopălău. Dac-ai ști cât de frumos era de tânăr, ce bărbat de bărbat cu motocicleta lui, înainte să-l fi făcut praf dobitocii ăia de camionagii. Și Norma se uita la Munra, care stătea în fotoliul din fața televizorului și chiar atunci își spărgea cu unghia arătătorului un coș uriaș de pe gât, și a simțit cum o cuprinde scârba imaginându-și fața lui între coapsele ei. Măcar Pepe era frumos, Pepe avea niște bicepși de crăpa cămașa pe el când și-i umfla. Pepe făcea o sută de flotări, o sută de genuflexiuni și o sută de abdomene în fiecare dimineață, imediat după ce se trezea, și era atât de puternic încât odată a coborât-o în brațe mai mulți kilometri, atunci când făcuseră excursia pe dealurile ce înconjurau Ciudad del Valle, când Normei îi degeraseră picioarele pentru că nu-și luase șosete. Coae, când Munra a intrat în viața mea, eu deja eram versata versatelor, așa că i-am zis că, dacă vrea să fie cu mine, atunci trebuie să-și pună dop la furtun, că eu nu mai vreau alți copii, nu mai am chef de surprize naspa. Am rămas traumatizată de la Luismi ăsta. Nu atât de la durerile facerii, cât de la cât de rău mi-a fost după aia; mă simțeam ca dracu' tot timpul, nu puteam munci și nu a lipsit mult ca să mor de foame, cu Maurilio în pușcărie, bolnavă și fără niciun ajutor. Deși, dacă mă gândesc mai bine, alea-s momentele când am luat taurul de coarne, dându-mi seama cât de proastă fusesem până atunci, și mi-am zis: o să-l bag în mă-sa pe Maurilio, gata cu vizitele la zdup și nici n-o să mai vadă vreun șfanț de la mine; să-l țină vaca de mă-sa, și pe el, și pe fi-su. Normal că nu mi-a fost

ușor să iau hotărârea asta, adevărul e că pe atunci încă-mi mai plăcea de Maurilio. Numai cu el îmi plăcea, cu clienții ți-am zis că nu, cu ei era futai și gata, bagă, scoate și atât, însă cu Maurilio era altfel. Faza e că dobitocul avea o sulă uite-atât de mare, fată, și chiar dacă nu prea știa să fută, săream pe el, îl trânteam în pat, mă înfigeam în sula aia a lui până nu se mai vedea, îl călăream ca pe călușei la bâlci, ca pe un taur mecanic. Pe vremea aia eram destul de proastă, ce să-ți zic; nu știam că dacă o faci cu unul care-ți place, pântecele se încălzește și atunci slobozul se prinde cel mai ușor, mama mă-sii; nu știam nimic, abia făcusem cinșpe ani și nu mi-am dat seama până când nu a fost prea târziu ca să mi-l mai scoată. Eu niciodată n-am vrut copii, iar bărbatul tău știe prea bine, lucrurile astea trebuie spuse, ce rost are să fac pe martira, mai bine să le spui răspicat, verde-n față, pentru ca toată lumea să știe: să ai copii e ca pula; ca să nu mai zic că n-are rost să ne ascundem după deget, toți mucoșii-s niște opreliști, niște căpușe, niște lipitori care-ți sug sângele și nici măcar nu-ți mulțumesc vreodată pentru sacrificiile pe care trebuie să le faci pentru ei, vrei, nu vrei. Știi prea bine, Clarita, ai văzut cum maică-ta a făcut o droaie de copii, unul după altul, ca un blestem de căcat, și totul din nesaț, să nu-mi spui că nu; din cauza chefului de futut și a prostiei de a crede că bărbații te ajută, dar când vine vremea tu trebuie să te dai de ceasul morții să-i scoți din tine, să te dai de ceasul morții să-i întreții, în timp ce boul de soț umblă hatra și vine când i se scoală. Tu chiar crezi că Luismi o să se schimbe dacă păstrezi copilul? Coae, nici vorbă, îl știu atât de bine! Deja ți-o fi spus să-l păstrezi, că el o să te ajute, că o să fie un tată adevărat și cine mai știe câte alte gogoși ți-a mai servit, corect? Dar tu ascultă la mine, copilă, și nu mi-o lua în nume de rău, că eu mi-l știu prea bine pe mucosul ăsta, doar eu l-am făcut, nu?, lasă-mă să-ți spun că e la fel de netot ca tac-su și că n-o să se schimbe niciodată, niciodată n-o să aibă grijă de tine, pentru că dobitocului ăstuia îi stă mintea numai la droguri. La droguri și la curve. Chiar dacă-ți zice că acum nu, că s-a lăsat, chiar dacă jură și se tot jură că iese doar la o bere, nu va mai dura mult până când se va întoarce la droguri, la pastile, la bordelurile de la marginea șoselei. În pizda mă-sii, dacă ar lua coca, atunci măcar ar fi treaz și ar ști cât de cât ce e cu el, dar lui îi place să facă pe nebunul și știi bine că îți spun adevărul gol-goluț, pentru că tu nu ești proastă deloc, Clarita; nu ești tu de vină că un tâmpit își bate joc de tine, însă trebuie să înțelegi că băiatul ăsta n-o să se schimbe niciodată, orice ți-ar zice el și orice ți-ar promite. Crezi că nu știu în ce căcat s-a băgat? Crezi c-o să se sature vreodată de curve și-o să ți-o tragă așa cum meriți? Cel mai bun sfat pe

care ți-l pot da este ăsta: hai cu mine la prietena mea; lasă-mă să te ajut în privința asta, ca să poți să te gândești liniștită la ce ai de gând să faci, fără să simți presiunea unui plod în pântece, pentru că ești încă mult prea mică pentru a ști măcar ce vrei de la viață, iar când te văd e ca și cum m-aș vedea pe mine însămi când eram mică și mă gândesc: ce bine-ar fi fost dacă atunci aș fi avut și eu pe cineva care să-mi scoată din pântece plodul, cineva care să mă fi dus la Vrăjitoare. Și-o să vezi că, la o adică, nici nu ne ia bani, ce-i mai trebuie ei la câte milioane are; e plină de bani, deși n-ai zice, văzând-o cum stă-n maghernița aia și cum umblă-n zdrențe. O să vezi că-ți sare-n ajutor imediat, tu nu trebuie să faci altceva decât să mă lași pe mine să vorbesc: hai, soro, cum să n-o ajuți, biata de ea, nu vezi că-i o amărâtă de mucoasă? Spune-i câți ani ai, copilă. Iar Norma: treișpe. Ai văzut? Nu mă lua cu astea, Vrăjitoareo, nu-mi veni cu prostiile tale, până și băiatul e de acord. Nu vezi că n-au nici ce să mănânce săracii de ei? Ba mai mult, plodul nici nu e al lui Luismi; spune-i, Clarita, povestește-i cum te-ai lăsat prostită de un mucos în Ciudad del Valle; spune-i că nu-i problemă, că vrei să scapi de copil. Vrăjitoarea, care până atunci nici nu se uitase la ele, trebăluise neîncetat prin bucătăria aia mizerabilă, s-a întors brusc și a privit-o pe Norma, cu ochii scânteindu-i prin văl, apoi, după o tăcere îndelungată, a spus că mai întâi trebuie să vadă în ce stare e Norma, să o palpeze ca să-și dea seama cât de avansată e sarcina, așa că au întins-o chiar acolo, pe masa din bucătărie, i-au ridicat rochia, iar Vrăjitoarea a început să o apese cu palmele pe pântece, aproape cu duritate, poate chiar cu invidie, iar după ce a palpat-o o vreme a zis că va fi foarte greu, că e prea târziu, dar Chabela a insistat: dă-o-ncolo, îți dau cât vrei, numai scoate-i-l; iar Vrăjitoarea: nu-i vorba de bani, e de ea. Chabela: Luismi e cel care te roagă, doar că știi cât de mândru e el și n-are curajul de a se arăta la față, i-e rușine să te roage după ce v-ați certat, și în tot timpul ăsta Norma stătea lungită acolo, pe spate, cu rochia ridicată până la sâni și cu capul lângă mărul putred, prins pe farfurie cu un cuțit, iar când și-a înălțat capul, a văzut-o pe Vrăjitoare umblând prin bucătărie după tot felul de lucruri, mutând cratițe, deschizând borcane și sticle și murmurând cine știe ce descântece sau farmece diavolești, cu vocea ei dogită, ascuțită, și cât au așteptat, Chabela nu s-a oprit nicio clipă din a îmbâcsi aerul stătut cu fumul țigărilor ei și din a-i povesti Vrăjitoarei viața și opera noului ei amant, un oarecare Cuco Barrabás, individul despre care Luismi îi atrăsese Normei atenția, ăla cu camioneta neagră care o urmărise pe Norma în după-amiaza când ajunsese la Villa, când nu a avut bani de drum mai departe și

șoferul a dat-o jos lângă o benzinărie, unde a stat mai multe ore, fără să știe ce să facă, nici unde să meargă, sau măcar în ce direcție se află Puerto, ca să facă autostopul la camioanele care treceau prin fața benzinăriei tot la câteva minute și camionagii o țintuiau cu privirea, iar o parte din ea se simțea speriată că i-ar fi putut face rău, în timp ce altă parte îi spunea că nu mai contează, că oricum o să sfârșească aruncându-se de pe promontoriu, ca să se înece, ca să înece lucrul care plutea înăuntrul ei, acel lucru pe care Norma nu și-l imagina ca pe un bebeluș în miniatură, ci ca pe o minge de carne, trandafirie și informă, ca o gumă mestecată, și de asta nu-i păsa de ce i s-ar fi întâmplat pe drum. Și tot așa, luptând cu sine însăși, a stat câteva ore în picioare la marginea drumului, până când individul blond a oprit camioneta neagră și s-a uitat lung la Norma, în timp ce muzica răsuna în cabină: *me haré pasar, por un hombre normal, que pueda estar sin ti, que no se sienta mal, y voy a sonreír*; exact aceeași melodie care s-a auzit brusc la telefonul Chabelei pe drumul înapoi spre casă, în întunericul ce se făcea tot mai dens cu fiecare minut și înghițea culorile din jur, transforma coroanele copacilor, pâlcurile de trestie și lințoliul nopții într-un monolit de țiței în care străluceau în depărtare, ca rubinul, becurile ce atârnau la intrarea caselor din sat. Chabela o trăgea de mână, iar Norma încerca să țină pasul cu ea, în timp ce în cealaltă strângea borcanul cu fiertura salvatoare, unica ei speranță, cu senzația tot mai intensă că în orice clipă drumul se va deschide înaintea ei, iar ea va cădea într-un hău și-și va rupe toate oasele sau, și mai rău, că borcanul s-ar sparge și fiertura s-ar împrăștia pe pământul uscat, ori încă și mai groaznic, că din întuneric va răsări una dintre făpturile alea blestemate care trăiesc în pădurile din basme, cum ar fi piticul cu fața plină de riduri și cu părul rar, care le-ar fura mințile sau le-ar face să meargă veșnic în cerc pe pajiștea aia întunecată, în zumzetul înnebunitor al lăcustelor și țipătul păsărilor potoo, cu ochii lor colorați. Telefonul Chabelei a început să sune: *me haré pasar por un hombre normal,* iar Norma a fost cât pe ce să țipe de spaimă, *que pueda estar sin ti, que no se sienta mal,* și să se izbească de Chabela, care-o lăsase de mână ca să-și caute telefonul prin buzunare și să răspunde alintată: dragul meu, ce faci, iubițelule, mă gândeam să... Sigur, nicio problemă, imediat... Nu, nu, aproape că am ajuns, faza e că am fost... Nu, stai liniștit, nici cinșpe minute, da. A închis telefonul oftând ușurată, apoi i-a strigat Normei: bagă mare, copilă, trebe să ajungem înaintea tâmpiților ăstora, o să te lase de capul tău, dar te descurci tu, tot ce trebuie să faci e să bei aia și gata, o să vezi că mâine dimineață vei fi ca nouă; cred că am făcut asta de mii de ori și n-am avut nici

pe dracu', dar bagă mare, hai, mai repede, fătucă, e târziu. Și nici n-am apucat să fac baie. Vai de viața mea! Calcă, calcă, Clarita! Norma se chinuia să o urmeze pe Chabela în beznă, dar avea impresia că vocea femeii se îndepărta tot mai mult și că, dacă nu grăbea pasul, avea să rămână singură în întuneric, strângând cu putere borcanul plin de fiertura aia grețoasă pe care a trebuit să o bea toată, toată, până la ultima picătură. Vrăjitoarea avusese dreptate: mai că și-a vărsat mațele, dar și mai rău a fost când au apucat-o durerile; uneori avea impresia că cineva îi scoate măruntaiele, că tot trage și trage până îi cedează țesuturile, și cine știe cum de a mai avut putere să coboare de pe saltea, să iasă în curte, să dea ocol căsuței, să sape o groapă cu mâinile și cu pietrele peste care dădea săpând, o groapă în care a intrat până la urmă și s-a lăsat acolo pe vine, în ciuda durerii care-o făcea să-și simtă sexul ca pe o tăietură făcută cu secera, și a împins până a simțit că s-a rupt ceva, apoi și-a băgat degetele înăuntru ca să se asigure că nu mai rămăsese nimic acolo înainte de a acoperi groapa, de a nivela pământul cu degetele însângerate, de a se târî pe salteaua fără așternuturi și de a se ghemui, așteptând să-i treacă durerea, așteptând ca Luismi să vină de la muncă, beat criță, și să o îmbrățișeze pe la spate, fără să-și dea seama că sângerează încontinuu, că arde de febră, până în ziua următoare, la amiază, când Norma a vrut să se dea jos de pe saltea și nu a putut, chiar dacă arșița se făcea tot mai insuportabilă, și tot ce reușea să-i spună lui Luismi era că doare, doare și apă, apă, iar când buzele ei au simțit lichidul pe care Luismi i l-a dat să-l bea dintr-o sticlă, Norma a băut până și-a pierdut cunoștința și a visat groapa săpată în spatele căsuței: a visat că din groapă a ieșit un peștișor ce înota prin aer și o urmărea pe uliță, încercând să i se strecoare sub rochie, să intre din nou în ea, iar Norma urla îngrozită, dar din gura ei nu ieșea niciun sunet, și când s-a trezit din nou nu mai era întinsă pe salteaua din căsuță, ci pe o targă mobilă, cu picioarele deschise și între ele capul chel al unui individ, iar sângele continua să curgă din ea și nu știa cât îi mai rămăsese în trup, cât va mai dura până va muri acolo, sub privirea scârbită a asistentei sociale și în ecoul întrebărilor ei: cine ești, cum te cheamă, ce-ai luat, unde l-ai aruncat, cum ai putut face asta, apoi nimic, un întuneric greu, sfâșiat de strigăte, de plânsetul nou-născuților care o chemau, o strigau pe nume, până când s-a trezit și a văzut că nu poartă nimic pe sub halatul de pânză aspră, că e legată de pat cu fașe ce-i ard pielea încheieturilor, în mijlocul flecărelii femeilor și a duhorii râncede și lăptoase emanate de transpirația copiilor care se smiorcăiau în căldura salonului, făcând-o pe Norma să-și dorească să fugă de acolo, să-și rupă

fașele și să scape cumva din spitalul ăla, să fugă de propriul corp plin de durere, de masa aia de carne tumefiată și doldora de sânge, de spaimă și de urină, care o țineau lipită de blestematul ăla de pat. Voia să-și atingă sânii pentru a alunga înțepăturile din ei, voia să-și dea la o parte de pe față părul îmbibat de transpirație, să se scarpine cu furie ca să scape de mâncărimea de pe pântece, să-și smulgă tubul de plastic de la antebraț, voia să tragă și să tot tragă de fașele alea până când se vor rupe, să scape din locul ăla unde toți o priveau cu ură, unde toți păreau să știe ce făcuse, să-și frângă mâinile, să se decapiteze printr-un țipăt arhetipal, pe care, la fel ca urina, nu l-a mai putut reține: mamă, mamă, a strigat în cor cu nou-născuții. Vreau acasă, mămucă, iartă-mă pentru tot ce ți-am făcut.

VI

Mamă, striga băiatul, iartă-mă, mamă, iartă-mă, mămucă, și urla exact ca un câine călcat de camioane, care se târăște, încă viu, spre șanț: mamăăăăăă, mămucăăăăăăăă. Brando — ghemuit în colțul său, în golul dintre perete și latrina din celulă, singurul loc pe care și l-a arogat după ce gorilele lui Rigorito l-au aruncat în celulă — s-a gândit, nu fără o urmă de bucurie ascunsă, că poate cel care striga era Luismi. Luismi cuprins de o deznădejde cumplită. Luismi scâncind de durere, gata să-și verse mațele de la loviturile de bâtă în stomac, menite să-l facă să mărturisească. Banii, voiau să știe unde sunt banii, ce făcuseră cu banii, unde îi ascunseseră, asta era tot ce-l interesa pe porcul de Rigorito și pe naspeții de polițiști care l-au bumbăcit pe Brando până a ajuns să scuipe sânge, apoi l-au aruncat în celula aceea care puțea a urină, a căcat, a transpirație acră de la nenorociții de bețivi, ghemuiți, ca el, de-a lungul pereților, sforăind sau râzând pe înfundate, ori fumând, în timp ce-i aruncau priviri amenințătoare. Trebuise să facă față la trei tipi care au sărit pe el imediat ce a călcat în celulă, trei țărănoi care l-au luat la scărmănat, cerându-i să-și dea jos tenișii, sau ce, faci pe deșteptul cu noi, casap-de-găozari? a zis liderul lor, cel care striga cel mai tare, cel care își flutura mâinile prin dreptul feței lui Brando, un ins ciolănos, aproape numai carne și os, știrb și bărbos, îmbrăcat cu ceva ce semăna mai degrabă a bluză ferfenițită decât cămașă, și avea o voce neașteptat de groasă: hai, curistule, sau faci uitate încălțările, sau te dai la pulă, iar Brando, care abia se mai ținea pe picioare de la cât îi înmuiaseră polițiștii oasele, nu a avut de ales, s-a descălțat de teniși și i-a dat manglitorului bărbos, care i-a încălțat imediat și a început să execute un soi de dans triumfal, care includea lovituri de picior aplicate bețivilor ce gemeau prin somn, întinși pe jos în celulă. Plângăciosul ăla, câinele făcut praf, urla încontinuu. Urletele lui răsunau de-a lungul coridoarelor, iar uneori deveneau de neînțeles, când ceilalți deținuți începeau și ei să zbiere: Da' mai taci odată, câine împuțit! Taci, criminalule! Țângăul a omorât-o pe mă-sa, nebun de legat, cu inimă de piatră, și zice că diavolul a făcut-o! Prunc nevinovat! Ardeți-i niște ciomege ca să-i tacă pizda aia de gură, latrină ce e. Brando reușise să se așeze într-un colț puțind a urină, se ținea cu mâinile de burtă și-și făcuse fesele una cu peretele, ghemuit în singura poziție în care măruntaiele nu păreau să curgă din el și nu le simțea

umflate în abdomenul ce sângera cu siguranță. Chiar și cu ochii închiși, simțea cum liderul îi dă târcoale, simțea izul de mucegai al pielii țicnitului ăluia. Scârbalăule, îi zicea individul, uite, scârbalăule, uite... Brando și-a astupat urechile cu mâinile și scutura din cap. Ce mai voia ăla? Chiloții căcați? Bermudele pătate cu sânge și urină? Își plătise cu tenișii dreptul de a avea locul său, nu merita și el câteva minute de liniște în care să-și lingă rănile în pace? Plângăciosul continua să se smiorcăie undeva la capătul coridorului, precis din celula aia minusculă, căreia polițiștii îi ziceau „găurica“: n-am fost eu, mamă, n-am fost eu, urla; diavolul a fost, mamă, umbra care s-a furișat pe fereastră, eu dormeam, mamă, umbra diavolului, iar deținuții care nu erau prinși cu altele, nici bătuți măr, au început din nou să-i răspundă în bătaie de joc, obscen, printre fluierături. Îi ațâța, unii chiar au îndrăznit să-l întrebe pe gardianul de la capătul coridorului dacă nu îl lasă puțin pe mâna lor, să-i tragă niște pule bune, ca să aibă de ce urla, bă criminalule, bă copil de căcat, cum s-o omori, bă, pe mă-ta?, păcat că sticleții ăștia nu ți-au făcut felul, morții mă-tii de damblagiu. Unde era Rigorito? Unde erau slugile lui? De ce nu se pișau pe jos ca să aibă în ce înota porcul ăla futut? Unde erau cablurile și bateria ca să-i prăjească coaiele? Dispăruse, boul ăla de comandant o ștersese cu singura mașină de poliție din Villa, însoțit de zbirii lui; au tăiat-o spre casa Vrăjitoarei, imediat după ce l-au ciomăgit bine pe Brando, în maghernița din spatele sediului poliției. Unde sunt banii? urla porcul ăla împuțit, vorbește sau te strivesc ca pe un șobolan ce ești, vorbește că altfel îți tai pula și ți-o bag în cur, poponarule, curist de căcat ce ești, așa voia prostul să afle de la Brando unde erau banii, deși el jurase că nu găsise nimic în casă, că nu există nicio comoară, totul e o minciună, vorbe scoase de oameni, și chiar îl podidise plânsul în fața nemernicilor ălora când își amintise ciuda și furia care-l apucaseră când nu găsiseră nimic acolo, în afară de două sute de pesos soioși pe masa din bucătărie și un pumn de monede împrăștiate pe jos în sufragerie, nici vorbă de comoară, nici vorbă de putini cu aur, nimic altceva decât gunoaie, gunoaie putrede de la umezeală, hârtii, cârpe, porcării și rahat de sălămâzdră, gândaci lihniți de foame, până și boxele și aparatele de muzică pe care curvalăul le folosea la chefuri erau sparte, făcute ferfeniță, împrăștiate prin tot parterul casei, de parcă într-una din pandaliile lui, homalăul dusese la etaj toate rafturile și apoi le aruncase peste balustradă, pe podeaua de la parter. Nu era nimic, nimic, nimic, le-a spus polițiștilor, însă după ce au încetat să-i mai spulbere rinichii cu bâta aia pe care o foloseau cu schimbul, ca să nu obosească, când i-

au arătat cablurile și bateria amenințându-l că-l vor curenta, după ce i-au dat jos bermudele pișate și i-au legat mâinile de o țeavă prinsă de tavan, Brando nu a mai avut ce face și le-a spus de încăperea ferecată: în casa Vrăjitoarei exista o ușă la etaj care era mereu încuiată; ei nu reușiseră să o dărâme în după-amiaza aceea, oricât s-au chinuit. Le-a mai mărturisit, după ce Rigorito i-a pus sârmele pe coaie, că în noaptea aia el se întorsese la casa Vrăjitoarei, după crimă, după ce aruncaseră cadavrul în canalul de irigații, fără Luismi și fără Munra, ca să mai caute o dată singur, prin toată casa, căci cum dracu' să nu fi fost nimic acolo, iar după ce a scotocit întreg parterul și încăperile de la etaj, a încercat din nou să dărâme ușa ferecată, chiar s-a gândit să o spargă cu maceta, atât era de convins că nu se poate să nu fie ceva acolo, ceva de valoare, altfel la ce bun atâtea precauții ca nimeni să nu intre în încăpere, nimeni să nu urce la etaj. Și numai după ce le-a mărturisit toate astea și după ce a scâncit de furie, de umilință și de la atâtea lovituri, porcii naibii au părut mulțumiți, l-au scos din camera aia și l-au aruncat în arestul poliției, apoi au șters-o valvârtej cu mașina poliției, precis că s-au dus ață la casa Vrăjitoarei, ca să caute și ei blestemații de bani, să tragă în ușă până o vor face ferfeniță, dacă va fi nevoie, numai că Brando era aproape convins că Rigorito nu va găsi nimic nici în încăperea aceea și că atunci când își va da seama că totul fusese în van, se va întoarce la sediul poliției ca să se răzbune pe Brando, să-i taie scula și urechile și să-l lase să i se scurgă tot sângele în celula aia, care părea mai degrabă sicriu de beton: faimoasa „găurică", poate în compania dementului ăluia care-și omorâse mama fără să clipească. Adevărul era că pe comandantul Rigorito îl durea la zece metri de pulă de moartea Vrăjitoarei și nu voia să știe altceva decât unde e aurul: ce aur, țipa Brando, și paf, una bună în stomac; spune-mi unde l-ai ascuns, și zdrang, o bâtă în rinichi, fără să-i dea timp să răspundă, de parcă sticletele i-ar fi citit gândurile, în pizda mă-sii; pot să o țin așa toată noaptea, casap-de-găozari, treb'șoara asta e sportul meu preferat, așa că dă din clănțău: unde-s banii? Unde i-ai ascuns? Își simțea rinichii striviți și fesele umflate de la câte bâte primise, dar, e drept, dobitocii ăia au avut grijă să nu-l lovească peste față, pentru ca ziariștii să-l poată fotografia a doua zi fără să spună că îl nenorociseră în bătaie ca să-l facă să mărturisească. Și atunci maică-sa avea să afle totul, când îi va vedea fața în ziar, deși era foarte probabil ca vreo vecină să-i fi spus deja că l-a văzut când l-au îmbrâncit în mașina de poliție, chiar în fața magazinului lui *don* Roque. Capul Bandei Casapilor-de-Găozari, îi zicea porcul de Rigorito, îți scot eu gărgăunii din cap; dobitocul dracului, îl omorâseră pe

găozar, da, dar nu era ca și cum Brando ar fi omorât pe bandă rulantă, las-o moartă, și la o adică Vrăjitoarea merita un asemenea sfârșit: pentru că era un găozar, urât ca moartea, parșiv și uns cu toate alifiile. Nimeni n-o să-i ducă dorul curlangiului ăluia de căcat; Brando nu regreta deloc ce se întâmplase. De ce ar fi regretat? În primul rând, nici nu n-a băgat cuțitul în el; i-a tras doar câteva, ca să-l ogoiască, nu?, imediat după ce intraseră în casă, iar apoi alte câteva după ce l-au urcat în camioneta lui Munra. Dar de omorât l-a omorât Luismi; Luismi era vinovat pentru toate; el i-a băgat cuțitul în gât, i-a spus lui Rigorito. Brando nu a făcut altceva decât să-l tragă de mânecă și să-l arunce în canal. Dar comandantul nu voia să știe chestiile astea, pe el îl interesau doar banii, iar Brando nu reușea nicicum să-l convingă că nu erau bani deloc, că niciodată n-au fost, că și ei s-au simțit extrem de frustrați din cauza asta și că dacă regretă ceva e că nu avusese coaie destul de mari încât să-i omoare pe toți, pe măgarul de Luismi și, cu un drum, pe șchiopul ăla fanfaron de Munra și apoi s-o șteargă din satul ăla împuțit, plin de poponari; ar trebui prinși toți, legați la un loc și arși de vii, le-a zis polițiștilor, ardeți toți homalăii din sat și, în pizda mă-sii, a simțit că-i plezneşte până și vezica de la bâta primită sub coaste. Pișat pe el, cu un gust metalic în gură, l-au aruncat în celulă pentru ca jegoșii ăia de căcat să se apuce să-l jecmănească: tenișii lui noi, să-ți bagi pula, tenișii lui de firmă, originali și ultimul răcnet, care-l costaseră mare parte din cele două mii de pesos cât i-a șutit lui Luismi, faimoasa sumă pe care Vrăjitoarea i-o dăduse lui Luismi ca să meargă la La Zanja și să cumpere cocaină, dar tâmpitul era atât de prăjit de la pastile că nici nu și-a dat seama când Brando l-a buzunărit pe drum, iar pe Vrăjitoare a luat-o cu capul a doua zi, când Luismi a apărut fără cocaină și fără bani, crezuse că insul a vrut să o ia de proastă, ca de obicei, l-a dat afară din casă și i-a zis că nu vrea să-l mai vadă niciodată, într-unul dintre accesele de turbare care-o cuprindeau uneori din nimica toată; o scenă de râsul curcilor, cu homalăul bătând cu piciorul în podea și cu Luismi strigându-i că el nu e un futut de hoț, că nu-i furase nimic, că altcineva îi furase banii, sau că i-au căzut din geantă fără să-și dea seama la cât de prăjit era și amândoi erau atât de prinși de telenovela lor, încât niciunul nu l-a bănuit pe Brando, care, în săptămâna următoare, după Carnaval, s-a dus la Almacenes Principado de Villa și și-a cumpărat o pereche de teniși Adidas albi cu roșu care-l făceau să arate bestial și tuturor celor care l-au întrebat pe cine prostise ca să-și bage banii în tenișii ăia, Brando le-a zis că îi primise cadou de la babacu', chiar dacă trecuseră ani buni de când fututul ăla nu se oprea prin sat nici ca

măcar să-i salute și cu greu le trimitea lunar ceva bani, cu care Brando și maică-sa abia dacă supraviețuiau. Maică-sii nici nu a fost nevoie să-i explice nimic, era atât de tâmpită că nici nu observa că Brando nu purta niciodată încălțările nașpa pe care i le cumpăra ea din piață, mizerii demodate care după două zile erau deja rupte și pline de găuri, papuci de sărăcan luați de ea când mergea la maghernițele alea împuțite de unde își cumpăra prostiile cu care burdușea casa: îngerași de plastic, postere cu Cina Cea De Taină, ciobănași de ceramică și animale de pluș cu care umplea canapeaua, până-ntr-acolo încât abia mai aveai loc să te așezi și nu puteai sta comod printre toate mizeriile alea prăfuite, așa că, atunci când maică-sa nu-și dădea seama, în după-amiezile pe care și le petrecea la biserică, rugându-se cu rozariul în mână, la un loc cu hoaștele din sat, Brando alegea câte o jucărie de pluș, o despica, turna petrol peste ea și-i dădea foc în curte, dorindu-și să fi fost un animal adevărat, din carne și oase, iepuri și ursuleți, pisici cu ochi somnolenți, cărora le-ar fi ars blana printre urletele lor agonice. Îl scotea din sărite că maică-sa era atât de proastă, atât de credulă; din vina ei mâncau zilnic fasole, căci mare parte din banii primiți de la tatăl lui Brando, care oricum erau puțini, ea o dona bisericii. Îl lua cu capul când se gândea că maică-sa stă în biserică spunându-i vorbe mieroase părintelui Casto, ăla care nu făcea altceva decât să se lege de Brando, de fiecare dată când venea la ei la prânz: de ce nu mai venea la misă, de ce nu se mai confesa, de ce umbla într-un anturaj atât de nepotrivit. Când o să-și dea jos Brando tricoul acela cu simboluri satanice, diabolice, pline de cranii și blasfemii? De ce nu arunca la gunoi muzica aia care-l îndemna la rele, îl ducea direct în ghearele pierzaniei și nebuniei? Nu-i era rușine să-și bată joc în halul ăla de biata maică-sa? Vinerea, în loc să se înhaite cu nelegiuții ăia și să se îmbete în parc, ar face mai bine să asiste la misa pe care o gândea părintele Casto special pentru afurisiții din parohie, tuturor cei care credeau în vrăjitorie și astfel se puneau în slujba forțelor întunericului, a legiunilor de demoni și împielițați de pe lumea asta, spirite diavolești care hălăduiau prin lume pândind să pună stăpânire pe cei care le făceau loc în sufletul lor prin gânduri necuvioase, prin ritualuri vrăjitorești și superstiții, de care, din nefericire, pământul ăla era plin din cauza rădăcinilor africane ale locuitorilor lui, obiceiurilor idolatre indiene, sărăciei, mizeriei și ignoranței. Brando știa bine genul acela de misă, maică-sa îl dusese adeseori să o asculte când era mic, convinsă că fiul ei e posedat. Slujba era lungă cât o zi de post și super plictisitoare, pentru că părintele Casto preaslăvea totul în latină și Brando nu înțelegea nicio boabă, noroc că spre final lucrurile

deveneau ceva mai interesante, căci mereu se găsea câte unul din băncile din față care să înceapă brusc să se sucească în toate felurile sau să-și dea ochii peste cap când părintele Casto îi dădea cuminecătura și îi punea palmele pe creștet; și mai era și un grup de babe țicnite care leșinau, altele începeau să vorbească în limbi ciudate, inspirate de Sfântul Duh, după cum ziceau ele. În vremea aceea, Brando încă nu împlinise nici doișpe ani și nu înțelegea de ce maică-sa îl duce la biserică, de ce e atât de convinsă că-i posedat, că doar el niciodată nu simțise nevoia să se apuce de strigat sau să se răsucească în toate felurile, ca o scolopendră arsă, așa cum făceau babătiile alea, dar maică-sa îi zicea că îl lua cu ea pentru că de la un timp încoace vorbea și plângea în somn sau se ridica și bântuia prin casă ca un somnambul, vorbind cu nevăzuți, ba chiar râzând uneori. Dacă nu era stăpânit de diavol, atunci de ce devenise atât de neascultător și de nesuferit? De ce nu avea curajul s-o privească în ochi când ea îi spunea să-și scoată mâinile din buzunare, să nu mai pipăie ce nu trebuia pipăit, să iasă din baie și să nu mai facă porcăriile pe care precis că le făcea închis acolo? Nu-i era rușine să păcătuiască în fața Domnului? Pentru că Dumnezeu vede totul, Brando, mai ales ce tu nu vrei să vadă, ce faci încuiat în baie, cu revistele mamei tale, deschise pe jos, alea cu vedete; ce ai învățat singur în nopțile de nesomn, fără ca băieții din parc să aibă vreo treabă cu asta, chiar dacă derbedeii se luau mereu de el: ia, frate, de câte ori ți-ai frecat-o azi? Îți crește păr în palmă, nebunule, ai văzut? Ați văzut cum s-a uitat? Nu-i așa că ai dat la manivelă? Ți-ai tras o labă? Dar la ce puțulică ai, cred că nici nu ți se întărește, corect? Iar Brando, simțindu-se penibil, înconjurat de băieții care fumau și beau, unii dintre ei de două ori mai în vârstă decât el, le răspundea: să mor io că mi se-ntărește, întreab-o pe bătrâna ta, iar băieții se prăpădeau de râs și atunci Brando se simțea mândru că-l primeau în grupul lor, care se aduna la banca cea mai retrasă din tot parcul, chiar dacă șmecherii ăia râdeau de el încontinuu, de numele său de fițe, de puțulica lui, sigur microscopică și mai ales de faptul că Brando, la cei doișpe ani, încă nu-și lăsase slobozul în nimeni. Mă săritule, nu faci nicio brânză! Păi eu, bă măscăriciule, la anii tăi le-o trăgeam învățătoarelor. Ce mai faci tu pe deșteptul, Willy, striga Gatarrata. Lasă basmele, frate, nu mai știi când Borrega a vrut, într-a șasea, să i-o dea la buci profesoarei și pe babă a lovit-o damblaua? Avea niște lăptării mișto, nebunule, dar în ziua aia nu i le-a văzut nimeni, iar de tras nici vorbă, că în veci n-a mai călcat prin școală. Acum că ai zis, îmi amintesc că într-a șasea i-am tras-o totuși lui Nelson, a zis Mutante. Da, mă, Nelson, ce s-o fi ales de

curlingăul ăla? Am auzit că s-a dus la Matacocuite, și-a deschis un salon de înfrumusețare și acum nimeni nu-i mai zice Nelson, ci Evelyn Krystal. Bulangiu de bulangiu, ce buci avea, frate, mai știi? Și cum și le fâțâia prin fața noastră, făcând pe niznaiul. Era un copilandru când i-am spart rozeta, dar nu se mai putea, frate, să tot vedem curul ăla și nimic, numai la futut ne stătea capul, așa că într-o zi l-am dus lângă linia ferată și i-am tras-o pe rând, futaiul vieții lui, îți amintești, săritule? Găozărică o luase razna de plăcere, nici nu știa la care pulă să se dea mai întâi! Chiar nu i-ai tras-o nimănui, niciodată, Brando? Să mori tu! Nici măcar unui curvalău? Pe bune?! Nici unui purceluș. nici unei oițe? Fututii naibii mureau de râs și Brando, rozându-și unghiile, râdea și el, ce să fi făcut, pentru că era adevărat că la doișpe, treișpe, paișpe ani încă nu se culcase cu nicio fată, și-o freca în baie și atât, ajutat de revistele de pe jos, cumpărate de rapandula de mă-sa, reviste pe care mai apoi trebuia să le arunce pe ascuns la gunoi, căci erau îmbibate de sloboz, sperma care până la urmă i-a țâșnit, exact așa cum îi ziseseră băieții din parc, chiar dacă faza că cu cât ți-o freci mai mult, cu atât îți crește mai mare nu părea pe bune, iar adevărul e că pe Brando îl cam îngrijora mărimea sculei lui, de fapt mai mult grosimea; simțea că are o sculă prea subțire, prea îngustă și aproape vânătă la capăt și, de fapt, i se părea și scurtă, mai ales dacă și-o compara cu mătărângele tipilor din filmele porno pe care le cumpăra de la Willy când se plictisea de gagicile în bikini din revistele de scandal ale maică-sii. Magazinul lui Willy era ascuns chiar la capătul unei străzi, lângă veceurile pieței din Villa, un chioșc unde avea piratate toate filmele ce se vindeau în magazine, dar banii adevărați îi scotea din filmele porno și țigările cu marijuana, gata rulate, pe care le ținea într-o cutie dintr-aia de cereale. Willy râsese pe rupte când Brando a venit pentru prima dată să cumpere ceva pornoșag: o să-ți iasă păr pe palmă, frate, îi zicea; de asta ai fățălăul plin de coșuri, de asta ești slab ca moartea, de la atâta labă, dar Brando îi răspundea: ce-ți pasă ție? și își strunea mânia și trecea peste miștocărelile lui Willy, numai și numai ca să-l lase să meargă în magazia din spate și să aleagă ceva filme, ghidându-se după coperta cu imagini prost imprimate pe hârtie lucioasă, iar după ce băga câteva fumuri de iarbă cu care îi făcea Willy cinste, se întorcea în trombă acasă, se uita la filme pe aparatul video din sufragerie și și-o freca, cât timp maică-sa era la biserică sau prinsă cu rugăciunea rozariului, ceea ce însemna că avea la dispoziție câteva ore în care să și-o frece în fața ecranului, uitându-se iarăși și iarăși la scenele care-i plăceau cel mai mult: una unde un negru uriaș futea o blondă țâțoasă pe capota unei

mașini; alta în care două gagici și-o trăgeau, cur în cur, cu un vibrator imens; sau scena aia în care o fetișcană plângea și-și dădea ochii peste cap, exact ca posedatele de la biserica părintelui Casto, în timp ce doi tipi o futeau legată de pat. Scene de care se plictisea și se sătura repede, până într-o zi când, din bulan de bulan, dintr-o greșeală a lui Willy sau a celor care piratau filmele în capitală, a văzut pentru prima dată filmul ăla care avea să-i schimbe viața, o scenă care pentru el avea să traseze o linie între înainte și după în viața fanteziilor lui: era, de fapt, un videoclip strecurat între două scene din filme diferite, în care se vedea o fetișcană ca o scândură, cu păr scurt și față de copil, complet dezbrăcată, cu pistrui pe umeri și cu sânii mici și ascuțiți, iar lângă ea un câine negru, mare, o corcitură de dog german care avea șosete pe labele din față, o bestie băloasă care o urmărea pe fată peste tot prin cameră, o înghesuia prin colțuri și-și băga botul negru între picioarele fetei, lingea cu limba lui roz pizdulicea la fel de roz a fetei, care râdea ca proasta și, vezi Doamne, îl certa pe câine într-o limbă necunoscută lui Brando. Filmulețul se încheia după două minute, când fata chipurile se prăbușea pe spate într-un fotoliu, iar câinele sărea pe ea și-și punea labele cu șosetele alea ridicole pe umerii fetei, care-și apropia fața de puța ascuțită a animalului și exact în momentul când ea își deschidea buzele trandafirii pentru a prinde între ele vârful sexului câinelui, scena se încheia brusc și un ecran albastru se vedea timp de o secundă, după care urma o scenă în care niște blonde cu silicoane i-o sugeau pe rupte unui tip. Brando a pufnit de frustrare și s-a grăbit să deruleze filmul ca să vadă dacă fata și câinele apar din nou, dar degeaba; așa că a trebuit să se mulțumească cu cele două minute, la care s-a uitat în *loop* vreo două ore, chiar dacă ceea ce i-ar fi plăcut cu adevărat să vadă era cum câinele i-ar fi tras-o gagicii, cum după ce i-ar fi supt pula, tipa s-ar fi întors cu spatele și câinele ar fi călărit-o până i-ar fi umplut pizda trandafirie cu spermă lipicioasă, spermă caldă de câine scurgându-se pe coapsele fetei, care gemea și se zbătea, încercând să scape de câinele ăla grețos; o scenă imaginară pe care Brando nu a reușit să și-o scoată din minte în lunile următoare, chiar și în momente și locurile unde era cu totul inoportun să simtă cum i se întărește scula: la școală, de exemplu, unde era suficient ca o colegă să se aplece ca să-și ia creionul căzut pe jos pentru ca Brando să se și vadă transformat în dulăul ăla negru, sărind asupra fetei, sfâșiindu-i chiloții dintr-o mușcătură și trântind-o la pământ ca să-i bage scula lui nemiloasă, neagră și neomenească. Uneori se trezea în crucea nopții și încerca să se masturbeze ca să scape de amintirea filmulețului, dar cum nu se

mulțumea cu imaginile din minte, iar la ora aia era imposibil să se uite la film în sufragerie, cu maică-sa dormind în camera de alături, cu ușa deschisă, Brando se furișa în curtea casei, se cățăra pe terasă și cobora în stradă ajutându-se de zidul casei vecine, și hoinărea pe ulițele pustii ale satului, luându-se după sunetele călăuzitoare — lătraturile gâtuite, gemetele înăbușite —, care-l conduceau acolo unde avea loc ritualul ăla ciclic, primordial: pe ulicioara din spatele magazinului lui don Roque, sau printre rondourile din parcul din fața bisericii, sau la capătul terenurilor virane ce se întindeau dincolo de sat, locuri unde umbrele trecătoare ale câinilor vagabonzi se adunau pentru a se acupla într-o liniște sfântă, cu limbile atârnându-le, cu sexul umflat și arătându-și colții amenințători pentru respectarea unei ierarhii stabilite de cățeaua în călduri. Cum îl alegea ea pe primul? Pentru Brando toți erau la fel de frumoși, liberi și frumoși, și atât de siguri pe ei cum el nici nu avea să fie vreodată. Îi observa de la o depărtare suficient de mare încât să nu-i sperie, nici să-i ațâțe și, ajutându-se de mâna dreaptă, participa și el de departe la orgie și-și împrăștia pe pământ până și ultima picătură din otrava aia care-i ardea venele, după care se întorcea acasă, se băga în pat, toropit de golul acela divin, de liniștea care-l invada după ce reușea să scape de veninul care-i umfla coaiele. Poate că tocmai aia era dovada de netăgăduit că într-adevăr îl avea pe dracu' în el, deși nu reușea niciodată să vadă semnele care, după spusele părintelui Casto, apăreau pe fața oricărui îndrăcit, oricât le căuta în oglindă, noaptea, pe întuneric, încremenit în fața chiuvetei, se uita lung la chipul său oglindit și nu găsea niciun semn diavolesc, satanic, numai fața lui încercănată și dolofană, cu privirea piezișă dintotdeauna, imaginea banală de zi cu zi. I-ar fi plăcut să descopere o scânteiere diavolească în ochi, o strălucire colorată în pupile, sau semnul cornițelor împungându-i pielea frunții, sau apariția bruscă a unor colți, orice, futu-i, orice numai nu fața aia ridicolă de mucos tot mai pipernicit și mai sfrijit, pe de o parte din cauza escapadelor nocturne tot mai dese, pe de altă parte din cauza nenumăratelor țigări cu marijuana pe care începuse să le fumeze frecvent, nu doar sâmbăta, când mergea la chioșcul lui Willy, ci și acasă, înainte de a se masturba, sau cu băieții în parc, cu Willy, Gatarrata, Mutante și Luismi, chiar și cu alții, cu care începuse să-și petreacă timpul după ce ieșea de la școală, bând rachiu și fumând iarbă, uneori inhalând vapori de prenadez, sau cocaină când aveau bani și Munra îi ducea la Pablo, în cartierul La Zanja, la o aruncătură de băț de Matacocuite, de unde cumpărau o cocaină ieftină și diluată, pe care Brando, ca să nu-și facă nările varză, prefera să o

fumeze, presărând-o pe vârful țigării cu tutun sau cu marijuana. Îi plăcea nespus gustul ăla dulce de plastic topit care-i umplea plămânii și-i amorțea simțurile, însă își dăduse seama că dacă lua prea multă cocaină nu reușea să termine, nici măcar uitându-se la filmulețul cu fata și câinele. Putea să și-o frece ore în șir, în timp ce pe ecran se derula pretinsa luptă dintre animal și fată, frumoasa fetișcană pistruiată, cu față de copil și cu fofoloanca ei roz, care nu semăna cu niciuna dintre pizdele pe care le văzuse până atunci pe viu, cu niciuna dintre cele două pe care la cincisprezece, șaisprezece reușise să le penetreze, dar fără să-și dea drumul. Din cauza drogurilor, bineînțeles, mai ales a cocainei, care-i amorțea mintea și trupul, și din cauza tâmpiților care râdeau de el pe la spate, dar mai ales din cauza gagicii căreia abia i-a putut-o băga puțin, căci nu i se scula nicicum, ce rușine, însă totul fusese din cauza cocainei, alcoolului și oboselii de după noaptea nedormită, prima dată când zorii l-au prins petrecând cu gașca, prima dată când Brando nu a ascultat de ordinele maică-sii și de avertizările părintelui Casto despre natura păgână și păcătoasă a Carnavalului din Villa, o sărbătoare care nu era altceva decât o petrecere monstruoasă care-i incita pe tineri la desfrâu și vicii. Brando se săturase să-și petreacă zilele de Carnaval închis în casă cu maică-sa, auzind de la depărtare muzica de defilare și hărmălaia celor care-și petreceau noaptea pe străzi, bând și dansând, zgomotul petardelor și al sticlelor sparte la certurile din zori, văicărelile întrerupte de vomă ale drojdierilor, refrenul obișnuit al jocurilor mecanice instalate an de an lângă biserică, monștri metalici pe care Brando avea ocazia să-i contemple numai când zăceau demontați pe asfalt, reflectoarele și neoanele lor oarbe în lumina zilei, dimineața din Miercurea Cenușii când maică-sa îl obliga să meargă cu ea la slujbă, pe străzi pline de gunoaie, de doze de bere, de sticle de tărie goale, trotuarele pline de confetti, familii întregi de oameni de la țară, în zdrențe, sforăind pe rondourile din parc, iar Brando se întreba cum e posibil ca toată agitația aia care cuprindea localitatea în zilele de dinaintea Carnavalului, tot fastul și toate luminile artificiale, dispăreau în haznaua aia apocaliptică, plină de troglodiți leșinați în băltoace de vomă, până în anul când Brando a împlinit șaișpe și s-a hotărât să meargă cu orice preț la carnaval, fără să-i pese că maică-sa va plânge și-l va face pervers și desfrânat, îl va amenința că o să-l spună lu' tac-su, o idee atât de ridicolă încât Brando nu s-a putut abține să nu izbucnească în râs, pentru că de ani întregi tatăl lui nu mai avea nicio autoritate în casa aia, pentru că de ani întregi boul nu se sinchisea nici măcar să-l sune, cu atât mai puțin să vină să-l vadă, ca să nu mai spună că

maică-sa părea singura persoană din toată Villagarbosa care nu știa că taică-su avea o altă casă, în Palogacho, o altă familie, cu o altă nevastă și alți copii, și că le mai trimitea bani numai pentru că-i era milă de ei, ca să nu moară de foame, în timp ce tâmpita de maică-sa stătea toată ziua la biserică, refuzând să accepte ce se întâmplă, crezând că cu rugăciuni și închinăciuni lucrurile se vor rezolva de la sine, prin voia Domnului, că Brando va fi din nou copilul ascultător și tăcut, aproape autist, care fusese cândva, mucosul cu care mergea la braț pe stradă, de parcă ar fi fost soțul ei pitic, în timp ce băieții din parc râdeau de ei și strigau: Brandi, puiu' mamii, încă te mai spală mami la cur, Brandi? Încă te mai îmbăiază, te dă cu talc și-ți freacă cocoșelul, ca să dormi ca un îngeraș? Până când o să fii un mucos pervers, Brando? Nu ți-e rușine că încă ți-o mai freci? Că nu i-ai tras-o niciodată unei gagici? Acum e momentul, prostule, înainte de a se trezi, i-au zis dobitocii ăia în noaptea când a mers pentru prima dată la Carnaval și a stat cu ei până dimineața, hoinărind pe străzile de nerecunoscut din cauza zarvei diferitelor muzici ce răsunau în același timp din boxele carelor alegorice. Ochii lui Brando rătăceau, tulburi și dilatați, pe pielea goală a animatoarelor, pe fețele anonime din mulțimea îmbulzită pe trotuare, pe măștile grotești ale copiilor care apăreau brusc pentru a sparge ouă pline de făină și confetti în capul trecătorilor neatenți; aerul cu iz de fum al lui februarie mirosea a spumă de bere, a grăsime topită la chioșcurile de taco, a prăjeli delicioase, a canalizare, a urină și a căcat împrăștiate pe trotuare, a transpirația trupurilor înghesuite în jurul său. Piața din Villa era plină cu polițiști aduși din capitală special pentru a controla, deși cu destul de puțin succes, gloata care se foia în jurul tronului reginei, o copilă abia, învăluită în tul și brocart, ca o prințesă din alt veac; o fetișcană cu privirea pierdută, zâmbind fals în timp ce-și agita membrele grațioase pe ritmul sincopat ce răsuna din boxele din spatele ei: *A ella le gusta la gasolina*, cu o mână în șold și cu cealaltă ținându-și coroana, *dale más gasolina*, și privirea aia goală, aproape speriată, *cómo le encanta la gasolina*, din cauza obscenităților strigate, pe un ton mai potrivit foamei decât lascivității, de bețivii de la picioarele ei, *dale más gasolina*, pregătiți, poate, să o devoreze, să-și înfigă dinții în carnea aia mătăsoasă, aproape lipită de oase, dacă poliția ar decide să o lase la mila lor. Brando nu mai râsese așa în viața lui, până la lacrimi, sprijinindu-se de ziduri și de prietenii săi ca să nu cadă pe jos, cu creierul înfierbântat de iarbă și bere, hohotea ținându-se de burtă când se uita spectacolul oferit de legiunea de homalăi, toți părând niște dezaxați, îmbrăcați și dansând ca Travolta, veniți din toate colțurile țării pentru a se destrăbăla în

timpul faimosului carnaval din Villagarbosa, nesfiindu-se să agațe pe cineva chiar acolo, în stradă, cu picioarele îndesate în colanți de balerină, costumați în vrăjitoare cu aripi de fluture, în senzuale infirmiere de la Crucea Roșie, în majorete și gimnaste musculoase, în polițiști cam fătălăi, în Catwoman burduhănoase în cizme cu toc cui; nebuni de legat înveșmântați în mireasă și dându-se la băieți prin ganguri; nebuni baladini cu fese și țâțe gargantuești, repezindu-se să-i sărute pe gură pe fermieri; nebuni boiți ca gheișele, cu antene de extratereștri și bâte de troglodiți, costumați în măicuțe și scoțieni; țicniți deghizați în băieți de băieți, la fel de macho ca oricare altul, până când își ridicau ochelarii negri și atunci le vedeai sprâncenele pensate, pleoapele fardate țipător și privirile lascive; dezaxați care-ți făceau cinste cu bere și dansau cu tine; dezaxați care își cărau pumni pentru a-ți intra în grații, își smulgeau perucile și diademele și se luau la bătaie, se tăvăleau pe jos țipând, împrăștiind sânge și paiete în hohotele de râs ale gloatei. În demența aia totală, Brando nici nu a simțit cum a trecut timpul, dintr-odată se făcuse dimineață, iar prietenii lui țineau morțiș să mai facă rost de cocaină, ca să continue distracția, voiau să apeleze la Munra ca să-i ducă la Zanja să cumpere praf și, brusc, Brando s-a trezit în camioneta lui Munra, uitându-se cum șchiopul conducea când pe o parte, când pe alta pe șoseaua ce ducea la Matacocuite, și, de fapt, totul a fost de la atâta iarbă, și atâta drojdeală, și atâta nebunie, pentru că Brando nu știa când și cum li se alăturase gagica în verde, când urcase cu ei în camionetă. Nimeni nu o cunoștea, nimeni nu știa cum o cheamă, dar ei părea să nu-i pese; era mangă, destul de fumată și de excitată, cel puțin așa reieșea din încercările ei de a le pune mâna pe pulă prietenilor lui Brando. Willy a fost primul care a îndrăznit să o dezbrace: i-a scos sânii din rochie și a început s-o tragă grosolan de sfârcuri, de parcă ar fi vrut să o mulgă, sau așa ceva, dar gagicii i-a plăcut, a început să geamă și să le ceară să o fută, acolo, pe bancheta camionetei, ceea ce nebunii ăia au și făcut: i-au tras-o toți, mai întâi Willy, profitor sadea, apoi Mutante, Gatarrata, Borrega și Canito, toți în afară de Munra, care conducea, dar vedea totul în oglinda retrovizoare și nu-i plăcea ce vede, pentru că aveau să-i păteze tapiseria cu spermă, porcii dracului; și, bineînțeles, în afară de Luismi, care adormise ca ultimul prost, umflat de pastile, cu capul sprijinit de geamul mașinii, pe scaunul din față, în timp ce Brando asista la toată scena cu un amestec de fascinație și teamă. Mirosul emanat de pizda cenușie și păroasă a gagicii i-a întors stomacul pe dos. Așa miroseau părțile rușinoase ale femeilor? Așa ar mirosi și delicata păsărică a fetei din filmulețul cu câinele? Să-ți bagi

pula! Așa că a preferat să-și întoarcă privirea spre geamul mașinii, să se uite la cerul de un albastru șters atârnând deasupra stufărișului, până când prietenii au început să-i zică: Brandi, hei, Brandi, doar tu ai mai rămas, Brandi; bagă-i-o, frate, bagă-i-o odată, striga Willy, înainte să se trezească, pentru că gagica leșinase sau era în stare de șoc după o supradoză de pulă, sau cine să mai știe ce se întâmpla, cert e că râdeau toți și strigau: bagă-i-o, Brando, bagă-i-o direct, iar Brando, fără niciun chef, dar incapabil să-i refuze, a trecut pe bancheta din spate, și-a scos scula prin prohab, fără să-și dea jos pantalonii, doar nu era nebun să stea în curul gol în fața perverșilor ălora, și s-a împins între picioarele ridicate ale gagicii, rugându-se, cu toată credința pe care nu o mai avea, să i se întărească scula, măcar pentru câteva momente, cât să se prefacă că i-o trage, ca să nu pice de fazan în fața prietenilor săi, și aproape că a reușit, cu ochii închiși, gândindu-se la fata cu câinele, mișcându-și discret pielea cu degetele mâinii drepte, a reușit să-și bage vârful sculei în gaura vâscoasă, când a simțit un șuvoi cald pe pântece. A privit în jos și a văzut că prohabul pantalonilor și marginea tricoului se întunecau tot mai mult și atunci, scârbit, a țipat și a căzut pe spate, lovindu-se de ușa culisantă a mașinii, făcându-i pe toți cei prezenți să amuțească pentru câteva secunde, pentru ca mai apoi să izbucnească în hohote de râs sălbatice și în urlete, în timp ce arătau spre prohabul lui Brando și spre șuvoiul de urină care continua să curgă din scroafa aia. L-a pișat, au strigat tâmpiții ăia. L-a pișat în timp ce i-o trăgea! Mamă, ce scroafă! Mamă, ce scroafă de căcat! Toți erau cuprinși de hohote de râs, așa că nimeni nu l-a oprit pe Brando când s-a repezit la gagică și i-a tras un pumn în față. Noroc că Munra a oprit camioneta, la cincizeci de metri de dilărul lui Pablo, și a început să se plângă de mirosul de pișat, le-a zis să o dea jos pe tipă, acolo, la marginea drumului, iar dacă nu ar fi fost asta, Brando ar fi continuat să o lovească, până când i-ar fi spart fața, i-ar fi scos dinții, era în stare s-o omoare în bătaie, pentru că-i murdărise scula și hainele cu pișatul ei scârbos, dar mai ales pentru că-l făcuse de râs în fața prietenilor săi, în fața dobitocilor ălora enervanți, care și după ani de zile de la incident aveau să continue să se prăpădească de râs de Brando, iar el le ținea isonul, știind prea bine că dacă i-ar fi lăsat să vadă cât îl enervează, ei și-ar fi bătut joc de el și mai tare, poate de aceea, pentru a-i distrage, pentru a face întâmplarea uitată, dar și pentru că după atâția ani de labă zilnică începuse să se cam plictisească de palmele lui, Brando a ajuns amantul Leticiei, o oacheșă cu curul mare, cu vreo zece ani mai mare decât el, care-i făcea ochi dulci de fiecare dată când se întâlneau la magazinul lui *don*

Roque. Leticia era măritată cu un petrolist care făcea naveta zilnic la Palogacho, așa că stătea singură toată ziua și se plictisea de moarte, sau cel puțin așa spunea oricui voia să o asculte, când mergea să cumpere țigări. Brando nu vorbea cu ea, ignora privirile pe care femeia i le arunca în magazin, pentru că mai mereu era prins să-l învingă pe vreun mucos la jocurile video instalate de *don* Roque pe trotuar. Nu vorbea cu ea, dar se holba la fundul ei, direct, fără să încerce să disimuleze, iar ea îi simțea privirea și începea să-și unduie și mai tare fesele rotunde, ce păreau să fi venit pe lumea asta pentru a fi pleznite, mușcate, pedepsite. Într-o zi i-a făcut cu ochiul și i-a făcut un semn în fața tâmpiților din parc, iar Brando nu a avut de ales și a urmat-o la ea acasă. Prost să fii noroc să ai, i-au zis când s-a întors în parc și le-a povestit că tipa a deschis ușa, l-a invitat înăuntru și imediat, aproape fără să schimbe vreo vorbă, și-a ridicat fusta la spate ca să-i arate că nu poartă chiloți. I-a tras-o chiar acolo, mai întâi în hol, apoi, sprijinită de spatele fotoliului, apoi de pervazul unei ferestre de la etaj, prin care ea privea atentă, ca nu cumva să se întoarcă soțul ei de la muncă mai repede decât de obicei. Gagica refuza categoric să se fută în patul pe care-l împărțea cu soțul ei. La fel cum refuza să sugă scula lui Brando, spunea că nu-i place, că mirosul de spermă o îngrețoșa. Mie îmi face greață mirosul pizdei tale, se gândea el, dar nu i-a spus niciodată. Simțea multă plăcere când i-o băga, întotdeauna pe la spate sau în patru labe pe fotoliile din sufragerie. Ea îi cerea, printre gemete, să o tragă de păr, să o strângă de fese, să i le despartă ca să o poată pătrunde mai adânc, să-i bage scula în cur și să o fută așa. Singura problemă era că Brando nu reușea să termine. Dar bineînțeles că asta nu le spunea prietenilor săi. Leticia nici măcar nu-și dădea seama, sau poate că nici nu-i păsa nașpetei: ea era fericită că Brando venea la ea, își băga scula în ea și o făcea să ajungă la orgasm. Zicea că e cel mai tare amant din câți avusese, cel mai atent, cel care rezista cel mai mult; ea avea orgasm după orgasm, în timp ce Brando se înfigea în dosul ei, tot mai obosit, tot mai asudat, tot mai sătul. Plăcerea pe care o simțea imediat ce o penetra se transforma în dezgust, pe măsură ce mirosul Leticiei se făcea tot mai puternic cu fiecare orgasm, îi umplea nările lui Brando, care ajungea pe punctul de a vomita. Oricât de tare închidea ochii și se gândea la fata cu câinele, la fofoloanca ei de fetiță, la pizdulicea aia delicată și inofensivă, care precis mirosea a miere de zmeură, degeaba, realitatea înțepătoare a pizdei Leticiei și mirosul ei de pește îl făceau să i se înmoaie, obligându-l să se prefacă că a terminat. Ieșea din ea și dădea fuga la baie, își scotea prezervativul cleios, dar gol, îl arunca în veceu și își spăla

mâinile, scula, testiculele și oricare zonă a pielii ce intrase în contact cu pizda Leticiei, dar chiar și așa, uneori se întâmpla să ajungă acasă și să trebuiască să facă duș de mai multe ori, pentru că i se părea că nu reușește să scape de duhoare. Dar cu cei din gașcă nu vorbea despre asta. Lor le povestea cu lux de amănunte senzațiile pe care i le provocau fesele alea tari izbindu-se de vintrele sale, în timp ce el i le frământa. Adeseori le povestea chestii care nu se petrecuseră de fapt, de exemplu cum i-o sugea Leticia, sau cum îi cerea să o umple de spermă pe față și pe sâni, scene luate din filmele porno la care se uitase. Nu le spunea nici că de multe ori îi venea s-o trimită la naiba pe măslinia aia, să nu mai calce pe la ea, nici să nu i-o mai tragă vreodată, dar adevărul e că avea nevoie de ea, avea nevoie de realitatea feselor ei bombate, de gemetele ei discrete și de pizda ei strâmtă, dar împuțită, pentru a continua să le spună povești băieților, să-i distreze cu porcăriile alea, ca să nu-l mai fută la cap cu scroafa aia care se pișase pe scula lui. Încă îl mai luau la mișto cu faza aia, tâmpiții, auzi, tocmai ei, care și-o trăgeau cu tot ce prindeau, ba chiar și cu travestiții, pentru bani, bani cu care își cumpărau alcool și droguri, dar uneori o făceau și doar așa, de șmecheri, pentru plăcerea de a și-o trage cu poponarii care veneau în valuri la Villa, începând cu zilele de post de dinaintea carnavalului. La început, asta i s-a părut lui Brando groaznic și umilitor, dar a sfârșit prin a se obișnui, mânat de la spate de argumentele imbatabile ale găștii: mă nebunule, să nu-mi spui că niciodată nu ți-a supt-o un bulangiu, spunea Willy, cu gura strâmbă de la cocaină. Nu știi ce pierzi, nebunule, continua Borrega; ei îți fac toată treaba, pe deasupra îți mai dau și ceva parale și îți mai fac și cinste. Tu doar închide ochii, îl sfătuia Mutante, gândește-te la orice gagică și bucură-te de o muie ca lumea, ce mă-sa. Chiar nu ți-ai pus-o niciodată cu un curlangiu? întrebau ei, rânjind. Cu un găozar tinerel și strâmt, care geme ca un cățeluș când se apleacă să-ți sugă coaiele? Tâmpiții ăia făceau ce făceau și mereu reușeau să-și bată joc de Brando; oricât încerca el să îi ia peste picior și să le arate că-s niște poponari împuțiți, chiar dacă de ochii lumii ziceau că le plac gagicile, totuși ei i-o întorceau, făcându-l să se simtă ca un netrebnic amarât, futu-i. Un nașpet pe scula căruia s-a pișat o nașpetă! În pizda mă-sii! Dar nu totul era lapte și miere cu fututii de bulangii, iar Brando își dădea seama de asta. Cei mai mulți dintre homalăii cu care se înhăitau Willy și ceilalți (până și Luismi, cine-ar fi zis!) nu erau altceva decât niște babalâci burduhoși, efeminați, care cutreierau localurile din Villa, de joia până sâmbăta, în căutare de carne tânără și de știulete proaspăt, babalâci urâți ca moartea și cu

mințile pe jumătate duse, ca Vrăjitoarea aia, să-ți bagi pula; travestita din La Matosa, ce trăia retrasă în casa aia sinistră, pierdută printre lanurile de trestie, care lui îi făcea pielea de găină, nu pentru că ar fi avut el ceva cu cei trans, ci pentru că-i amintea de ceva ce i se spusese când era copil, când se juca afară și maică-sa ținea morțiș să vină în casă, dar el refuza, așa că maică-sa îi zicea că dacă nu intră imediat în casă o să vină vrăjitoarea să-l ia, iar într-o zi, pizda ei de viață, și-a făcut apariția pe stradă, din senin, nebuna aia care umbla prin Villa toată în negru, cu vălul ăla care-i acoperea fața în întregime, nebuna căreia lumea îi zicea Vrăjitoarea, iar maică-sa a făcut semn spre ea și i-a spus lui Brando: Ai văzut? A venit vrăjitoarea să te ia, iar Brando și-a ridicat privirea și s-a trezit față în față cu spectrul acela hidos și a zbughit-o direct în casă, unde s-a ascuns sub pat și a trebuit să treacă destul de mult timp până când bietul de el să aibă curajul să se joace din nou pe-afară, atât de tare se speriase de Vrăjitoare. O spaimă pe care odată cu trecerea timpului a reușit să o facă uitată prin cotloanele memoriei, dar care reînvia de fiecare dată când mergea cu prietenii să-și facă mendrele în casa homalăului împuțit. De fiecare dată, Vrăjitoarea le făcea cinste cu băutură, uneori chiar și cu droguri, pentru ca gașca să rămână acolo, în casa aia din care ea nu ieșea aproape niciodată. O căsoaie înălțată printre canalele de irigații din La Matosa, exact în spatele fabricii, o construcție atât de urâtă și respingătoare, încât lui Brando i se părea carapacea unei țestoase moarte, pe jumătate îngropată în pământ; o chestie cenușie și întunecoasă în care intrai printr-o ușiță ce dădea în bucătăria mizerabilă, apoi urma un hol care ducea într-un salon imens, plin de porcării și saci cu gunoi, cu o scară care urca la etaj, acolo unde nimeni nu ajunsese vreodată, pentru că homalăul se supăra dacă te vedea că încerci să mergi la etaj, iar sub scara aceea era un soi de pivniță, unde Vrăjitoarea dădea petrecerile; o încăpere cu fotolii și boxe, ba chiar și cu orgă de lumini, ca în discotecile din Matacocuite, cam dementă toată treaba, căci după ce-i primea și-i conducea în beciul ăla, homalăul dispărea, dar numai pentru a reveni fără văl, machiat fantezist, uneori își punea și o perucă colorată cu sclipici, și după ce toți erau destul de amețiți, ori de la alcool, ori de la marijuana pe care Vrăjitoarea o semăna în grădina ei, sau de la ciupercile alea care creșteau sub balega vacilor în sezonul ploilor și pe care bulangiul le aduna și le conserva în sirop ca să-i facă s-o ia razna pe băieții care-l vizitau, prăjiți rău de tot, cu pupilele ca în animeuri, cu gura larg deschisă din cauza halucinațiilor — pereții se prăbușeau, fețele se umpleau de tatuaje, Vrăjitoarei îi apăreau coarne și aripi, pielea i se

făcea roșie și ochii, galbeni —, apoi muzica începea să răsune în boxe și homalăul își lua locul pe scena aia improvizată în capătul beciului, înconjurată de lumini, și începea să cânte, sau, mai degrabă să mugească, cu vocea aia a lui tare ciudată, care nu reușea niciodată să ia notele mai înalte din melodiile alea pe care Brando le știa foarte bine, erau aceleași pe care obișnuia maică-sa să le asculte când trebăluia prin casă, muzică romantică difuzată de postul de radio local, cântece destul de triste care sunau cam așa: *y la verdad es que estoy loca ya por ti, que tengo miedo de perderte algunna vez*; sau: *seré tu amante o lo que tenga que ser, seré o que me pidas tú*; sau: *detrás de mi ventana, se me va la vida, contigo pero sola*, și mai și gesticula când cânta, Vrăjitoarea naibii, cu microfonul în mână și privirea pierdută în gol, ca și cum tâmpita ar fi fost pe o scenă adevărată, pe un stadion, înconjurată de admiratori, zâmbea și uneori părea gata să izbucnească în plâns, iar Brando nu înțelegea de ce toți prietenii lui, dar și alți băieți care veneau pe cont propriu, mai ales de pe la fermele din apropiere, sau câte un babalâc efeminat venit naiba știe de unde, rămâneau toți ca vrăjiți, ca extaziați, sau poate că speriați, și niciunul nu îndrăznea să-l huiduie pe bulangiu, nici să-i strige ciocu' mic sau cânți ca dracu'; adevărul e că lui Brando nu i-a plăcut niciodată să intre în casa aia, de fiecare dată când o lua pe praf și totul se petrecea cu repeziciune, ultimul lucru pe care și-l dorea era să eșueze în hardughia aia sumbră ca să asculte exact aceeași muzică nașpa pe care o asculta maică-sa acasă, așa că îl lua cu capul și i se părea că toți cei prezenți acolo vor să-l facă să-și piardă mințile ca să profite de el, să-l violeze, imediat ce ar fi ațipit sau adormit de-a binelea, cum se întâmpla cu mulți după ce luau pastilele pe care le împărțea Vrăjitoarea ca pe bomboane, aducându-i pe toți într-o stare de moleșeală cumplită, făcându-i complet idioți, incapabili să facă altceva decât să hăhăie ca tâmpiții cu ochii întredeschiși, iar o dată poponarul insistase atât de mult să ia și Brando una dintre pastilele alea de căcat, încât băiatul s-a prefăcut că o înghite, după care a scuipat-o și a ascuns-o în marginea fotoliului în care stătea și atunci a văzut cum treptat se prăbușeau cu toții pe locurile lor sau pe jos, atât de duși încât nici nu mai reușeau s-o aplaude pe nebuna dracului, care se fâțâia pe scenă, în luminile colorate, ca o marionetă uriașă și oribilă, un manechin de coșmar care prinsese brusc viață. Dar ce a urmat apoi a fost și mai și, după ce homalăul a obosit să mai latre cântecele alea, așa că a trecut la microfon Luismi, fără ca vreunul să-i spună ceva, de parcă individul așteptase toată noaptea momentul acela pentru a lua microfonul și a începe să cânte cu ochii mijiți, cu vocea dogită de atâta rachiu

și de atâtea țigări, dar chiar și așa, futu-i, cine ar fi zis, frate, că nașpetul ăla de Luismi cânta atât de mișto? Cum era posibil ca slăbănogul ăla cu fața de șobolan, umflat de pastile, să aibă o voce atât de frumoasă, de profundă, atât de incredibil de tânără și, în același timp, de masculină? Până atunci, Brando nu știuse că porecla Luismi venea tocmai de la vocea care îi semăna cu a cântărețului Luis Miguel; Brando crezuse că porecla e mai degrabă o aluzie batjocoritoare la aspectul băiatului, care, cu părul său creț, ars de soare, cu dinții strâmbi și cu trupul ăla sfrijit, nu semăna absolut deloc cu celebrul cântăreț. *No sé tú*, cânta gagiul, *pero yo no dejo de pensar*, cu vocea aceea cristalină, *ni un minuto me logro despojar*, vibrantă ca o coardă, *de tus besos, tus abrazos, de lo bien que lo pasamos la otra vez*, și Brando a simțit un nod în gât, pielea i s-a făcut de găină și, pentru o clipă, simțind furnicături în stomac, s-a gândit că poate nu scuipase pastila la timp, că totul era o halucinație, un vis ciudat, un haloimăs provocat de rachiul ăla ieftin pe care-l dăduseră pe gât, de atâta iarbă și de atâta stat închiși în casa aia oribilă, cu nebuna aia de legat. Nu a spus nimănui, niciodată, cât de mult îl impresionase vocea lui Luismi și n-ar fi recunoscut nici mort că adevăratul motiv pentru care continua să meargă la petrecerile Vrăjitoarei era ca să-l asculte pe Luismi cântând. Adevărul era că și după ani întregi de umblat cu gașca, lui Brando încă i se mai făcea părul măciucă ori de câte ori se vedea obligat să vorbească cu țicnita de Vrăjitoare: atât de urâtă și de ciudată, cu felul neobișnuit și rigid în care-și mișca membrele subțiri, ca o marionetă fără sfoară, dar care, brusc, prindea viață; iar dacă ar fi fost după Brando, nu i s-ar fi adresat niciodată; el mergea în casa aceea numai pentru a fi cu gașca, chiar dacă o dată a trebuit s-o lase pe Vrăjitoare să-i sugă scula, chiar pe unul dintre fotoliile din beci, în timp ce Luismi cânta, îl lăsase numai ca să scape de insistențele lui, pentru că altfel bulangiul dracului l-ar fi dat afară din casă, iar lui Brando nu-i plăcea să se întoarcă singur în Villa, mergând pe jos printre lanurile de trestie la acele ore înaintate ale nopții, așa că, atunci când a venit momentul, *no sé tú*, și-a scos scula, *pero yo quisiera repetir*, și l-a lăsat pe poponar să i-o sugă, *el cansancio que me hiciste sentir*, a închis ochii și-l asculta pe Luismi, *con la noche que me diste*, fără s-o atingă cu mâinile pe Vrăjitoare, *y el momento que con besos construiste*, a făcut exact cum ziceau Borrega și Mutante, că trebuie doar să închizi ochii și să te gândești la altceva, în timp ce limba aia se încolăcea în jurul sculei lui și nicio clipă, dar nicio clipă, nu i-a permis homalăului să-i atingă fața sau să-l sărute; pentru că una era să te oferi homalăilor, să accepți să te invite la un

pahar, la o bere, după care să îți dea cinci sutare ca să-i lași să se destrăbăleze cu tine, ba chiar să le-o tragi puțin în cur sau în gură, și alta era să fii un porc împuțit ca Luismi când se mozolea și și-o trăgea cu Vrăjitoarea. Cine să știe de ce îl lua cu capul pe Brando când vedea așa ceva; nu i se părea atât de îngrozitor nici măcar atunci când cufuritul de Mutant se înciota cu Vrăjitoarea. Poate pentru că, de fapt, faza asta cu a săruta un găozar i se părea respingătoare, un atentat josnic la bărbăția lui, și nu înțelegea cum de Luismi n-avea nicio jenă să-l sărute pe bulangiu de față cu toți, pentru că Brando crezuse mereu că Luismi e un băiat la locul său, un bărbat sadea, cu capul pe umeri; un tip care, chiar dacă era doar cu unul sau doi ani mai mare decât Brando, făcea deja numai ce avea chef, fără să dea socoteală nimănui, cu atât mai puțin mamei lui, isterica aia fără niciun șarm, care plângea și-și frângea mâinile de fiecare dată când Luismi ajungea beat acasă. Luismi băga în el ce-l tăia capul, făcea ce-l tăia capul și nimeni nu râdea de el că o scroafă împuțită i s-a pișat pe pulă în timpul unei poște. Nimeni nu se lua de Luismi, și Brando îl invidia pentru asta, chiar dacă avea să-și dea seama destul de repede, încă de pe vremea când începuse să bată localurile de la șosea împreună cu gașca, la vânătoare de țicnite și bulangii, că în realitate Luismi avea o umbră care-l urmărea peste tot: verișoara lui, Lagarta, o tipă urâtă, slăbănoagă și botoasă, ce dădea buzna în lupanarele alea, cu o falcă în cer și una-n pământ, pentru a-l scoate afară de păr pe Luismi, după ce îi mai și trăgea câteva de față cu toată lumea. Nimeni nu înțelegea care e problema nebunei ăleia, nici de ce pare să-l urască atât de mult pe Luismi; acesta prefera să zâmbească trist, dar nu spunea nimic, ori de câte ori îl lua la mișto gașca pe fazele cu verișoara lui. După părerea unora, verișoara îl urmărea cu gândul de a-l prinde la curvăsărit, pentru că obsesia ei era să o facă pe bunică să-l dezmoștenească pe Luismi. O fi avut Luismi față de prost, dar nu era chiar atât, așa că știa cum să facă să scape de Lagarta și să-și vadă de treaba lui cu bulangiii fără ca ea să-l prindă, până în noaptea aia când nebuna de verișoară a apărut în casa Vrăjitoarei; noaptea în care Brando, din întâmplare, tocmai ieșise în curte să fumeze o bazooka, sub tamarinul des de lângă ușa bucătăriei. Ieșise să fumeze în curte pentru că petrecerea ajunsese să fie cam mult pentru el, nu mai suportase mugetele Vrăjitoarei la microfon și nici țiuiturile sintetizatoarelor de la melodiile lor de căcat, nici orga de lumini multicolore, așa că a ieșit în curte să se bucure puțin de singurătate, să-și fumeze bazooka în liniște, în timp ce, cu pupilele dilatate, contempla noaptea, în compania bâzâitului insectelor și a șuieratului rafalelor de vânt, care

străbăteau câmpia, tâmpitul ăla de vânt care ținea cu tot dinadinsul să-i arunce jarul țigării exact când ajunsese să tragă cocaina ce se întâlnea cu iarba, fumuri care-i provocau o amețeală delicioasă. Poate că văzuse mai bine datorită cocainei, sau poate că ochii i se obișnuiseră deja cu întunericul din curte, cert e că imediat ce a aruncat chiștocul aprins către apele susurătoare ale canalului, Brando a observat că se apropie cineva dinspre câmp, o umbră sfrijită ce înainta pe uliță, tăcută și adusă de spate, iar când a mijit ochii, imediat și-a dat seama cine e: verișoara lui Luismi, tipa aia căreia i se zicea Lagarta. Ea nu-l observase, poate din cauză că ramurile dese ale tamarinului îl ascundeau, sau poate pentru că becul care atârna deasupra ușii de la bucătărie o atrăsese ca pe gândacii uriași care se roteau înnebuniți în jurul luminii, oricum, faza e că Brando, dintr-o bruscă pornire răutăcioasă, a tăcut chitic până când femeia a venit foarte aproape de el și, exact când era gata să deschidă ușa din zăbrele, i-a zis, cu vocea lui cea mai gravă și sinistră: Unde mergi? la care gagica a țipat ca o pasăre rănită și pe fața ei s-a citit atâta spaimă, încât Brando s-a prăpădit de râs. Cu siguranță se pișase pe ea de frică, pentru că a continuat să se uite îngrozită spre tamarin, până când Brando a ieșit dintre crengi și becul i-a luminat fața batjocoritoare. Atunci Lagarta a părut să-l recunoască, deși nu făcuseră niciodată cunoștință. Ce-ai în capul ăla, prostule? a mârâit ea, cu vocea încă gâtuită de spaimă, sau poate de furie. Era cât pe ce să fac infarct, deșteptule, i-a zis, iar Brando nu s-a putut abține să râdă din nou. Femeia i-a întors spatele și a tras de ușa din zăbrele a bucătăriei, ceea ce l-a obligat pe Brando să facă un pas spre ea ca s-o oprească. Unde mergi? a întrebat-o din nou. Fata i-a îndepărtat cu violență mâna de pe umăr și și-a arătat colții: Da' ce te doare-n pulă pe tine, tâmpitule, iar Brando, fără să-și piardă calmul, a rânjit, și-a ridicat mâinile și i-a arătat palmele: păi, ai dreptate, n-am nicio treabă cu locul ăsta, i-a zis; intră, treaba ta dacă vrei să ieși urlând... Fata l-a privit cu ură și a intrat în casă, dar, înainte de a dispărea în întunericul bucătăriei, s-a întors o clipă, cât pentru a-i spune: ești un drac împelițat, copile. Brando nu a urmat-o, a rămas lângă ușă, cuprins brusc de o amețeală care l-a făcut să se țină de gratii cu ambele mâini și simțind cum inima îi bubuie în piept, precis din cauza acelei bazooka, nu? Sau poate pentru că, de fapt, murea să vadă scandalul ce avea să izbucnească în casă, când verișoara lui Luismi va ajunge în beci, va vedea ce se petrece acolo și se va repezi asupra lui Luismi, strigând și înjurându-l, așa cum făcea când îl găsea prin baruri. Brando a așteptat degeaba, căci dinăuntru nu a răzbătut nicio ceartă, niciun țipăt, doar vocea Vrăjitoarei cântând: *tu amante o*

lo que tenga que ser, seré, în timp ce acolo, afară, noaptea se făcea tot mai deasă, *lo que me pidas tú*, foșnetul frunzelor și tufișurile unduindu-se în bătaia vântului venind dinspre sud, *reina, esclava o mujer*, nu reușeau să acopere cu totul serenada pe care broaștele și lăcustele o dedicau lunii, *pero déjame volver, volver contigo*... Când se aștepta mai puțin, gratiile s-au mișcat brusc și Lagarta a apărut din întunericul bucătăriei, l-a îmbrâncit la o parte și a zbughit-o spre câmp, dar nu țipând, așa cum o avertizase el, ci alergând ca urmărită de diavol. Muzica nu încetase nici măcar pentru o secundă, așa că Brando s-a hotărât să intre ca să vadă ce se întâmplase, dar înainte de-a ajunge în hol, a dat nas în nas cu Luismi. Băiatul era fără cămașă și avea fața răvășită de spaimă: să mor io, nebunule, i-a zis, cred că am văzut-o pe vară-mea. Brando i-a pus o mână pe umăr lui Luismi și a încercat să-l liniștească: du-te, mă, ce te-a apucat, i-a zis, eu am stat afară, n-am văzut pe nimeni. Luismi, derutat: dacă-ți spun că am văzut-o, cum te văd și cum mă vezi, i-am văzut fața în beci, iar Brando, continuând să zâmbească: faza e că ești luat rău de tot, sigur ți-ai imaginat, nebunule, eu am stat tot timpul aici, afară, și n-am văzut pe nimeni, iar Luismi: dar, dar... Și era atât de agitat încât nu a mai zis nimic și în noaptea aia a refuzat să cânte pe scenă, a băut și a băut până și-a pierdut cunoștința, iar după câteva zile, Brando a aflat că Luismi nu mai locuia cu bunică-sa și cu verișoarele lui, se mutase cu maică-sa, cu care nu se înțelegea deloc, așa că bănuiala era că de fapt se mutase în casa Vrăjitoarei, pentru că băiatul stătea mai tot timpul la ea, în afară de momentele în care bătea localurile de la șosea, sau în spatele magaziei abandonate din gara din Villa, chiar dacă faza cu magazia era numai un zvon, zvon curat, nimic altceva; un zvon destul de grav, de fapt, pentru că una era să te hârjonești cu bulangiii când nu mai aveai bani de iarbă și alta era să ți-o tragi în spatele magaziei abandonate, acolo unde puteai vedea la orice oră din zi băiețandri înciotați prin tufișuri, trăgându-și-o din plăcerea de a curvăsări, ceea ce era pur și simplu dezgustător, toată lumea știa că acolo, lângă liniile ferate, nimeni nu o făcea pe bani, ceea ce stârnea curiozitatea lui Brando și-l făcea să-și dorească să-l urmărească într-o zi pe Luismi, ca să vadă dacă e adevărat că merge lângă liniile ferate ca să le-o tragă soldaților care veneau de la garnizoana din Matacocuite, sau să se lase futut pe rând de ei, ca o cățea în călduri, dar Brando reușea să se abțină, îngrozit de ideea că, dacă ar fi fost văzut în zona aia, l-ar fi luat și pe el de poponar, așa că se mulțumea să-și închipuie totul. Și uneori, când curlangiii îl duceau pe Brando la closetele din El Metedero ca să-i sugă scula pentru bani, el închidea

ochii și își imagina că limba care-i mângâie sexul e limba lui Luismi și atunci i se întărea ca piatra, iar poponarul care se nimerea la rând scotea fascinat gemete și i-o sugea cu și mai mare poftă și Brando ejacula gândindu-se la ochii lui Luismi, la privirea aia nerușinată pe care Luismi o afișa când apărea prietenul său, inginerul, babalâcul ăla burtos, pe jumătate chel, angajatul companiei petroliere, cel care în fiecare vineri, după ce ieșea de la serviciu, își făcea apariția la El Metedero și bea whisky cu Luismi și era destul de ciudat să-i vezi cum beau împreună, în cea mai mare tăcere, exact ca un cuplu de mulți ani împreună sau ca doi prietenași de-o viață care-și țin tovărășie fără nevoia de a vorbi unul cu celălalt, inginerul ăla arătând ca un ștab adevărat, cu cămașa cu mânecă lungă impecabilă și cu brățara de aur la încheietura păroasă, cu telefonul de ultimă generație prins de cureaua pantalonilor și cu Luismi privindu-l ca o fetișcană moartă după el, cu părul încâlcit și picioarele jegoase de la atâta umblat în sandale, iar dacă uitai de cei doi o vreme, când îți întorceai privirea spre masa lor deja nu mai erau acolo, era clar că plecaseră cu camioneta inginerului ca să și-o tragă în vreun loc pustiu sau într-una dintre camerele de la motelul Paradiso, de la marginea șoselei. O singură dată a reușit Brando să-i vadă sărutându-se, într-un colț al curții de la El Metedero, hârjonindu-se la adăpostul întunericului ca niște amanți clandestini, cu gurile lipite, cu ochii închiși, cu palmele inginerului pipăind poponeața lui Luismi cu pofta cu care un bărbat strânge fesele excitante ale unei gagici. Du-te, mă nebunule! au strigat la unison toți cei din gașcă când Brando a dat buzna în bar ca să le spună ceea ce tocmai văzuse: Luismi e bulangiul inginerului! Luismi, un futut de poponar, cine-ar fi zis! Să-mi trag una! Acum să vedem care dintre noi i-o trage primul, a zis Borrega hăhăind, apoi au ciocnit cu sticlele de bere, continuând să-și dea cu presupusul despre cum ar fi să-și bage scula în Luismi, dacă are curul strâmt sau larg sau cât de bine știe să sugă, în timp ce Brando, tăcut, și-a imaginat atât de tare încât a simțit că se sufocă de dorință și, cum prin preajmă nu se vedea niciun bulangiu de pe care să scoată ceva bani, a ieșit din local, lipsit de speranța de a-l mai vedea pe Luismi hârjonindu-se cu babalâcul, și și-a luat-o la labă, cu palma udă de salivă, gemând vinovat în timp ce-și imagina cum ar fi să i-o bage lui Luismi pe la spate și să-l fută lent, ca să termine amândoi deodată, să-și dea drumul în patru labe, ca un câine ce era, ca o cățea jigărită și împuțită ce era, o cățea în călduri care își ridica excitată coada de fiecare dată când venea inginerul, poponarul lui de inginer; până și Vrăjitoarea se prinsese că Luismi era în limbă după babalâcul ăla, mereu vorbea

de el, despre cât de meseriaș e și cum o să-i facă rost de un loc de muncă la compania petrolieră; dar asta era o lăbăreală inventată de el, căci Luismi cu greu terminase gimnaziul și nu știa să facă altceva decât să fută și să se lase futut, așa că, după mintea lui Brando, nimeni nu i-ar oferi un loc de muncă, nici măcar de gunoier. Nimeni nu mai știe cum a aflat Vrăjitoarea de toate astea, cert e că brusc nebuna a început să facă nazuri când mergea Luismi cu gașca, din gelozie, evident, așa că într-o noapte l-a trimis la naiba, cu câteva zile înainte de carnaval, pentru că, după părerea ei, Luismi o făcuse de niște bani, dar Luismi zicea că nu, că nu e așa, că de fapt el atunci era dus rău și altcineva se făcuse cu banii, sau poate că i-a pierdut, nu era sigur, și au început să se certe destul de nașpa, de față cu toți, să țipe unul la celălalt și să-și spună chestii dure, până când Vrăjitoarea i-a tras una lui Luismi, iar Luismi s-a năpustit asupra ei, a apucat-o de gât și a început să o stranguleze, noroc că au intervenit ceilalți și i-au despărțit, și Vrăjitoarea a rămas întinsă pe jos, plângând și dând din picioare ca un personaj din desene animate, în timp ce Luismi o ștergea de acolo, cu Brando ținându-se după el, urmărindu-l până-n ușa de la Sarajuana, unde în sfârșit a reușit să-l ajungă și l-a mai liniștit strecurându-i niște biștari din cei pe care tot el i-i furase, o parte din cele două miare pe care nebuna i le dăduse lui Luismi ca să cumpere câteva grame de cocaină pentru toți cei din gașcă, atunci când vor veni la ea acasă și vor avea nevoie de un întăritor ca să-i suporte melodiile nașpa, muzica ei împuțită, spectacolul ei jalnic și ridicol. Iar mai apoi, pe la vreo trei dimineața, când Sarajuana s-a golit și Luismi răgușise de cât se plânsese din cauza Vrăjitoarei și a nebuniilor ei, au părăsit localul și au străbătut împreună cei cinci sute de metri care îi despărțeau de casa lui Luismi, de cocioaba aia mizerabilă căreia el îi zicea casă, și s-au așezat amândoi pe salteaua întinsă pe jos, iar Luismi a adormit pe loc, în timp ce Brando, întins cu fața în sus, îi asculta respirația și-și freca scula prin pantaloni, până când dorința, blestemata de dorință de a-l poseda, s-a făcut atât de intensă încât și-a dat pantalonii jos, a îngenuncheat lângă saltea și și-a apropiat vârful sculei de buzele întredeschise ale lui Luismi, buzele alea pline pe care bulangiul naibii le-a deschis imediat, lăsându-l să-i intre în gură, să i-o bage toată, până la capăt, și să-și dea drumul când a simțit limba lui Luismi mângâindu-i prepuțul, cu niște spasme atât de violente încât erau aproape dureroase. Era tot ce-și mai amintea din noaptea aia, tot ce voia să-și amintească, pentru că era sigur că leșinase după ce-și dăduse drumul; precis i s-a rupt filmul după intensitatea devastatoare a primului orgasm în gura lui Luismi, așa că trezirea de a doua zi,

pe salteaua aia, a fost un adevărat șoc, însoțit de o durere de cap monstruoasă, cu pantalonii mototoliți mai jos de genunchi și cu degetele mâinii drepte încurcate în claia de păr a lui Luismi, care dormea liniștit, cu capul pe umărul lui Brando. Prima reacție a fost să sară de lângă Luismi, al cărui cap a căzut pe saltea fără ca tâmpitul să se trezească măcar. A doua reacție a fost de a-și trage pantalonii, apoi a dat la o parte scândura lată care ținea loc de ușă și a luat-o la fugă spre câmp, către șosea, ca să ia primul autobuz spre Villa, rugându-se ca nimeni, mai ales Munra, clevetitorul naibii, să nu-l fi văzut ieșind din cocioaba lui Luismi. Abia după ce a ajuns acasă, după ce a făcut un duș ca să scape de sperma care-i lipise flocii, în timp ce zăcea gol în pat, și-a dat seama de greșeala cumplită pe care o făcuse: în loc să fugă ca ultimul laș, ar fi trebuit să se urce pe Luismi, să profite de faptul că el dormea buștean și să-l strângă de gât cu mâinile sau, și mai bine, cu cureaua de la pantaloni, pentru ca astfel să nu stea toate zilele carnavalului închis în casă, cu maică-sa (spre bucuria ei), de teama de a se alătura prietenilor din gașcă, care, știind deja tot ce se petrecuse între el și Luismi, și-ar bate joc de el în public, l-ar face bulangiu, curlangiu, poponar, în toate felurile, futu-i. A lăsat să treacă o săptămână după Miercurea Cenușii și abia apoi și-a făcut apariția în parc, cu mâinile înfipte în buzunare, cu stomacul ghem de emoții și cu picioarele încălțate în tenișii lui Adidas, nou-nouți, pentru a-și da seama, ușurat, că nimeni nu știa nimic, că Luismi nu spusese nimic nimănui, poate pentru că fusese dus rău de tot în noaptea aia și nici măcar nu-și amintea ce se petrecuse între ei doi, lucrurile pe care le făcuseră pe salteaua aia împuțită, sau cel puțin asta a crezut Brando până au trecut două săptămâni, deja era începutul lui martie, când a dat peste faimosul inginer al lui Luismi, într-un local nou deschis lângă șosea, Caguamarama, și chiar dacă nu schimbase niciodată vreo vorbă cu individul ăla, el totuși părea să-l cunoască și l-a invitat insistent la o sticlă de whisky, iar după ce au băut cam jumate din sticlă, moșul l-a rugat să-i facă rost de niște praf, așa că Brando l-a condus la La Zanja, la bordul camionetei inginerului, ba chiar i-a făcut favoarea de a-l pune în legătură cu oamenii lui Pablo pentru a mai cumpăra câteva grame, după care s-au dus pe câmp, unde au băgat în ei tot ce cumpărase inginerul — Brando fumând-o în vârful țigării, așa cum îi plăcea —, apoi babalâcul ăla bulangiu a scos un oftat, s-a întors spre Brando și l-a rugat, cu un zâmbet parșiv, să-și dea jos pantalonii, pentru că avea chef să-l lingă-n cur, iar Brando a tăcut o secundă, gândindu-se că nu auzise bine; și-a zis că ce voia inginerul era să-i sugă scula și tocmai dusese mâna la catarama

curelei de la pantaloni, când și-a dat seama ce se întâmplă, ce voia de fapt inginerul și i-a zis, cu vocea gâtuită de furie, să meargă-n pizda mă-sii, s-o lingă-n cur pe bunică-sa, că lui nu-i plăceau prostiile alea de homalăi, iar inginerul să moară de râs, nu alta, cu râsul ăla al lui, pe jumătate astmatic, și a încercat să-l ducă cu vorba: de unde știi că nu-ți place, dacă niciodată nu te-a lins nimeni în cur, băiete? Brando l-a trimis din nou în pizda mamă-sii, de data aceasta cu și mai multă supărare, însă inginerul nu s-a lăsat; îi dădea înainte ca tâmpitul că să încerce, că o să-i placă, hai, ce te tot lași rugat, de parcă Brando ar fi fost unul dintre curlingăii ăia fățarnici, de care trebuie să te tot rogi ca să-și desfacă bucile mai încolo, mai încolo, pentru a-și da jos pantalonii și să se așeze capră pe banchetă, pentru ca inginerul să-i treacă limba peste găoază, după care sigur i-ar trage-o, profitând de poziție. Hai, o să-ți placă cum îți fac, zicea babalâcul burtos, trecându-și limba peste mustăcioară, și vederea acelei limbi livide l-a făcut pe Brando să explodeze: du-te-n pula mea de găozar, apoi a deschis portiera, gata să coboare din camionetă, iar inginerul doar a râs, după care i-a spus: doar știai în ce te bagi, nu mai face pe deșteptul, mi-a zis mie Luismi că o iei razna când simți o limbă pe rozetă... Brando era deja cu un picior pe pământ când a auzit ce spusese inginerul, dar, în loc să coboare, a intrat din nou în mașină, i-a tras un cap în față inginerului, spărgându-i ochelarii și probabil și nasul, după scrâșnetul pe care Brando l-a simțit cu vârful frunții și urletele pe care împuțitul ăla de homalău parfumat a început să le scoată, dar nu și-a luat răgazul de a observa cât de rău îl rănise: a sărit din camionetă, a traversat valvârtej șoseaua și a luat-o peste câmp, printre ierburi, și a alergat, și a tot alergat, și nu s-a oprit până când a simțit că pieptul îi lua foc. Îi cursese și lui puțin sânge din frunte, însă rana i se uscase deja când s-a întors în sat și era atât de mică încât nimeni nu a observat-o, nici măcar maică-sa nu l-a întrebat ce i se întâmplase. Dobitocul de babalâc împuțit și dobitocul de Luismi, de ce trebuise să dea cu ciocul, de ce nu păstrase secretul, de ce a trebuit să-i povestească faza bulangiului de inginer? De ce nu-l omorâse pe Luismi în dimineața aia, când s-a trezit lângă el pe saltea? Ar fi trebuit să-l omoare și să fugă cu banii pe care i-i șterpelise, atâția câți erau. În ultimul timp se gândea numai la asta: să omoare și să fugă și cu asta basta; școala era plictu' pulii, pierdere de timp; era sătul de droguri și alcool, nici măcar nu se mai bucura de efectele lor; prietenii lui erau cu toții niște coate-goale, iar maică-sa, o țicnită care continua să creadă că tatăl lui Brando se va întoarce într-o bună zi ca să trăiască împreună din nou, o babă tâmpită ce se prefăcea să nu știe că

tatăl lui Brando avea o altă familie, în Palogacho, și că le trimitea lunar bani doar pentru că se simțea vinovat că-i lăsase baltă ca pe niște gunoaie, mamă, ca și cum am fi fost niște cârpe, să-ți intre bine în cap: la ce te-au ajutat toate rugăciunile, la ce, dacă nici măcar nu ești în stare să recunoști adevărul, oricum toată lumea știe, tâmpită ce ești! Dar ea se încuia în camera ei și-și relua rugăciunile, aproape strigând, ca să nu mai audă vorbele lui și nici loviturile de picioare și de pumn pe care Brando le dădea în ușă și pe care le-ar fi dat cu mare drag în mutra ei, poate așa ar fi făcut-o să înțeleagă până la urmă, sau ar fi murit naibii odată și s-ar fi înălțat la împuțitul ăla de cer ca să nu-l mai fută la cap cu rugăciunile, slujbele, nemulțumirile și smiorcăielile cu Doamne, Dumnezeule, cu ce-am greșit ca să am parte de un asemenea fiu? Unde e odorul meu, Brando cel atât de dulce și atât de bun? Doamne, de ce l-ai lăsat pe mâna Diavolului? Diavolul nu există, proasto, lătra Brando de dincolo de ușă. Diavolul nu există și nici tâmpitul tău de Dumnezeu, iar maică-sa scotea un urlet agonic și se ruga cu și mai multă fervoare, cu și mai multă devoțiune, ca să combată blasfemiile fiului, în timp ce Brando intra în baie, se oprea în fața oglinzii și se uita la imaginea feței lui până când avea impresia că pupilele negre și irisul la fel de negru cresc, se dilată până cuprind în întregime suprafața oglinzii și o beznă cumplită acoperea totul: o beznă în care nu existau nici măcar vâlvătăile consolatoare ale infernului; o beznă pustie și moartă, un vid din care nimeni și nimic nu l-ar putea salva vreodată: nici gurile avide ale homalăilor care-l abordau în localurile de la șosea, nici escapadele nocturne pentru a urmări orgiile câinilor, nici măcar amintirea a ceea ce el și Luismi făcuseră, nici măcar asta. *No sé tu, pero yo te he comenzado a extrañar*, cânta radioul de la Sarajuana, *en mi almohada no te dejo de pensar*, dar Luismi nu mai cânta versurile, nici măcar nu mai fredona pe gânduri, așa cum făcea mereu când auzea o piesă care-i plăcea, *con las gentes, mis amigos*, nici nu mai vorbea de la câte pastile băga în el, *en las calles, sin testigos*, pentru că inginerul nu i-a mai răspuns la telefon și nimeni nu l-a mai văzut vreodată în barurile de la șosea și umbla vorba că dobitocul fusese mutat la o altă filială din cauza insecurității crescânde care domnea în zona culturilor de trestie, iar Brando nu i-a spus niciodată lui Luismi ce s-a întâmplat cu inginerul când babalâcul de homalău i-a propus să-l lingă în cur, nici nu l-a luat la rost pentru că fusese indiscret cu faza dintre ei doi, căci, dacă ar fi făcut asta, ar fi fost ca și cum ar fi admis că noaptea aia chiar a existat și Brando nu era pregătit pentru așa ceva, deși adevărul este că nu era pregătit nici pentru nebunia pe care a făcut-o

Luismi, după ce zile întregi a plâns după inginer, a scotocit toate closetele localurilor și șanțurile de pe marginea șoselei, pentru ca, brusc, să apară într-o noapte la Sarajuana, fericit și vesel, ca să-i anunțe pe toți că... se însurase! Nu mai mânca căcat, nebunule! Pe bune? Însurat, însurat? Aham, a încuviințat tâmpitul. O cheamă Norma și e din Ciudad del Valle. Să-mi trag una! Fetișcana aia pe care o agățase în parc în urmă cu câteva zile? Câțiva din gașcă mai puseseră ochii pe fătuca aia, numai că Luismi le-a luat-o înainte și a dus-o acasă, în La Matosa, iar acum era gagica lui, adică nevasta lui și... Dar ia ascultați asta, bulangiilor: Norma e însărcinată și peste câteva săptămâni Luismi va fi tată. Du-te, mă! Tu faci mișto, nebunule! Păi, felicitări atunci! a strigat gașca și, pe motiv că sărbătoreau nunta, s-au făcut cu toții muci, iar Luismi era nebun de fericire, împuțitul naibii de homalău, și toți bulangii din sat se întreceau să i-o sugă proaspăt căsătoritului, iar Luismi a început din nou să fie simpatic, ba chiar zicea că se lasă de pastile, și îi străluceau ochii pentru prima dată după mult timp, iar pe Brando îl lua cu capul când se gândea la ceea ce făcuseră în noaptea aia care nu s-a repetat niciodată și a cărei amintire îl tulbura într-atât încât îi venea să și-o smulgă din creier și se întreba neîncetat cine o mai fi știind secretul, cui îi mai spusese Luismi. Dar dacă inginerul nu știa nimic și i-a spus treburile alea doar așa, la plezneală, ca să-l încerce...? Pentru că, de fapt, nimeni nu-l lua la mișto pe Brando, nimeni nu-l futea la cap cu Luismi, nici nu insinua nimic, și până și Luismi se comporta de parcă tot ce se petrecuse în noaptea aia era doar o halucinație de-a lui Brando, de parcă niciodată nu s-ar fi atins, sărutat, futut, îl trata absolut firesc, la fel ca întotdeauna: îl saluta ridicând din sprâncene când ajungea în parc, își loveau pumnul unul de al celuilalt, după obicei, apoi, după ce petreceau jumătate de noapte, îl invita la câteva fumuri din iarba lui, în curtea de la El Metedero, fumuri pe care Brando le trăgea fără să vorbească cu Luismi, fără să-l privească și, bineînțeles, fără să-l atingă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă Brando și-ar fi imaginat totul, chiar dacă așa ceva, firește, nu era posibil: el nu era un homalău împuțit care-și închipuie tot soiul de curvăsării, corect? Dar atunci de ce trebuia să se chinuie ca să nu se uite la Luismi când beau cu gașca sau când negociau cu bulangiii? De ce avea impresia că Luismi aștepta momentul potrivit pentru a le spune tuturor ce se întâmplase? De ce Brando era tot mai obsedat de ideea de a-l omorî înainte ca așa ceva să se întâmple? Tot ce trebuia să facă era să-și procure o armă, ceea ce era destul de ușor, și să-l omoare, dar nici asta nu părea prea complicat; să scape de cadavru, sau, mai

simplu, să-l arunce într-unul dintre canalele de irigații, iar apoi să o șteargă din sat, să plece undeva unde nimeni nu l-ar mai putea găsi vreodată, cu atât mai puțin tâmpita de maică-sa; poate că n-ar fi rău să o omoare și pe ea înainte de a dispărea, să-i tragă un glonț în timp ce dormea, sau ceva de genul, ceva rapid și discret care să o trimită direct la cerul ei împuțit, să scape o dată pentru totdeauna de toată suferința. Adevărul era că maică-sa nu era bună de nimic: nu muncea, nu câștiga nici o lețcaie, stătea tot timpul la biserică sau în fața televizorului, uitându-se la telenovele și citind revistele de scandal, iar singurul ei aport la lumea asta era dioxidul de carbon pe care-l expira. O viață absolut neînsemnată și inutilă. Dacă ar fi ucis-o, i-ar fi făcut un bine, ar fi fost un gest de milostivire. Însă înainte de a comite toate astea, trebuia să facă rost de bani, destul de mulți bani cât să poată dispărea într-un oraș, să-și găsească un loc unde să stea și să aibă din ce trăi până își va găsi de lucru, să înceapă o viață nouă, una la fel de nouă precum aceea construită de tatăl său, după ce compania petrolieră l-a mutat la Palogacho și astfel a putut, în sfârșit, să scape de ei, de soția bisericoasă și frigidă și de mucosul tâmpit pentru care ce spunea maică-sa era literă de lege, mucosul care-l ajuta în fiecare duminică pe părintele Casto, îmbrăcat în ministrant, și care credea că să-ți faci laba-i păcat și că va ajunge în infern dacă se va deda la așa ceva. Să-mi bag pula, își zicea, să-mi bag pula-n toți din satul ăsta nenorocit, și-și lingea buzele amorțite, căci, vai, ce bună era cocaina presărată pe jarul țigării, ce tare îi cădea în plămâni, ce senzații când jarul prindea iar viață, să-mi trag una, moșule, pușca din degete Brando, să-mi trag una, e super bună, nu vrei?, îl întreba pe Luismi, dar el râdea cu dinții lui strâmbi și zicea nu, măh, că se lăsase, așa cum se lăsase și de pastile, nimic, în afară de bere și iarbă. Willy le povestea aventurile lui din Cancún, ce chestii mișto trăise după ce plecase de acasă la șapteșpe ani și fusese chelner în peninsulă. Pe Brando îl mânca sub limbă să-l întrebe de câți bani are nevoie pentru a începe o viață nouă acolo, dar s-a temut că ceilalți vor fi mirați de cât de mult îl interesează și se vor gândi că pune ceva la cale. Vreo treizeci de mii mi-ar ajunge, s-a gândit, treizeci de mii mi-ar fi destul ca să ajung la Cancún, să închiriez o cameră și să-mi caut o slujbă, orice aș găsi, chelner, picolo la vreun restaurant sau chiar spălător de vase, dacă e cazul, orice ar fi nevoie, mai ales la început, până s-ar instala cum trebuie, după care să învețe un dram de engleză și să caute de lucru la hoteluri, acolo unde mereu e câte un gringo bulangiu care să te invite la un pahar, dar să nu rămână niciodată în același loc, să se mute încontinuu, să bea, să fută și să flirteze lângă marea aia

albastru-turcoaz, aproape verde. Ce zici? îl întrebase pe Luismi când au ieșit să fumeze un cui în curtea de la El Metedero. Brusc, cine știe cum, îi venise o idee de a face rost de bani, de cele treizeci de miare: de la Vrăjitoare. Ideea era să se ducă la ea acasă și să-i ceară cu împrumut banii ăia, sau, de ce nu, să-i facă felul, dacă vor vedea că merită efortul; se zice că ar ascunde mult aur acolo, Luismi, monede din alea vechi care valorează căcălău; am auzit că un tip a găsit o monedă sub piciorul unui dulap când Vrăjitoarea a vrut să mute mobila și tipul s-a dus la bancă să o vândă, unde i-au spus că valorează vreo cinci miare, monedușa aia mizerabilă de care homalăul habar n-avea că zace pe jos, nici nu știa când o scăpase din mână și se rostogolise până sub dulap, așa că precis în casa aia existau putini sau saci plini cu monede dintr-alea, altfel din ce ar trăi Vrăjitoarea, că de lucrat nu lucra nimic și pământurile i le luaseră cei de la fabrică; de unde avea ea bani de băutura și drogurile pe care le cumpăra pentru băieții care-i treceau pragul ca să se facă muci, să asculte melodii tâmpite și, uneori, să i-o tragă pe fotoliile alea; ia gândește-te, Luismi, chiar dacă nu vom găsi comoara aia, casa tot e plină de alte lucruri de valoare: boxele și toată aparatura din beci, ecranul și videoproiectorul, toate alea înseamnă bani frumoși, le încărcăm frumușel în camioneta lui Munra, care n-ar strâmba din nas să ne ducă la casa Vrăjitoarei dacă-i dăm și lui ceva biștari; gândește-te, sunt sigur că ascunde ceva în camera de la etaj, altfel de ce ar ține-o mereu încuiată, de ce ar lua-o cu capul ori de câte ori cineva încearcă să ajungă la etaj, ori de câte ori o întreabă cineva ce ține acolo. Ce ascundea? Brando nu avea habar. Merită efortul? Brando nu avea habar, însă ceea ce știa foarte clar era că nu trebuie să existe martori, dar asta nu i-a zis niciodată lui Luismi, ca să nu intre la bănuieli înainte de vreme. Să-l omoare pe homalău și să-l țină pe Munra la volan, apoi el și Luismi ar dispărea, iar Brando va trebui să scape de el mai devreme sau mai târziu, dar avea să facă asta numai după ce s-ar afla departe de sat, de Villa, de toate locurile cunoscute, abia atunci Brando l-ar face pe Luismi să plătească pentru toată umilința și exasperarea pe care le simțise în tot acel timp, mai ales după ce Brando l-a văzut cu fătuca aia căreia Luismi îi zicea nevastă, o mucoasă cu moacă de indiancă, slabă ca un țâr, dar cu burtă, și care nu zicea niciodată nimic și se făcea roșie în obraji de fiecare dată când îi vorbeai. Era atât de proastă încât nu-și dădea seama că Luismi o duce cu vorba; șmecherul îi spusese că lucrează ca paznic în Villa, ca să poată să-și vadă mai departe de dezmățul său cu burduhoșii de serviciu: șoferii, tehnicienii și așa zișii ingineri care nu aveau nici măcar bacalaureatul, dar se credeau buricul

pământului pentru că purtau cămașă cu logoul companiei și beau *buchanans*. Frate, îi zicea Brando lui Luismi, când se întâmpla să fie numai ei doi în parc, hai să punem mâna pe banii ăia, s-o facem pe Vrăjitoare, să ne alegem cu bănetul ăla și s-o ștergem de aici pentru totdeauna, noi doi, împreună, dar Luismi clătina din cap și zicea că nu mai vrea să dea ochii cu Vrăjitoarea, că nu o iertase pentru faza cu banii: n-are decât să se ducă dracului, n-o să mă pun în genunchi înaintea ei, după ce m-a făcut hoț și bulangiu; Brando o ținea una și bună, insista în fiecare zi, de fiecare dată când îl vedea începea să-l bată la cap pe Luismi, pentru că simțea nevoia să dispară cât mai repede de acolo și era convins că Vrăjitoarea i-ar fi deschis ușa numai dacă l-ar fi văzut pe Luismi în prag, căci toată lumea știa că nebuna dracului încă mai plânge după Luismi, întreabă de el și-i duce dorul, așa că dacă Luismi s-ar ruga de iertare, cu siguranță ea l-ar ierta și poate chiar le-ar da banii de bunăvoie și n-ar mai fi siliți să o omoare; dar catârul de Luismi îi dădea înainte că nu, că nici să nu o vadă în ochi, ba mai mult, de ce să plece din La Matosa, mai bine să rămână acolo, vor găsi ei ceva de făcut până la urmă, nu e cazul să dispere, plus că Norma e gravidă și nu pot risca să i se întâmple ceva pe drum; Brando dădea din cap că e de acord și zicea: așa este, ai dreptate, dar în sinea lui gândea: mama mă-tii care te-o fătat, dac-ai ști cât te urăsc, boule, cât te urăsc. Își promitea să nu-i mai spună nimic lui Luismi, dar în ziua următoare îl revedea și cuvintele îi țâșneau din gură singure: hai, mă Luismi, hai s-o facem, să dispărem de aici, în pula mea, pentru că nu se mai putea gândi la altceva; cu zi, cu noapte se gândea la cum o vor omorî pe Vrăjitoare, cum vor dispărea cu banii, cum vor face să vândă monedele de aur fără să trezească suspiciuni, la cum până la urmă vor sfârși ceea ce începuseră în noaptea aia, pe salteaua lui Luismi, și la cum Brando avea să-l omoare pe dobitoc în somn. După vacanța de Săptămâna Mare, Brando nici măcar nu a mai dat pe la școală, nu vedea niciun rost în a continua să învețe și, oricum, nu se putea concentra la nimic. Maică-sa n-a îndrăznit să-l ia la rost, ba chiar părea mulțumită să-l știe în casă cu ea, nici măcar nu-i mai păsa că Brando dispare în fiecare noapte ca să bea până dimineața, dacă mai întâi se uita cu ea la telenovela de la nouă seara; nu-i păsa ce face el mai apoi, ea oricum se ruga pentru el, se ruga și lăsa totul în mâinile Domnului, ale lui Isus, ale Fecioarei și facă-se voia sorții, facă-se voia Domnului. Brando era tot mai sătul de ea, de telenovela de la nouă, de hăhăielile idioate ale personajelor din comedii, de muzica siropoasă de la publicitate, de scârțâitul ventilatorului din tavan rotindu-și paletele la viteză

maximă. Era sătul de sat, sătul de Leticia și de ciorovăielile lor la telefon pentru că Brando nu mai voia să i-o tragă. A naibii oacheșă, îi intrase în cap să facă un copil cu Brando, zicea că soțul ei e un tâmpit lipsit de vlagă și că nu-i în stare să-i facă un copil oricât ar fute-o, așa că voia ca Brando să vină la ea, să i-o bage, să ejaculeze înăuntru și s-o lase grea. Ea ar crește copilul ca și cum ar fi al soțului ei, zicea, Brando nu trebuia să-și facă nicio grijă, doar să-i umple fofoloanca cu slobozul lui și să-i facă un copil, zicea. Doar să-i umple fofoloanca cu slobozul lui, zicea curva dracului! Să-i facă un copil! Ia mai dă-o-n pulă, ultimul lucru de care Brando avea nevoie era să lase un copil în urma lui, acolo, în satul ăla împuțit. Nu, nici mort, n-o să-i facă pe plac oricât l-ar ruga, oricâți bani i-ar oferi. El putea face rost de bani altfel, iar apoi avea să o șteargă la Cancún, unde se va angaja chelner și și-ar trage-o numai cu gringo, mutându-se neîncetat dintr-un loc într-altul: ca să nu-l prindă, ca să nu se plictisească. Hai, mă Luismi, nu fi nașpa, continua Brando să insiste, când nimeni altcineva nu-i putea auzi, pentru că Brando nu-și dorea martori: hai să mergem luni sau marți, săptămâna viitoare, și o rezolvăm, ne duce Munra dacă-i dăm niște bani; ajungem, batem la ușă și tu o convingi să ne deschidă, iar odată intrați ne facem cu mălaiul, fie că ni-l dă de bunăvoie, fie că-l luăm noi cu forța, ce pula mai contează, apoi o ștergem imediat de aici, fără bagaje, fără nimic care să trezească bănuieli, fără să spunem nimănui, doar noi doi, singuri, hai, mă Luismi; iar Luismi: trebuie s-o luăm cu noi pe Norma, iar Brando dădea din cap și se gândea: de parcă ți-ar păsa ție cu adevărat de fătuca aia, homalăul naibii, dar reușea să se stăpânească, zâmbea și îi zicea lui Luismi: normal, așa e, nu putem pleca fără soția ta, nu? Și cuvântul „soție" îl făcea să simtă în gură gust de căcat. Atâta se mai tot codea Luismi, încât îl scotea din minți. La un moment dat chiar a ajuns să creadă că Luismi se prinsese că vrea să i-o coacă, să-l omoare după ce vor fi ajuns departe, așa că vreo două zile s-a gândit serios la posibilitatea de a pleca el singur, fără bani, până într-o vineri când Luismi l-a căutat acasă, ceea ce era ciudat rău. Tipul era distrus: nu mai dormise de două nopți pentru că Norma — iar Brando a înțeles cu greu ce i-a spus Lusimi, pe care furia abia stăpânită îl făcea să vorbească printre dinți —, soția lui, era în spital, în stare gravă și de vină pentru asta era numai Vrăjitoarea, ea îi făcuse ceva sărmanei fete, de aceea acum Luismi chiar voia să meargă acasă la ea și să facă odată ce trebuia făcut, chiar azi, fără amânare, azi, mă Brando, așa cum era, plin de pastile, abia ținându-se pe picioare, iar Brando a fost cât pe ce să-l trimită în pizda mă-sii, să-i tragă ditamai bătaia ca

să-și dea seama de prostiile pe care le spunea, dar apoi s-a gândit mai bine și și-a zis că probabil aia era ocazia pe care o așteptase atât. Ce mai conta când o făceau sau ce-l motiva pe Luismi, nu avea nimic de pierdut dacă încerca, mai ales că probabil nu va mai prinde o asemenea ocazie, așa că i-a zis că da, că vor merge, dar mai întâi să mai dea ceva pe gât, ca să fie pregătiți, să prindă curaj, și a intrat în camera lui, și-a luat un tricou negru — ca să nu se vadă stropii de sânge, și-a zis el prudent — peste care a mai îmbrăcat unul cu Manchester, a luat toți banii pe care-i avea, a ieșit din casă fără să-i spună ceva maică-sii, l-a luat de braț pe Luismi, ca să fie sigur că nu-l va mai scăpa, și s-au dus la magazinul lui *don* Roque, de unde au cumpărat doi litri de rachiu de trestie, l-au amestecat cu o sticlă de suc cu gust de portocale, practic niște apă cu zahăr plină de coloranți și alte chimicale, pe care au băut-o toți patru, pentru că pe drum li s-a alăturat Willy, iar mai târziu a apărut și Munra cu camioneta și lui Brando încă nu-i venea să creadă că Luismi vorbise serios; avea senzația că tipul poate să dea înapoi în orice clipă sau că poate să înceapă să se dea mare față de Willy și Munra și atunci totul s-ar duce de râpă, așa că a fost surprins că Luismi, așa prăjit cum era, a avut tăria de a aștepta ca Willy să adoarmă buștean pe banca din parc și abia apoi să-i zică lui Munra să-i ducă în La Matosa. Poate că Luismi nu era chiar atât de drogat pe cât credea Brando sau poate că ținea morțiș să se răzbune. Șmecherul de Munra le-a zis că-i duce unde vor, dar că nu pe gratis, nu merge până în sat pentru mai puțin de o sută, iar Brando i-a zis cincizeci acum, cincizeci după, atâta am la mine, apoi îți dau și restul și spargem banii de care facem rost, iar Munra a zis: batem palma, și apoi s-a întâmplat, s-a întâmplat, s-a întâmplat că abia își simțea brațele și faza e că nu ar fi trebuit să o lovească atât de tare cu cârja pe nebuna naibii când ea a încercat să fugă din bucătărie, a nimerit-o exact în partea aia a capului, în pizda mă-sii, și a căzut grămadă pe jos, iar Luismi a continuat să-i spargă fața cu picioarele, după care Vrăjitoarea nu a mai scos un cuvânt, nici măcar când Brando i-a mai tras câteva ca să le spună unde ținea ascuns bănetul; doar gemea și din gură îi curgeau bale pe dușumeaua bucătăriei, în timp ce sângele îi șiroia din rană, îmbibându-i părul, așa că n-au avut de ales și au început să caute singuri comoara. Cine să știe cât timp le-a luat până au scotocit casa, Munra zisese că nu mai mult de o jumătate de oră, însă Brando simțea că petrecuseră zile întregi în casă, tot mai dezamăgiți pe măsură ce cotrobăiau prin camerele de la etaj; niște încăperi nelocuite, cu mobilier puțin, patru pereți și două mobile, un pat și o comodă, un pat și un scaun sau doar o masă în

mijlocul camerei și nimic altceva; o baie mică și întunecată ca o latrină, perdelele atârnând la ferestrele închise, pereți cenușii, desene de neînțeles și o duhoare cumplită, de hoit. Cine știe, se gândea Brando, care dintre camerele alea era camera Vrăjitoarei, unde dormea țicnita noaptea, pentru că toate camerele păreau nelocuite, chiar părăsite, de parcă nimeni nu ar fi dormit niciodată pe paturile alea tari, acoperite cu cuverturi prăfuite. A scotocit prin dulapurile pline de haine roase de molii, de saci cu gunoi, de hârtii mucegăite, până s-a trezit în capătul holului lugubru, acolo unde se afla singura ușă încuiată și, din câte se părea, blocată pe dinăuntru, căci oricât s-a izbit Brando cu umărul în ea și oricâte picioare i-a tras mânerului, ușa era tot închisă și așa a rămas și după ce Luismi a urcat să-l ajute să o deschidă, oricum, adevărul e că în acel moment Luismi nu era bun de nimic; adrenalina îi scăzuse și părea total buimac, iar Brando a început să-și spună că făcuseră o prostie cât casa, că acolo nu vor găsi altceva în afara celor două sutare de pe masa din bucătărie și de câteva monede obișnuite, aruncate pe jos în sufragerie, monede pe care Brando s-a văzut obligat să le adune el de pe dușumea, ca un milog, pentru că lui Luismi îi tremurau mâinile atât de tare că scăpa totul pe jos: totuși, în mijlocul întregii nebunii, și-a dat seama de ceea ce făcuseră, că Vrăjitoarea era terminată, mai mult moartă decât vie, numai ea știa cum de mai respira, printre gemete și scâncete, se vedea, după cum gemea, că are dureri cumplite, așa că Brando i-a zis lui Luismi că trebuie să o ducă în altă parte, să o arunce în vreo râpă, ca să nu fie atât de ușor de găsit; dacă o lăsau în casă, femeile care încă mai treceau vinerea pe la ea ar putea-o găsi și asta ar însemna să-i găsească și pe ei, deci trebuiau să o șteargă de acolo cât mai repede, chiar în momentul ăla, așa că au învelit-o pe Vrăjitoare cum au putut, în hainele pe care le avea pe ea, iar peste țeastă i-au tras vălul ăla împuțit, ca să nu-i iasă creierii din cap, apoi au cărat-o amândoi și au băgat-o în camionetă, au luat-o pe drumul care duce spre fabrică, dar înainte de-a ajunge la râu au virat spre un drumeag care dădea la cotitura canalului de irigații, iar acolo au dat-o jos din mașină, au târât-o până la marginea canalului și Brando i-a dat lui Luismi cuțitul pe care-l luase din bucătăria Vrăjitoarei, cuțitul ăla care stătea pe masă de ani de zile, de când se știa Brando pe lume, cuțitul din farfuria cu sare grunjoasă, pe care Brando îl strânsese în palmă tot timpul cât îi indicase lui Munra pe unde să o ia, dar când a venit momentul, Luismi a refuzat să ia cuțitul, așa că Brando a trebuit să i-l pună în palmă și să-l oblige să-și strângă degetele în jurul mânerului; și nici nu voia să se uite la Vrăjitoare, oricât încerca Brando să-l convingă că biata

țicnită suferea ca un câine, că era cazul să termine cu ea, să o scape de dureri, să-i dea lovitura de grație, ce mai, împușcătura mortală, numai că, neavând pistol, vor trebui să folosească cuțitul, să-l bage în homalăul care se zgâlțâia și gemea în iarbă, cu fața pătată de sânge și de mizeria aia gălbuie care-i curgea din ceafă și puțea de-ți muta nasul. Bagă-i-l în gât, i-a zis lui Luismi, până la plăsele, ca să i se scurgă odată tot sângele, dar bulangiul naibii de Luismi i-a făcut doar o crestătură, fără să-i taie vreo arteră, și atunci Vrăjitoarea a deschis ochii și și-a dezvelit dinții însângerați, iar asta a fost prea mult pentru Brando, așa că a îngenuncheat lângă Luismi, i-a strâns din nou degetele în jurul mânerului și lăsându-se cu toată greutatea, i-a ghidat mâna spre gâtul Vrăjitoarei, o dată și a doua oară, apoi și a treia, ca să fie sigur, și cuțitul din mâna lui Luismi a pătruns prin piele și mușchi, prin pereții arterelor, prin cartilajul laringelui, ba chiar și prin oasele vertebrelor, care la a treia lovitură de cuțit s-au crăpat cu un scrâșnet sec, făcându-l pe Luismi să izbucnească în plâns ca un copil, cu cuțitul încă în mână și sângele stropind în toate părțile, mânjindu-le mâinile, hainele, încălțămintea, părul, chiar și buzele, iar Brando a trebuit să-i smulgă cuțitul și să-l arunce în canal, deși ar fi preferat să-l spele și să-l păstreze, poate pentru a-l folosi din nou chiar în noaptea aia, împotriva mamei lui și împotriva lui Luismi, pentru că el trebuia să se întoarcă în La Matosa în noaptea aia, trebuia să se întoarcă din nou în casa Vrăjitoarei, după telenovela de la nouă, după știri și la jumătatea emisiunii de divertisment, când maică-sa va moțăi deja; avea să se întoarcă cu bicicleta, luptându-se cu muștele care încercau să-i intre în gura deschisă de la efort și cu rădăcinile copacilor care se întindeau până în drum, cu vântul tâmpit ce-i zburlea părul și-i arunca pe pământul uscat broboanele de sudoare de pe frunte. Se întorsese în casa Vrăjitoarei ca să caute banii, dar nici de data asta nu a găsit nimic: sufrageria era pustie ca interiorul cochiliei unui melc mort, plină de ecouri și de o liniște șocantă, și la fel erau și beciul și încăperile de la parter și de la etaj, unde nu a găsit nimic, chiar dacă a mișcat din nou tot mobilierul, a scotocit prin sacii cu gunoi, ba chiar a sfâșiat câteva pungi îngrămădite lângă pereți. Nimic. La sfârșit, s-a oprit din nou în fața ușii pe care nu reușiseră să o deschidă după-amiază, a îngenuncheat și s-a uitat pe sub ușă, dar nu a zărit altceva decât praf, întuneric și mirosul de hoit care învăluia holul. Și-a spus că undeva prin casă trebuie să fie o macetă, chiar dacă ruginită, și că ar putea-o folosi ca să facă să salte încuietoarea sau, în cel mai rău caz, să taie lemnul din jurul ei, așa că a coborât treptele în fugă, iar când a ajuns în pragul holului s-a oprit brusc

țintuit de ochii galbeni ai unui imens motan negru care-l privea din cadrul ușii de la bucătărie, făcându-l pe Brando să se întrebe pe unde naiba intrase motanul ăla cu privirea lui sfidătoare, când el însuși închisese ușa de la intrarea în bucătărie, ca să nu fie deranjat de nimeni cât timp scotocea casa. Motanul n-a mișcat atunci când Brando a dat din picior ca și cum i-ar fi tras un șut; nu s-a mișcat, nici măcar nu a clipit, însă din botul său închis a început să răzbată un mârâit amenințător care l-a făcut pe Brando să se dea un pas în spate și să mături masa cu privirea, rugându-se să fie pe ea încă un cuțit, și atunci luminile din bucătărie și din toată casa s-au stins brusc, iar Brando a înțeles că animalul ăla furios, bestia care mârâia în întuneric, era diavolul, diavolul în persoană, diavolul care-l urmărise în toți acei ani, diavolul care venise în sfârșit să-l ducă în infern și a mai înțeles că dacă nu o zbughește imediat, dacă nu părăsește casa în clipa aia, o să rămână acolo pentru totdeauna, captiv în beznă, așa că a făcut un salt spre ușa bucătăriei, a deschis zăvorul, a împins ușa din toate puterile și a căzut pe brânci pe pământul tare al curții, cu mârâitul diavolului sfredelindu-i timpanele. S-a târât prin praf până la bicicletă și a plecat în noaptea șopotitoare, pedalând înnebunit pe drumeagurile care traversau lanurile de trestie, transpirând de frică, din cauza convingerii îngrozitoare că se pierduse în mijlocul nimicului, pedalând în cercuri pe drumuri care vor da, mai devreme sau mai târziu, la canalul de irigații unde îl aștepta Vrăjitoarea cu gâtul tăiat, cu creierii la vedere și cu dinții mânjiți cu sânge... Și aproape că-și pierduse orice speranță când a văzut primele lumini din Villa, de la casele din apropierea cimitirului. A pedalat până pe strada principală, complet pustie, apoi până acasă, unde a ajuns după o jumătate de oră. S-a asigurat că maică-sa doarme și abia apoi s-a dus la baie ca să-și spele fața și mâinile pline de praf și a fost cât pe ce să scoată un țipăt când și-a ridicat privirea și s-a văzut în oglindă, pentru că în loc de ochi avea două inele luminoase ce străluceau pe suprafața oglinzii aburite. A avut nevoie de mai multe minute până să se liniștească, minute în care nu s-a mișcat de lângă chiuvetă, a stat cu ochii închiși, cu pielea de găină, cu mâinile ridicate în dreptul feței, de parcă s-ar fi temut că imaginea din oglindă se va năpusti asupra lui, până când și-a mai venit în fire, suficient de mult cât să arunce o privire oglinzii și să constate că sub stratul de abur unsuros nu se văd două inele cu lumină diavolească, ci ochii lui dintotdeauna, înfundați și înroșiți, disperați și încercănați, dar cu totul normali, așa că a terminat de spălat pe față, pe piept și pe mâini, s-a dus în camera lui, s-a întins în pat și ore întregi nu și-a

luat ochii de la tavan, nereușind să adoarmă. *No sé tú*, era convins că în noaptea aia nici Luismi nu reușise să doarmă, *pero yo te busco en cada amanecer*, că Luismi, treaz, îl așteaptă pe salteaua din casa lui, *is deseos no los puedo contener*, că așteaptă ca Brando să vină lângă el, ca să ducă la bun sfârșit ceea ce începuseră, *en las noches cuando duermo*, pe salteaua aia împuțită, *si de insomnio*, să rezolve problema dintre ei, *yo me enfermo*: să și-o tragă și să se ucidă, poate în același timp. S-a mai gândit și la banii inexistenți și ochii i s-au umplut de lacrimi de neputință. Apoi s-a gândit că oricum ar fi mai bine să fugă, să-și găsească adăpost altundeva. Dacă ar reuși să intre în legătură cu taică-său poate că l-ar adăposti câteva zile acolo, în Palogacho... Palogacho nu era departe de Villa, dar, cel puțin, însemna un pas în față, în cazul în care l-ar căuta poliția... Și tot gândindu-se la cum se va simți când va fi, în sfârșit, departe de satul ăla nenorocit și de maică-sa, cerul s-a luminat treptat și Brando a fost brusc conștient de trilul păsărilor din migdali, așa că, fără să fi dormit o secundă, s-a ridicat din pat, a mers în sufragerie ca să caute numărul de telefon al lui taică-său în carnețelul pe care maică-sa îl ținea lângă telefon și l-a sunat, iar telefonul a sunat și a tot sunat, până când individul i-a răspuns, chiar el în persoană, cu un „mda" plin de sictir, iar Brando l-a salutat neliniștit — trecuseră ani de când nu mai vorbise cu taică-său și era posibil ca el să nu-i recunoască vocea de bărbat și să-i închidă telefonul în nas, crezând că e încă un apel de la indivizi care vor să scoată bani de la tine — și s-a scuzat pentru ora la care sună, apoi a bâlbâit câteva fraze de circumstanță, care până și lui i-au sunat false, până când taică-său l-a întrerupt: ce vrei? Spune-i maică-tii că nu pot să vă mai trimit bani, am prea multe cheltuieli... Un bebeluș a început să urle la celălalt capăt al firului. Brando a zis: înțeleg, dar auzi... Și cred că a venit timpul să ai tu grijă de maică-ta, nu-i așa? Câți ani ai, opșpe? Nouășpe, i-a răspuns Brando. Maică-sa apăruse în sufragerie, îmbrăcată cu cămașa aia de noapte ponosită, pe care nu voia nicicum să o arunce la gunoi, și a început să-i facă semne frenetice lui Brando să-i dea și ei telefonul, dar el a preferat să închidă fără a-și lua rămas bun de la individ. Maică-sa a vrut să știe ce se întâmplă, dar Brando i-a zis să-și țină gura, că nu se întâmplă nimic, să se ducă înapoi în pat și să se culce, iar el s-a întors în camera lui, s-a îmbrăcat cu ce a găsit pe jos, a luat cele două sutare și monedele furate de la Vrăjitoare, fără să țină cont de văicărelile din hol ale maică-sii, a mai pus câteva haine curate în rucsac și a ieșit trântind ușa, a urcat pe strada principală până la ieșirea din Villa, la benzinărie, gata să plece cu primul camion care va opri să-l ia. Trebuia

să facă asta cât mai repede, pentru că începea mini-vacanța de 1 mai și aveau să fie tot mai puțini camionagii în trafic, dacă se grăbea poate că avea să reușească să fugă la timp, chiar dacă avea în buzunar numai cele două sutare și va depinde de bunăvoința camionagiilor și de puterea sa de a accepta să facă pe bulangiul până va ajunge la Cancún, sau la graniță, sau oriunde, deja nu mai conta. Dar pe măsură ce mergea, se gândea și la Luismi, la cât de mult ar fi vrut să-l vadă înainte de a pleca, să rezolve ce era de rezolvat între ei, și cu fiecare minut care trecea, Brando se simțea cuprins de o furie tot mai mare și de o tristețe tot mai mare, așa că, înainte de a ajunge la șosea, s-a întors și a luat-o înapoi spre casă. La patru după-amiază a intrat pe ușă și, fără să-i spună ceva maică-sii, care se ruga îngenuncheată în fața altarului din sufragerie, s-a dus în camera lui, și-a dat jos hainele prăfuite și pline de transpirație, s-a întins în pat și a dormit vreo douăsprezece ore, un somn fără vise, fără coșmaruri, iar când s-a trezit era întuneric și avea trupul acoperit de o peliculă de transpirație rece. S-a dat jos din pat, a mers la bucătărie, a băut pe nerăsuflate o carafă de apă sălcie, apoi a deschis frigiderul și și-a băgat nasul într-o oală cu iahnie de fasole, care nu i-a trezit deloc pofta de mâncare, așa că a revenit în camera lui, s-a băgat din nou în pat și a mai dormit încă douăsprezece ore. S-a trezit dezorientat, tremurând din tot corpul sub așternut, de parcă ar fi fost frig. Senzația că pereții se vor prăbuși peste el dacă nu va pleca de acolo l-a făcut să se îmbrace și să iasă în stradă, cu stomacul gol și cu urechile țiuindu-i. Își simțea trupul amorțit, iar aerul pe are-l trăgea în plămâni părea să fie vâscos, aproape lichid. A mers spre colțul străzii, a cotit spre magazinul lui *don* Roque și în fața ochilor i-a apărut o scenă cunoscută: un băiețel din cartier, palid, cu părul negru și lins, se juca singur la aparatul de pe trotuar, lângă lada cu zarzavaturi destul de veștejite la ora aceea, pe care *don* Roque o ținea lângă ușa de la intrare. Brando nu-și amintea numele copilului, dar îl știa bine din vedere. Trecuseră ani buni de când îl tot vedea prin cartier și-i atrăsese atenția pentru că semăna mult cu el când era copil, chiar dacă băiețelul acela era mai alb: așadar, o versiune îmbunătățită a lui Brando, un puști căruia maică-sa îi dădea voie să iasă singur și să se joace la aparatele lui *don* Roque, și nu juca rău deloc sau, cel puțin, punea mult suflet judecând după felul sălbatic în care trăgea de mânere și apăsa butoanele aparatului, unduindu-și în ritmul muzicii fundulețul bombat. Puștiul avea buzele roz, asta îi atrăgea atenția cel mai tare lui Brando, nu văzuse pe nimeni cu buze de o asemenea culoare, în afară de fetișcana din filmulețul cu câinele. Precis că sfârcurile copilului, ascunse sub

tricou, aveau aceeași culoare rumenă și cu siguranță aveau gust de căpșună, și-a imaginat Brando; dacă le-ar mușca cineva, din ele ar țâșni suc de zmeură, nu sânge. Dându-și seama că se oprise în mijlocul drumului, și-a continuat traversarea, s-a oprit lângă puști și s-a uitat la el cum joacă — nu putea avea mai mult de zece ani, și-a zis Brando, mângâindu-i cu privirea obrajii catifelați —, până când puștiul s-a întors spre el și l-a întrebat dacă vrea să joace contra lui, ceea ce Brando a acceptat pe loc, deși nu mai jucase niciodată jocul acela cu bătăi; trecuseră ceva ani de când nu-l mai interesau jocurile electronice. A intrat în magazin și a cumpărat un pachet de țigări pentru a schimba bancnota de două sute și a început să joace contra copilului, mișcând manșa la întâmplare, lăsându-l să câștige mereu și frecându-și trupul de al lui, ca din întâmplare, ca să-și dea seama cât de puternic e puștiul, cât de greu ar fi să-l domine dacă ar reuși să-l ducă la marginea căii ferate, și aproape că-l convinsese să meargă cu el, invitându-l, chipurile, la o înghețată, deși după atâtea jocuri pierdute nu mai avea monede, futu-i, când trei polițiști s-au năpustit asupra lui, i-au tras câteva bastoane, l-au aruncat la pământ, i-au pus cătușele și l-au urcat în mașina poliției. Unde-s banii, casap-de-găozari, îi ziceau și zbang, un pumn în stomac, iar Brando: ce bani, nu știu despre ce vorbiți, iar Rigorito: lasă șmecheriile, casap-de-găozari, spune-mi unde ai ascuns banii, că, de nu, îți prăjesc coaiele, dar Brando a preferat să o încaseze decât să le spună că noaptea trecută se întorsese la casa Vrăjitoarei și nu găsise nimic altceva în afară de stafia unui motan negru, până când a început să scuipe sânge, iar polițiștii i-au pus sârmele pe testicule, și atunci nu a mai rezistat și le-a spus totul: despre ușa închisă, singura încăpere în care n-au reușit să intre și precis că acolo se găsește comoara Vrăjitoarei, și nici n-a apucat bine să le spună că porcii ăia împuțiți au și tăiat-o, iar pe el l-au aruncat în beciul sediului, în celula aia plină cu bețivi săltați după defilarea de unu mai și de găinari ca cei trei idioți care i-au furat tenișii; Brando nici nu avusese timp să-i vadă bine, în afară de ăla tras la față, bărbosul care părea șeful lor și căruia îi lipseau toți dinții din față. S-a târât către singurul loc liber, lângă latrina jegoasă din celulă, s-a ghemuit acolo, cu mâinile pe burta distrusă de lovituri, în timp ce bărbosul slăbănog dădea ture prin mijlocul celulei, călcându-i pe bețivi cu tenișii lui noi și urlând ca un animal în cușcă, satisfăcut de răgetele celuilalt nefericit care urla ca un câine lovit, drogalăul care-și omorâse mama și pe care polițiștii îl închiseseră în „găurică“, pentru că altfel ceilalți deținuți l-ar fi omorât. Taci, câine! striga șeful din toți bojocii. Taci, criminalule! strigau alții

din cealaltă celulă. Ai omorât-o pe mă-ta! Arză-te-ar focurile infernului, câine ce ești! Șeful vorbea cu Brando și-l lovea ușor cu piciorul în coastele învinețite de lovituri, ca și cum ar fi vrut mai degrabă să-i atragă atenția, decât să-l lovească, în timp ce fredona: casap-de-găozari, uite, uite, iar Brando și-a astupat urechile și a strâns ochii, însă idiotul ăla o ținea una și bună: uite, casap-de-găozari, dușmanul, crezi în dușman?, iar duhoarea individului era mai groznică decât cea a pișatului care băltea pe jos; Brando s-a îndreptat de spate cu greu, și-a ridicat privirea spre bărbosul care nu-i dădea pace și a șoptit: ce pula mea vrei, mă nebunule? Nu mai am nimic, a zis, apoi și-a mutat privirea spre locul pe care bărbosul i-l arăta cu degetul lui scheletic: acolo unde se ghemuise Brando, undeva deasupra capului său, pe peretele plin de mâzgălituri și de scrijelituri făcute cu cuiul, nume, porecle, date, inimi, mătărângi și fofoloance mari cât ale unor monștri mitologici, tot soiul de scene abominabile și dintre toate ieșeau în evidență niște linii roșii care formau figura unui diavol. Cum de nu văzuse desenul ăla când intrase în celulă? Demonul ăla uriaș care domina celula ca un satrap. Dușmanul, tâmpitule, zicea țicnitul ăla de bărbos, dușmanul e peste tot. Fusese desenat cu o bucată de cărămidă sau cu alt material pigmentat; avea un cap imens, coarne, rât, ochi rotunzi și goi, înconjurați de raze strâmbe, ca un soare desenat de un copil neatent, picioare de țap scurte și doi sâni ce atârnau până la brâul creaturii grotești, exact până deasupra unei scule erecte din care curgea ceva ce părea a fi sânge uscat, sânge adevărat, iar bărbosul, șeful celulei, se apucase să strige din toți bojocii și să le tragă șuturi bețivanilor ca să se trezească și să vadă minunea ce are loc: Dușmanul! striga ca și cum și-ar fi ieșit din minți, dușmanul vrea mai mulți slujitori, lepădătura își cheamă lepădăturile! Pregătiți-vă, nelegiuiților! Bețivii au început să geamă, unii și-au acoperit capul cu brațele, alții, mai apropiați de gratiile celulei, și-au făcut cruce, dar niciunul nu a îndrăznit să-și ia ochii de la șef, de la dansul său macabru, de la fandările pe care a început să le facă în mijlocul celulei, înainte de a se năpusti strigând asupra lui Brando, dar nu ca să-l lovească pe el, ci pentru a izbi de două ori cu pumnul în perete, exact în burta diavolului desenat, două lovituri de pumn rapide, care au răsunat în tăcerea bruscă, aproape mistică, ce se lăsase în celulă. Doi pumni, doi, au șoptit îngrijorați acoliții șefului; doi, doi, au repetat cei mai treji dintre bețivi; doi, doi, au început să strige, molipsindu-se, arestații din cealaltă celulă și până și javra împuțită, care scâncea și se ruga la mămica să-l ierte, li s-a alăturat, cu vocea lui spartă: doi, doi, strigau cu toții; doi, doi, a murmurat și Brando, fără

să vrea. Strigătele răsunau între pereții celulei, asurzindu-l, și poate că de aia nu a auzit scârțâitul ușii de la intrarea în beciul sediului, nici pașii apropiindu-se de gratii, abia după ce și-a luat ochii de la sorii ăia orbi de pe chipul diavolului a observat că dincolo de gratiile celulei se opriseră trei persoane. Pregătiți-vă de pulă, bulangiilor, țipa temnicerul, agitându-și bastonul. Cum pula mea știți mereu câți vă aduc?! Curlingăii dracului, împielițaților, a zis și imediat i-a îmbrâncit în celulă pe cei doi deținuți noi: un bărbat scund, cu mustața sură, șchiop toată ziua, care abia se ținea pe picioare, și un băiat lungan și slab ca un țâr, cu pletele cârlionțate, pline de sânge, cu buzele sparte și ochii umflați de la pumnii primiți, pentru că pe el porcii lui Rigorito chiar îl bătuseră cu tot ce au avut, fără să le pese de ziariști, de fotografi și durându-i în pulă de drepturile omului: era însuși Luismi, fiul de curvă și bulangiul mizerabil de Luismi, acolo, în fața ochilor apoși ai lui Brando; al lui, în sfârșit, al lui; al lui, pentru a-l strivi în brațe.

VII

Se zice că nu a murit niciodată, de fapt, pentru că vrăjitoarele nu mor atât de ușor. Se zice că exact înainte ca băieții ăia să o spintece cu cuțitul, a apucat să spună o incantație prin care s-a transformat în ceva: într-o șopârlă sau într-un iepure care a fugit și s-a ascuns în munți. Sau în gaia neagră, imensă, care s-a ivit pe cer la câteva zile după crimă: o pasăre enormă care zbura în cercuri pe deasupra lanurilor, apoi se așeza pe câte o creangă și se uita lung, cu ochii ei colorați, la oamenii care treceau pe sub copac, ca și cum ar fi vrut să-și deschidă ciocul și să le vorbească.

Se zice că nu puțini au fost cei care au căutat comoara în casa Vrăjitoarei după moartea ei. Imediat ce au aflat al cui era cadavrul ce plutea în canalul de irigație, au dat buzna în casă cu târnăcoape, răngi și lopeți și au scos dușumeaua, au spart pereții, făcând adevărate tranșee în căutare de uși false, de încăperi secrete. Primii au fost gealații lui Rigorito; au dărâmat, la ordinul lui comandantului, ușa de la încăperea din capătul holului, camera aceea care-i aparținuse bătrânei Vrăjitoare și care, după dispariția acestei, rămăsese ferecată. Se zice că nici Rigorito și nici oamenii lui nu au suportat imaginea dinăuntru: mumia neagră a bătrânei Vrăjitoare în mijlocul patului de stejar masiv, cadavrul care a început să se descuameze și să se descompună sub ochii lor, până a ajuns să fie doar o grămăjoară de oase și păr. Se zice că gealații ăia slabi de înger au fugit mâncând pământul și nu s-au mai întors niciodată în sat; însă alții spun că nu, că asta nu-i adevărat, că până la urmă Rigorito și oamenii săi au găsit comoara ascunsă în camera Bătrânei — monede de aur și argint, bijuterii scumpe și ghiulul acela care părea contrafăcut, atât de mare era diamantul montat pe el — și că au furat-o și au dispărut cu singura mașină de poliție din Villa. Se zică că, la un moment dat, când treceau prin Matacocuite, lăcomia i-a luat mințile lui Rigorito și s-a hotărât să-i omoare pe colegii săi, ca să nu împartă comoara cu ei. Se zice că mai întâi le-a cerut să-i dea armele, apoi i-a împușcat pe la spate și le-a tăiat capetele pentru ca autoritățile să creadă că fusese mâna traficanților de narcotice, iar apoi a dispărut, nu se știe unde, cu întreaga comoară. Dar se mai zice și că nu, că așa ceva e imposibil, că oamenii lui Rigorito l-ar fi omorât de fapt pe acesta, erau șase contra unu; mai sigur e că s-a întâmplat așa: polițiștii s-au întâlnit cu gruparea paramilitară

Raza Nueva, care venea dinspre nord, încercând să facă ordine la câmpurile petrolifere atacate de cartelul Grupo Sombra, și că cei din Raza Nueva le-au făcut felul polițiștilor, inclusiv lui Rigorito, al cărui cadavru nu va întârzia să apară ciuruit de gloanțe, poate și jupuit, cu urme de tortură și bilețele cu mesaje către Cuco Barrabás și ceilalți membri din Grupo Sombra.

Se zice că satul e un butoi de pulbere și că în curând își vor face apariția pușcașii marini, ca să pună ordine în zonă. Se zice că arșița îi scoate din minți pe oameni, e deja luna mai și nu a căzut nicio picătură de ploaie. Sezonul uraganelor stă să înceapă. Că din cauza energiilor negative se petrec atâtea nenorociri: decapitați, jupuiți, cadavre aruncate în șanțuri sau vârâte în saci și abandonate la marginea drumului sau în gropile săpate la repezeală pe câmpurile din jur. Împușcați sau loviți de mașini, reglări de conturi între clanurile de fermieri, violuri, sinucideri, crime pasionale, cum spun ziariștii. Ca în cazul băiatului de doisprezece ani din San Pedro de Potrillo, care a ucis-o din gelozie pe prietena însărcinată a tatălui său. Sau fermierul care și-a ucis fiul la vânătoare și le-a declarat polițiștilor că îl confundase cu un bursuc, însă toată lumea știa că bătrânul urmărea să rămână cu soția fiului său și că se vedeau pe ascuns. Sau baba aia nebună din Palogacho, cea care zicea că copiii ei nu sunt ai ei, că sunt niște vampiri ce vor să-i sugă sângele, așa că i-a omorât în bătaie lovindu-i cu scândurile smulse de la masă și cu ușa unui dulap, ba chiar și cu televizorul. Sau cealaltă femeie nenorocită care și-a înecat fiica, geloasă că soțul o băga în seamă mai mult pe fată decât pe ea, așa că i-a pus o pătură pe față și a sufocat-o. Sau nelegiuiții ăia din Matadepita care au violat și ucis patru chelnerițe, iar judecătorul i-a lăsat liberi pentru că martorul nu a mai apărut la proces, se zice că l-au eliminat pentru că-i dăduse în gât, iar nemernicii umblă liberi, ca și cum nu ar fi făcut nimic...

Se zice că de asta femeile sunt mereu agitate, mai ales în La Matosa. Se zice că seară de seară se adună la câte una acasă, pe verandă, fumează țigări fără filtru și-și leagănă în brațe pruncii, suflând fumul înțepător asupra creștetelor lor ca să alunge muștele, să se bucure de puțina răcoare care vine dinspre râu, când în sfârșit satul se liniștește și nu se mai aude decât muzica îndepărtată ce răzbate de la bordelurile de la marginea șoselei, huruitul camioanelor îndreptându-se spre puțurile petroliere și urletul câinilor chemându-se ca lupii dintr-o parte într-alta a câmpiei; ora la care femeile încep să spună povești,

uitându-se cu atenție la cer, în căutarea ciudatului animal alb ce se așază în vârful celor mai înalți copaci, stă acolo și contemplă totul, iar pe fața lui apare mereu o expresie de avertizare. Mai ales să nu intre în casa Vrăjitoarei, să o ocolească, nici măcar să nu treacă prin fața ei, să nu se uite printre boschețiii care i-au năpădit zidurile. Să le spună copiilor că nu trebuie să intre în casă și să caute comoara, nu cumva să meargă acolo cu gașca și să umble prin încăperile dărăpănate sau să urce la etaj, ca să vadă cine e curajosul care îndrăznește să intre în camera de la capătul holului și să atingă cu mâna urma lăsată de cadavrul Vrăjitoarei pe salteaua jegoasă. Să le spună cum unii au plecat de acolo morți de spaimă, amețiți de la duhoarea care încă domnește înăuntru, îngroziți de apariția unei umbre ce iese din pereți și-i urmărește. Să respecte liniștea răposată din casa aceea și suferința nefericitelor care au locuit acolo. Asta spun femeile din sat: nu e nicio comoară acolo, nu sunt nici bani, nici diamante, nici argint, nimic în afară de o durere cumplită care nu mai trece.

VIII

Moșul fuma așezat pe o cioată, în timp ce angajații morgii descărcau ambulanța. I-a numărat pe toți, unul câte unul, chiar și pe cei care nu erau întregi, doar niște resturi, fără față și fără sex: talpa plină de bătături a unui țăran care precis că voise să repare beat coama acoperișului, apoi degete, bucăți de ficat și fâșii de piele rămase de la operațiile făcute la spitalul petroliștilor. Primul mort întreg pe care l-au descărcat părea, după toate semnele, să fi fost un nevoiaș: avea pielea zbârcită și tăbăcită a celui care își petrece jumătate din viață umblând aiurea în bătaia soarelui nemilos. Apoi a urmat sărmana aia de fată jupuită; măcar o înveliseră într-un celofan azuriu, pentru ca membrele ei tăiate să nu se împrăștie prin ambulanță, a presupus Moșul. A urmat nou-născuta, făptura aceea cu capul mic cât *chirimoya*, cu siguranță părăsită de părinții ei în cine știe ce spital, înainte ca sărmana creatură să moară. În sfârșit, cel mai greu și mai complicat dintre toți, cel pe care angajații au trebuit să-l lege cu bucăți de cearșafuri din cauza pielii care i se jupuia de fiecare dată când încercau să-l apuce de mâini sau de picioare; cadavrul care, cu siguranță, avea să-i dea Moșului cele mai multe bătăi de cap, mai multe chiar și decât amărâta aia jupuită, pentru că, deși murise de cuțit, insul era întreg; putred, dar întreg, exact genul care te costă cel mai mult efort: ca și cum nu ar fi împăcați cu soarta lor, ca și cum bezna mormântului i-ar îngrozi. Dar cei doi angajați n-aveau nicio treabă cu asta. Tot ce voiau ei era să-l tapeze de țigări pe Moș, să facă niște glumițe și să vadă ce mai scot de la el. Mai vine o tură, a spus cel mai slab dintre ei. I-au găsit pe polițiștii din Villa, ăia dați dispăruți: jumuliți bine și fără cap. Moșul a continuat să tragă din țigară fumuri lungi și lente, cu privirea țintuită pe cadavrele aruncate în groapă de cei doi, calculând în gând cât nisip și cât var va trebui să arunce peste ele. Așa că puteți să vă apucați de încă o groapă, a spus celălalt, blondul, care nu vorbea aproape niciodată, stătea doar și se uita lung la Bunic cu zâmbetul lui tâmp. În asta mai încap încă vreo douăzeci, i-a răspuns bătrânul. Slăbănogul a izbucnit în râs: tot asta au zis și în Villa, Moșule, și iată, trebuie să le aducem aici, că acolo nu mai încap. Gropile din cimitir par baza unui *pitcher*. Moșul s-a uitat doar lung la ei, cu ochii mijiți. Nu mai bine i-ar îngropa în picioare? și-a dat cu părerea blondul, aruncând chiștocul pe fundul gropii. Ăla vorbea în glumă, însă Moșul știa că

așa ceva nu ar funcționa niciodată. Îți dădeau bătăi de cap dacă nu-i puneai culcați, aranjați frumos unul peste altul. Dacă nu se simt în largul lor se mișcă încontinuu, iar oamenii nu-i pot uita și ei rămân captivi în lumea asta și atunci încep să facă tot soiul de grozăvii, se rostogolesc printre morminte, îi sperie pe cei vii. Moșul și-a mai aprins o țigară și a clătinat din cap, în timp ce angajații de la morga din Villa îl priveau curioși. Bătrânul era sigur că voiau să le spună una dintre poveștile lui, dar nu avea de gând să le facă pe plac. La ce bun? Pentru ca mai apoi să spună peste tot că alde Moșul se țicnise rău de tot? Ia mai dă-i încolo! Mai ales pe slăbănogul ăla care a răspândit zvonul că Moșul vorbea cu morții, după ce bătrânul îi povestise ceva din bună-credință, gândindu-se că mucosul va înțelege, dar ți-ai găsit: nici n-a ieșit bine din cimitir că a și început să le spună tuturor că Moșul aude voci, că e dus rău, când de fapt bătrânul îi spusese cât de important e să vorbești cu cadavrele când le îngropi, futu-i, pentru că știa din experiență că așa era mai bine, pentru că morții simțeau că li se adresa, că le explica cum stau lucrurile și atunci morții se mai linișteau, îi lăsau în pace pe cei vii. De aceea a așteptat până când cei doi paramedici au plecat cu ambulanța goală și abia apoi a vorbit cu noii morți. Întâi și întâi trebuia să-i liniștească, să-i facă să înțeleagă că nu au niciun motiv de teamă, că se sfârșiseră toate suferințele din timpul vieții și că bezna se va risipi curând. Vântul străbătea câmpia, agita frunzele migdalilor și învârtejea nisipul dintre mormintele din depărtare. Vine ploaia, le-a spus morților, uitându-se mulțumit la norii grei care întunecau cerul. Binecuvântat fie Domnul, vine ploaia, a repetat, dar voi să nu vă temeți. O picătură rătăcită a căzut pe mâna care ținea lopata. Moșul și-a dus dosul palmei la gură și a sorbit dulceața primei ploi din sezon. Trebuia să se grăbească, să termine de acoperit cadavrele, mai întâi cu un strat de var, apoi cu unul de nisip, înainte să toarne cu găleata, după care să întindă la loc plasa de sârmă peste groapă și la urmă pietrele, ca nu cumva câinii vagabonzi să dezgroape trupurile peste noapte. Dar voi stați liniștiți, a continuat bătrânul să le vorbească, murmurând cuvintele doar ceva mai tare decât torsul unei pisici. Nu vă temeți și nu vă faceți griji, stați acolo liniștiți. Cerul s-a luminat de un fulger și un tunet îndepărtat a cutremurat pământul. Apa nu vă mai poate face niciun rău, iar bezna nu durează pe vecie. Ați văzut? Lumina aia strălucind în depărtare? Luminița aia care pare o stea? Într-acolo trebuie să mergeți, le-a explicat, într-acolo se află ieșirea din groapa asta.

Mulțumiri

Pentru Fernanda Álvarez, Eduardo Flores, Michael Gaeb, Miguel Ángel Hernández Acosta, Oscar Hernández Beltrán, Yuri Herrera, Pablo Martínez Lozada, Jaime Mesa, Emiliano Monge, Axel Muñoz, Andrés Ramírez şi Gabriela Solís, pentru generozitatea cu care au citit și comentat diferitele versiuni ale acestui roman. Pentru Martín Solares, din același motiv și pentru că mi-a recomandat *Toamna Patriarhului* exact la momentul potrivit. Pentru Josefina Estrada, pentru pistele pe care mi le-a deschis fără să vrea prin cartea ei *Señas particulares*. În memoria scriitoarei și activistei sociale costaricane Carmen Lyra, autoarea mai multor povestiri, printre care și *Salir con domingo siete*, frumoasa versiune a acestei povești populare de origine necunoscută pe care m-am bazat când am scris ce apare în aceste pagini.

Ziariştilor Yolanda Ordaz y Gabriel Huge — asasinați în Veracruz în timpul guvernului condus de infamul Javier Duarte de Ochoa —, ale căror investigații și fotografii mi-au inspirat câteva dintre poveștile din *Sezonul uraganelor*.

Lui Lourdes Hoyos pentru toată dragostea ei. Lui Uriel García Varela pentru luminița care strălucește în depărtare ca o stea.

Lui Eric, Hanna și Gris Manjarrez, pentru că sunt cea mai bună familie din lume și că-mi dau voie să fac parte din ea.

Cuprins